

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๘๕ เมษายน ๒๕๕๗

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

๑ ทำเพื่อสิ่งหลากหลาย

เลื่อมหนักอเนจอนาถ
เพราะด้านโง่เกินคาด
ต้องประชาฉีกซี่

๐ เหม็นเน่าเฝ้าหยาบเขี้ย

ปานอึ่งอ่างแข่งขัน
ราชสีห์บ่เจียมตัว-
ตายประชดป่าช้า

ทูลชาติ

ขนาดนี้

ครบเหลี่ยม เค็ดตา
ชั่วให้ประจานเห็น

หยามหยัน

เบ่งท่า-

ทาห้าม ตนเลย
จักต้องแตกเอง

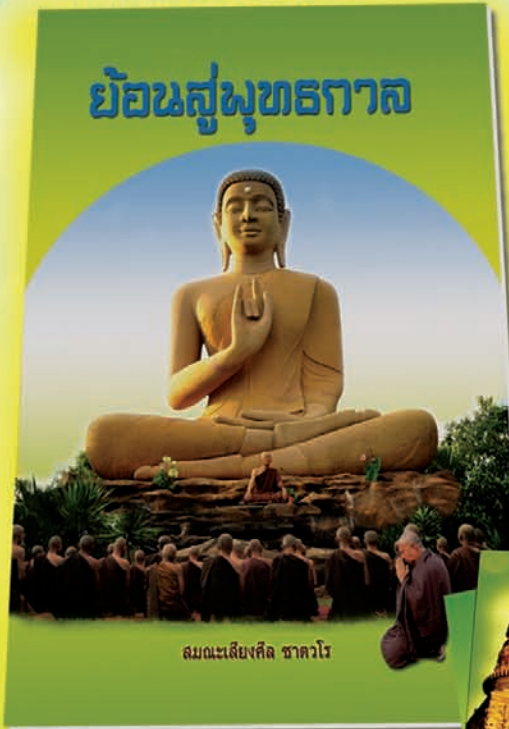
ไล่..ไล่..ไล่.. ประชาชนคนไทย ที่หลงเลือก "คนป่า" บริหารประเทศ

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

พบกับเนื้อหาในเล่ม

คุณสมบัติของมหาปุริสลักษณะที่มีในพระพุทธเจ้าอย่างละเอียด
ลึกซึ้ง ที่ไม่เคยมีใครบรรยายมาก่อน ทั้งทางบุคลาธิษฐาน (คือ
การยกเอาตัวอย่างบุคคลเป็นที่ตั้ง) และ ธรรมาธิษฐาน (คือการ
อธิบายในเชิงของธรรม ยกธรรมเป็นที่ตั้ง) รวมทั้งชีวประวัติ
และจริยาวัตรอันงดงามของเจ้าชายสิทธัตถะก่อนเสด็จออก
บรรพชา บรรยายไว้อย่างละเอียด แยกย่อยทั้งสาระ
และอรรถรส น่าติดตามอย่างยิ่ง...

ผลงานโดย สมณะเสียงศีล ชาตวโร
(โดยอ้างอิงและเรียบเรียงจาก...การบรรยายธรรม
ของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์...เป็นหลัก)

ผลงานที่ผู้เขียนภาคภูมิใจนำเสนอ...
แต่ผู้อ่านทุกท่าน
ที่ไม่ควรพลาด!...
พิมพ์สีสี่ สวยงาม

สนใจติดต่อ...สั่งซื้อได้ที่

ธรรมทัศนสมาคม

๖๗/๗-๘ ถ.นวมินทร์ ๔๔ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๔

โทร. ๐๒-๓๗๕-๔๕๐๖

Email:TAMATAS54@gmail.com

นัยปก

“โศ..น้า..หน้า” ประชาชนคนไทย ที่หลงเลือก “คนงาน” บริหารประเทศ

(๑) โศ..น้า..หน้ายิ่งม้าย
โง่เลือกคนไม่เคย
ขูดจากเว็จมาเสวย
แอ็ดท่าเก๊กกอบกู้

(๒) ทำเฟื่องเลื่องหลากลัน
เลื่อมหนักอเนจอนาถ
พระด่านโง่เกินคาด
ต้องประชาฉีกชี้

(๓) เหม็นเนาเฝ้าหยาบเหยย
ปานอิ่งอ่างแข่งขัน
ราชสีห์บ่เจียมตัณ-
ตายประชดป่าช้า

(๔) เก่งขอตายอยู่สู้
ราชสีห์เอ็งคำราม
ไม่ยอมหากใครหยาม
โโลอิ่งอ่างเจ็บร้อง

(๕) ราชสีห์กึ่งเด็กหัว
ข้าหนึ่งไม่มีสอง
ก็แค่อิ่งอ่างพอง-
แดงเบ่งไม่ไว้หน้า

(๖) สมน้ำหน้าทีว่่านี
การเลือกตั้งของไทย
คือเหตุใหญ่กลใน
ทุจริตอีกต้องแก้

(๗) สรุปกันไซ่อื่นแท้
ก่อค่ายการเมืองจน
ต้องปฏิรูปปรณ-
จึ่งจักดับทุกซ้อรอน

ไทยเอย
ไม่รู้
อำนาจ
กิจบ้านการเมือง
ทุรชาติ
ขนาดนี้
ครบเหลี่ยม เล่ห์ฮา
ชั่วให้ประจานเห็น
หยามหยัน
เบ่งท่า-
หาห้าม ตนเลย
จักต้องแตกเอง
คาสนาม- รบ แย
กู่ก้อง
ประชาธิปไตย-
แข่งทำรัศมี
หิ้นผยอง
คับฟ้า
ลมแข่ง
กราดเกรี้ยวอินทร์พรหม
เพราะใด
นั่นแท้
หนึ่งเรื่อง
จุดนี้สำคัญ
เพราะคน
ช่อนช่อน
รงค์เรื่อง นี้แล
เสร็จสิ้นภัยไทย.

“สไมย์ จำปาแพง”

๙ มี.ค. ๒๕๕๗

อโง

ถึงมือ... ความรัก

ภาพจากงานศิลปะของหม่อมราชวงศ์ ชองปู่ โดย บัญชา/ดาเม็น

“โส..น้ำ..หน้า” ประชาชนคนไทย ที่หลงเลือก “คนงาน” บริหารประเทศ

ความฉลาดที่สามารถพูดให้ได้เปรียบใคร ๆ ได้
แถมโกหกเมื่อไหร่ ๆ ก็มีฝูงควายหลงเชื่ออีก
ต่างหาก จึงกล้าทำผิดโดยไม่เกรงกลัวอะไร เพราะ
โกหกได้ แถ่ได้ ย่อมแก้ตัวให้พ้นผิดได้ทุกอย่าง...
เราจึงเห็นการแถลงแบบพูดได้ไม่อายปากว่า
“โครงการจํานำจําพาประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี
ดีในช่วง ๒ ปีที่ผ่านมา...และจะเดินหน้าโครงการ
นี้ต่อไป เพื่อให้ชาวนาได้พบกับชีวิตใหม่”

มีเรื่องเล่าตลก ๆ ที่แฝงข้อคิดเอาไว้ว่า “เมื่อ
คนขับรถ ขสมก. และคุณพ่อบาทหลวงตายลง
วิญญาณทั้ง ๒ ถูกยมบาลพิพากษาโดยให้คน
ขับรถไปสวรรค์ชั้นสูง แต่คุณพ่อกลับให้อยู่
สวรรค์ชั้นต่ำ ยมบาลอธิบายข้อกังขานี้ว่า
คนขับรถ ขสมก. ทำให้ประชาชนระลึกถึงพระ
ผู้เป็นเจ้าของได้มากกว่า แต่บาทหลวงมักจะทำให้
คนหลับคนง่วงในขณะที่ฟังคำสอนอยู่บ่อย ๆ

ต้องยอมรับว่าปัญหาบ้านเมืองในทุกวันนี้
ไม่ได้อยู่ที่มีคนดีน้อยหรือมีคนชั่วมาก หากแต่อยู่ที่
ที่คนเราไม่รู้จักแยกแยะว่า “อะไรดี-อะไรชั่ว?”
เป็นสำคัญ เราจึงได้ผู้บริหารระดับนายกร
รัฐมนตรีที่ผู้คนตั้งฉายาว่า “..โง..สมองกลวง!”
เพราะไม่ฟังใคร ๆ แม้จะมีคนทักท้วง ตีตึงทั้งบ้าน
ทั้งเมือง ก็ทำเป็น “ง่าน (โง่ยกกำลังด้าน)” หู
ทวนลม เคยโง่อย่างไรก็โง่อยู่เท่าเก่า เพราะเก็บ
เอาความเห็นของผู้อื่นมาใช้ไม่เป็น นำโส..น้ำ..หน้า
วัดวาทั้งหลายที่ไม่ได้สั่งสอนให้เธอฉลาดในการ
รู้จักฟังผู้อื่น (ปรโตโมสะ) แล้วนำมาพิจารณา
ไตร่ตรองให้ดี (โยนิโสมนสิการ) จึงจะทำให้เกิด
ล้มมาทิวในการดำเนินชีวิต

เมื่อไม่ฉลาดฟังก็ยอมไม่ฉลาด “พูด” จึง
ทำให้พูดออกมาแต่ละครั้งมีคนเกลียดเพิ่มขึ้น
เพราะพูดเอาแต่ได้ แล้วก็หลงไปคิดว่านี่เป็น

ต้องถือว่าด้านได้โล่งได้ถ้อยที่ไม่เห็นว่าตน
เองผิดอะไรปัญหาหรือความผิดทั้งหลายจึงอยู่
ที่ กบปส. ปปช. และศาลทั้งหลายที่มุ่งแต่จะเอา
กฎหมายมาเล่นงานเธอ ในทำนองเดียวกันกับ
เรื่อง “แพงทั้งแผ่นดิน” แทนที่จะยอมรับความไม่
มีฝีมือของตัวเอง กลับไปโทษว่าเป็นเพราะ “คิด
กันเอาเอง!” ก็ในเมื่อยังง่ ๆ เธอก็ไม่เห็นและ
เข้าใจได้ว่าตัวเองผิด เราประชาชนคนไทยทั้ง
หลายก็ควรจะได้ “โส..น้ำ..หน้า” ตัวเองกันดีกว่า
ว่าเป็นความผิดของพวกเราเอง ที่ยอมตนเป็น
ตั้งวัตถุอุปกรณ์ในการเลือกตั้ง จนส่งเสาไฟฟ้าลง
ก็ชนะได้ ทำให้เธอได้มาซึ่งอำนาจรัฐ

การเลือกตั้งที่ใช้ประชาชนเป็นเพียงวัตถุ
ของการเลือกตั้งนั้น เป็นการเลือกตั้งในระบบ
ทรชนาธิปไตย (Kakistocracy) หรือธนาธิปไตย
(Plulocracy) ซึ่งก็คือใช้การเลือกตั้งเพื่อ
ปล้นอำนาจอธิปไตยของประชาชนไปนั่นเอง
(ยินดี วัชรพงศ์ ต่อสุวรรณ อดีตผู้พิพากษาหัวหน้า
คณะในศาลฎีกา) จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะ
ต้องมีการปฏิรูปใหญ่ก่อนเลือกตั้ง และสิ่งสำคัญที่
จะทำให้การปฏิรูปสำเร็จหรือล้มเหลว นั่นก็คือ
“คน” ที่มี “คุณธรรม” นั่นเอง!

☞ ● จริงจัง ตามพ่อ

• จำลอง •

คนบ้านนอก
บอกกล่าว

อีกศพเช่นยิ่งลักษณ์!

ยิงถล่มคปท. 'บนทางด่วน' / 'ประยุทธ์' ฮึดมกฏอัยการศึก คือนคราคูบาทิ
สงวนำยอดถนน

โศกเศร้า... ภายหลังจากการยิงถล่มคปท. บนทางด่วน...
ประยุทธ์ ฮึดมกฏอัยการศึก...
คือนคราคูบาทิสงวนำยอดถนน

โศกเศร้า... ภายหลังจากการยิงถล่มคปท. บนทางด่วน...
ประยุทธ์ ฮึดมกฏอัยการศึก...
คือนคราคูบาทิสงวนำยอดถนน

หัวข่าวยุติธรรม
ทศวรรษ ๑๐๐ ปี
ระทึก'อุลตร้า'
'รับ-ไม่รับ'คำร้อง
บุลีนกภาพนาถ

ป.ป.ช. 'รู้ทัน'ซื้อเวลาคดีโกงข้าว

● ไทยโพสต์

การประชุมของชาว “กองทัพธรรม” ที่บริเวณสะพานผ่านฟ้าลีลาศเป็นไปอย่างต่อเนื่อง “ดอกหญ้า” นิตยสารอีกฉบับหนึ่งของชาวอโศกเล่มที่แล้ว (เดือนกันยายนถึงธันวาคม ๕๖) ลงบทความชื่อ “ประสบการณ์ที่ผ่านฟ้า” ผู้ชุมนุมช่วยกันเก็บกวาดขยะอย่างเบิกบานแจ่มใส คนภายนอกไปเห็นเข้าก็ถามว่า ชาวอโศกทำได้อย่างไร เขาอยากทำบ้างแต่ไม่กล้า และรังเกียจของสกปรก

เราอยู่ไหนก็ทำประโยชน์ที่นั่น เดือนมีนาคม จัดหลักสูตรล้างพิษตับให้แก่ผู้ชุมนุมกว่า ๑๐๐ คน การล้างพิษตับแพร่กระจายไปยังต่างจังหวัดรวดเร็วมาก มหาวิทยาลัยรังสิตส่งนักศึกษาปริญญาโท ๒๒ คน ไปทำการวิจัยที่โรงเรียนผู้นำ

แปลกใจว่าทำไมพวกเราเก่งขนาดนั้น

เหตุการณ์บ้านเมือง นับวันแต่จะร้อนแรงยิ่งขึ้น ฝ่ายสนับสนุนรัฐบาลใช้อาวุธสงครามประหัตประหารพวกเรา ตั้งแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคมปีที่แล้วถึง ๑ เมษายนปีนี้ ตายไปแล้ว ๒๑ คน บาดเจ็บ ๗๓๔ คน

สรุปได้ว่า บ้านเมืองวุ่นวาย ผู้คนบาดเจ็บล้มตายเพราะ “การเลือกตั้ง” ซึ่งตัดสินด้วยคน ๒ กลุ่ม กลุ่มหนึ่งรับเงิน อีกกลุ่มหนึ่งเลือกเอง คราวที่แล้ว คนส่วนใหญ่ของกลุ่มหลังไปเลือกคนโง่ไม่รู้เรื่องรู้ราว มามีอำนาจบริหารบ้านเมืองทำให้เสียหายยับเยิน สมน้ำหน้า

“โส..น้ำหน้ายังมี ไทยเอย
โง่เลือกคนไม่เคย ไม่รู้
ขุดจากเว็จมาเสวย อำนาจ
แอ้คทำเก๊กกอบกู้ กิจการบ้านเมือง”

ใน “เราคิดอะไร” ฉบับที่แล้ว ผมชี้แจงว่าไม่ได้ไปร่วมชุมนุมที่ไหน เพราะยารักษาโรคหลอดเลือดหัวใจตีบ บางครั้งทำให้ถ่ายไม่เป็นเวลาและอีกสาเหตุหนึ่งคือ คำสั่งของศาล

ขณะนี้ผมแข็งแรงดี ออกกำลังกายได้ตามปรกติ ทั้งแกว่งแขน วิ่ง และว่ายน้ำ เมื่อปลายเดือนมีนาคมที่ผ่านมา กรมสอบสวนคดีพิเศษยื่นฟ้องศาลให้ถอนประกันพวกผมจำเลยคดีก่อการร้าย ๙ คน เช่น อาจารย์สมเกียรติ คุณพิภพ คุณสุริยะใส พลเอกปฐมพงศ์ เป็นต้น ไม่มีชื่อผมและคุณสนธิฐานปลุกระดมประชาชนก่อความวุ่นวายขับไล่รัฐบาล ถ้าศาลถอนประกันต้องติดคุกทันที

๒

➤ บ้านปานาคอย

จำลอง

เสาร์ ๒๙ มีนา กำนันสุเทพเดินนำหน้า “มวลมหาประชาชน” นับล้านด้วย ปริมาณ-คุณภาพ-มั่นคง-ตรงไป-ตรงมา ตามลีลา กปปส.
-คปท.-กองทัพธรรม และหลวงปู่พุทธอิสระ
ไหลเหมือนน้ำเชื่อมสาย กลางเกลียวแดดแผดกว่า ๔๐ องศา

➤ ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้อง โศกสลด

สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

รัฐบาลเพื่อไทยเหมือนคน ๒ บุคลิกหรือคน ๒ หัวใน ๑ ตัว หัวแรกเป็นนักกฎหมาย พุดอะไรชอบใช้กฎหมายข่มขู่ - จัดการแต่หัว ๒ เหมือนยาภูเขา บทไม่ชอบ ทั้งถีบทั้งด่าทั้งยิงทั้งแทง!..

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๘๕ เดือน เมษายน ๒๕๕๗
 เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : “โส..น้ำ..หน้า”ประชาชนคนไทย ที่หลงเลือก“คนงาน”บริหารประเทศ	สไมย์ จำปาแพง จริงจัง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5	คุณคิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านปานาดอย	จำลอง
14	สี่สั้นชีวิต(ดร.สมเกียรติ อ่อนวิมล)	ทิม สมอ.
22	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
27	บทความพิเศษ	ทศพนธ์ นรทัศน์
30	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
34	เสียงซ้อยข้างน้อยฝอยด้วยคน	ดั่งนั้น วิมุตตินิยม
39	พุทธศาสตร์การเมือง	ณวมพุทธ
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
52	ขาดกทันยุค	ณวมพุทธ
54	การ์ตูน	วิสูตร
56	สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???	พิมพ์วิทย์ ชูโต
60	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
62	ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
65	แค่คิดก็หนาว...วี	นายริง วินเทอร์
66	บทความพิเศษ	บุญถึง ลือชา
68	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
 พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
 e-mail : roj1941@gmail.com
 : farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณกพ
 สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
 สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
 สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชมดิน เลิศบุศย์
 อำนวย อินทสร
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
 วินธรรม อโศกตระกูล
 น้อมนบ ปิฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
 ตำนานไทธานี
 แสงศิลป์ เตือนหงาย
 วิสูตร นวพันธุ์
 ดินหิน รักพงษ์อโศก
 พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
 เพชรพันธุ์ศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
 ศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
 สุเสรี สิประเสริฐ
 ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
 ศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
 ๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลปังหา ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
 ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๗๕-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

- ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
- ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
- ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
- ส่งจ่าย นางสาวศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
- ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
- สำนักพิมพ์กัลปังหา
- ๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
- แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
- หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
- ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
- บัญชี นางสาวศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
- เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
- ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
- หรือ farinkwan@gmail.com

สี่สั้นชีวิต

14 ทำอย่างไรให้ฝ่ายตรงข้ามเข้าใจได้ว่า
 พวกเขาเองทำผิด ให้เขาเข้าใจลัดยะ
 แม้ต้องสู้กันยาวหน่อย
 เพราะถ้าชนะระยะสั้นประเทศไม่สงบ
 ถ้าชนะระยะยาว ประเทศก็จะมั่นคงยั่งยืน

ที่สำนักงานศาลยุติธรรม ก่อน ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๗ คณะกรรมการตรวจนับคะแนนการเลือกตั้งคณะกรรมการตุลาการ (ก.ต.) ได้ตรวจนับบัตรที่ส่งให้ผู้พิพากษาทุกชั้นศาลทั่วประเทศลงคะแนนเลือก ก.ต.ชุดใหม่ ประกอบด้วย

ก.ต.ศาลชั้นต้น ๒ คน

ก.ต.ศาลอุทธรณ์ ๔ คน

ก.ต.ศาลฎีกา ๖ คน

แทน ก.ต.ชุดเดิมที่จะสิ้นวาระการปฏิบัติหน้าที่ในวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๗ ทั้งนี้ คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) มีหน้าที่พิจารณาแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการตุลาการ และพิจารณาลงโทษทัณฑ์ทางวินัยตามระเบียบราชการปรากฏผลคะแนนเลือกตั้ง ดังนี้

ก.ต.ศาลชั้นต้น ๒ คน:

๑. นายประคอง เตกฉัตรรองอธิบดีผู้พิพากษาภาค ๘ ได้ ๕๔๐ คะแนน

๒. นายเจริญ ดวงสุวรรณ ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลประจำสำนักงานอธิบดีผู้พิพากษาภาค ๘ ได้ ๔๙๔ คะแนน

ก.ต.ศาลชั้นอุทธรณ์ ๔ คน:

๑. นายสุบุญ วุฒวงศ์ ประธานศาลอุทธรณ์ภาค ๘ ได้ ๓๗๕ คะแนน

๒. นายโชติวัฒน์ เหลืองประเสริฐ รองประธานแผนกคดีอาญาแผ่นดินในศาลอุทธรณ์ ได้ ๓๒๘ คะแนน

๓. นายเศกสิทธิ์ สุขใจ ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอุทธรณ์ ได้ ๒๙๑ คะแนน

๔. นายชำนาญ รวีวรรณพงษ์ ประธานศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ได้ ๒๓๕ คะแนน

ก.ต.ชั้นศาลฎีกา ๖ คน :

๑. น.ส.เพลินจิต ตั้งพลสกุล รองประธานศาลฎีกา ได้ ๘๘ คะแนน

๒. นายชาติชาย อัครวิบูลย์ ประธานแผนก

คดีบริโภคนโยบายในศาลฎีกา ได้ ๘๗ คะแนน

๓. นายวิรัช ชินวินิจกุล รองประธานศาลฎีกา ได้ ๘๕ คะแนน

๔. นายศิริชัย วัฒนโยธิน ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกา ได้ ๗๙ คะแนน

๕. นายฉัตรไชย จันทร์พรายศรี รองประธานศาลฎีกา ได้ ๗๑ คะแนน

๖. นายทวีศักดิ์ ทองภักดี ผู้พิพากษาศาลฎีกา ได้ ๖๙ คะแนน

ในยุคที่กระบวนการยุติธรรมสามเสาหลัก “ศาล” นับว่าเป็นเสาหลักสุดท้ายที่สังคมฝากความหวังไว้ สังคมจะเป็นไปอย่างไรก็อยู่ที่คนในสังคมจะเสกสรรค์สังคมให้เป็นไป

วันนี้ คนทุกรุ่นจึงต้องหันมาสำรวจตัวเองว่าเรามีอะไรดี ๆ พอเป็น “**เยี่ยง-อย่าง**” แก่สังคมบ้าง และสำรวจคนรอบตัวเรา มีใครบ้างที่เราชื่นชมและพร้อมจะชื่นช

(ประคอง เตกฉัตร)

วันนี้ ขอชื่นชูสักคนเถอะ รู้จักมานานนับสิบปี ในฐานะผู้ปฏิบัติธรรมชาวอโศกเมื่อผมเริ่มเข้ามาสู่แวดวงอโศก และก็รู้จักกันตลอดมาในนาม “**นายประคอง เตกฉัตร**” ผู้เขียนบทความประจำหนังสือ “เราคิดอะไร” รายเดือนของชาวอโศกตลอดมานับสิบปี ด้วยความผูกพัน “**ฉัน**” **ผู้ปฏิบัติธรรมถึงธรรม.**

การที่ ก.ต.สามารถสรรหาคคนไปพิจารณาคัดกรองผู้ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้ได้รับความอบอุ่นเป็นธรรมเป็นไท นั้นแหละคือธงชัย

หลังจากนี้คณะกรรมการตรวจนับคะแนนก็จะรายงานผลเสนอนายดิเรก อิงคินันท์ ประธานศาลฎีกา ซึ่งเป็นประธาน คณะกรรมการตุลาการโดยตำแหน่ง **☞**

มาตรการทางจิตวิญญาณ

ข่าวการประท้วงทวงหนี้ชาวนาที่เอาข้าวไปจำหน่ายที่รัฐบาล โดยหวังว่าจะได้เงินเป็นกอบเป็นกำ เพราะรัฐบาลบอกว่าจะได้ตันละ ๑๕,๐๐๐ บาท ตัวเลขสูงลิ่วอย่างนี้ ล่อใจให้พี่น้องชาวนาทั้งหลายวิ่งเข้าหารัฐบาลอย่างไม่คิดหน้าคิดหลัง แต่เมื่อเวลาผ่านไปหลายเดือนเข้า ความฝันที่จินตนาการไว้เริ่มเปลี่ยนแปลง เมื่อพี่น้องชาวนาไปติดตามทวงถาม รัฐบาลก็ตอบบายเบี่ยงเลียง บาลลัดวันประกันพรุ่ง หลายครั้งหลายหน ทำยที่สุดก็ต้องรวมพลังกันประท้วง เพื่อทวงเงินให้ได้ ผู้เขียนเป็นลูกชานาทย่อมมีความเมตตาสงสารชาวนาอย่างสุดซึ้งใจ คำว่ากระดูกสันหลังของชาติเป็นเพียงคำประโลมใจชาวนาทั้งหลายเท่านั้นเอง ในทางปฏิบัติรัฐบาลเอาเปรียบชาวนาโดยวางนโยบายประชานิยมเพื่อให้ชาวนาเทคะแนนเสียงให้จนชนะการเลือกตั้งอย่างถล่มทลาย แต่แล้วรัฐบาลก็หักหลังชาวนาอย่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นขณะนี้ การฆ่าตัวตายของชาวนา ๑๐ กว่าคน เป็นพยานบ่งชี้ว่าชาวนาทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสขนาดไหน ภาพสะท้อนใจเช่นนี้ไม่ต้องอธิบายขยายความอะไรอีกแล้ว รัฐบาลจึงได้ชื่อว่ “มาตรการทางจิตวิญญาณ” ที่ห่วยหมโหดที่สุดถึงเวลาแล้วที่มวลมหาประชาชนต้องปฏิวัติขับไล่รัฐบาลชุดนี้ให้พ้นหน้าที่โดยเร็วที่สุดก่อนที่บ้านเมืองจะวอดวายไปมากกว่านี้ เสร็จภารกิจแล้วเราจะได้ร่วมกันปฏิรูปประเทศไทยให้เจริญรุ่งเรือง มีความสงบร่มเย็นภายใต้ร่มเศวตฉัตรและพระบารมีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว คู่้มเกล้าแผ่นดินไทยทั้งผองสืบไปชั่วกาลนาน

- เป็นต้น นาประโคน บุรีรัมย์

👉 เป็นผู้ปฏิบัติธรรมชาวโศก แม้โรคพยาธิเบียดเบียนดวงตาถึงกับพิการ แต่ได้ศึกษาปฏิบัติธรรมเข้าถึงธรรมแล้ว จึงอาจต่างกับผู้ที่บวชตามประเพณีในช่วงเข้าพรรษาโดยทั่วไป หลังจาก

ลาสิกขา เมื่อออกพรรษาแล้วก็คืนสู่วิถีชีวิตเดิม เคยดื่มกินเที่ยวอย่างไร ก็กลับไปสูเหมือนเดิม อย่างนั้น น้อยคนนักที่พ้นได้เพราะสำนึกถึงที่ได้บวชได้เรียน ระลึกถึงคุณงามความดีของศีลธรรมในช่วงที่ได้เข้าพรรษา ๓ เดือน การทำบุญเลี้ยงพระตามงานประเพณีต่าง ๆ ของไทย ส่วนใหญ่ก็ทำเป็นพิธีกรรมสวดมนต์ ถวายอาหาร เงิน รดน้ำมนต์ วงสายสิญจน์ฯ ดั่งนั้น พุทธศาสนาที่น่าจะมีส่วนพัฒนาจิตใจประชาชนอย่างยิ่ง กลับจะเป็นตัวการชักนำชาวบ้านไปลุ่มหลงมกมายหนักยิ่งขึ้นไปอีกต่างหาก นี่คืปัญหาที่น่าคิด ! ถ้าฝ่ายที่ได้รับ “สมมติ” ว่า “พ้นโลกย์” แล้วแต่แท้จริงแล้วยัง “มีดมน” กว่าคนโลก ๆ

เลขาธิการ สมช.

ก่อนที่รัฐบาลจะคืนตัวนายถวิล เปลี่ยนศรี เลขาธิการ สมช.กลับไปสู่หน้าที่เดิม ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด นายณัฐวุฒิ ใสยเกื้อรมช.พาณิชย์และแกนนำเสื้อแดง ได้แจ้งว่าก่อนหน้านี้นายถวิลได้ขึ้นเวที กบปส. ถือว่าผิดระเบียบข้าราชการหรือไม่ และเราควรจะมีมาตรการจัดการจัดการเพื่อไม่ให้ป็นเยี่ยงอย่างแก่ข้าราชการคนอื่น ๆ หรือไม่...นายสุรนนท์ เวชชชชชวะ เลขาธิการนายกฯ ได้แจ้งว่าขณะนี้ได้มีการตั้งคณะกรรมการขึ้นสอบสวนนายถวิลแล้ว ซึ่งถ้าหากใครมีข้อมูลอะไร หรือมีหลักฐานที่เป็นพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนายถวิล ก็ขอให้ส่งข้อมูลมาที่คณะกรรมการได้

- สมาชิก มั่นใจ กทม.

👉 เรื่องนี้ น่าจะจบแล้ว แต่พวกพาลชนยัง ดันทุรังอยู่เพราะเป็น “จริต” ปกติธรรมดาของชนเหล่านี้ที่สืบสานต่อเนื่องกันมาในทางการเมือง การปกครองและวิถีชีวิต จึงยากที่ชำระล้างได้ ด้วยการศีกษาในทางโลก นอกจากด้วยทางธรรมถึงขั้น “ระดมหนัก” เพราะหมักหมมมานานัก

ด้วยมิฉฉาพิสิฐ จึงเฝ้าดูกันต่อไปว่าคนเหล่านี้จะพบ
จุดจบอย่างไรในเร็ว ๆ นี้จากประกาศิตของกฎหมาย

เสียแรงงานเปล่า รวบรวมจัดการอะไรได้ก็จัดการ
ไปเถิดครับ

พิทักษ์สันติราษฎร์

ภาพคนรุมทำร้ายพระสงฆ์ที่ปรากฏในหน้า
หนังสือพิมพ์ ๒๖ ก.พ.๕๗ และรุมรื้อสิ่งกีดขวาง
หน้าสำนักงาน ป.ป.ช.เมื่อ ๒๗ ก.พ.๕๗ โดยมีได้
มีการปฏิบัติการของฝ่ายเจ้าหน้าที่ฝ่ายตำรวจ
ทหารเลยนั้น ผมในฐานะประชาชนเสียความรู้สึก
มากกว่าบ้านเมืองนี้ เราสิ้นที่พึ่งแล้วหรือนี้ เรา
พึ่งพาตำรวจทหารไม่ได้แล้วหรือ ปล่อยให้อำนาจ
เถื่อนรุกรานได้แม้กระทั่งหน้าบ้านตัวเองและแม้
แต่พระสงฆ์ก็ไม่ไว้หน้า หมายความว่าบ้านเมือง
เราไร้ชื่อแปแล้วหรือนี้

- คนแก่ รุ่งเก่า ราชดำเนิน

☞ แม้ว่าจะไม่ใช้สายตรงจากนายร้อยตำรวจ
เพราะมาจาก “สิงห์ดำ” และอยู่ในราชการเพียง
๒๐ ปีก็จำอาลา แต่มั่นใจว่า “เลือดตำรวจไทย”
เข้มข้นไม่ด้อยกว่าวีรบรรพชนตำรวจ ไม่เข้าใจ
ยุทธวิธีปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจยุคนี้ว่ามีกลวิธี
แบบยลซับซ้อนอย่างไร จึงได้ปรากฏภาพพจน์
เช่นนั้นออกสู่สายตาประชาชน ! นำเห็นใจตำรวจ
ดี ๆ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” ขนานแท้ที่ยังยืนยง
อยู่ในสถาบันตำรวจไม่รู้ว่ามีความรู้สึกอย่างไร

ลีลาก่อนลาลับ

ติดตามเรื่อง ป.ป.ช.ได้สวนโง่ง จำนำข้าว
นายกาส่งทนายไปพบ ป.ป.ช.ขอขยายเวลานัด
อีก ๔๕ วัน จากเดิมที่นัดไว้ใน ๓๑ มี.ค.นี้ แต่
ป.ป.ช. มีมติไม่ขยาย กำหนดเวลาสิ้นสุด
ตามเดิม หากนายกาไม่เดินทางมาชี้แจงด้วย
ตัวเอง หรือส่งเป็นเอกสารภายใน ๓๑ มี.ค.นี้ ถือ
ว่าไม่ติดใจชี้แจงข้อกล่าวหา ป.ป.ช.ย่อมสามารถ
พิจารณาข้อกล่าวหาได้เลย ผมว่าเรื่องนี้ทาง
ราชการจะไปยอมตามนักการเมืองนักก็เสียเวลา

- คนรุ่นเก่า เมืองกาญจน์

☞ เป็นเจ้าพนักงานจะทำอะไรก็ต้อง
ระมัดระวังมิให้ลวงล้าลวงเกินประชาชน ยิ่งใน
ภาวะการเมืองที่มีคู่กรณีแบบนี้ ยิ่งต้องสังวร
นัก อย่าได้เพเลียงพล้าเป็นอันขาด ภาวะอย่างนี้
เคยชินมาแล้วตั้งแต่เป็นตำรวจที่บางครั้ง
ชาวบ้านมีปัญหาขัดแย้งกัน ตำรวจต้องแสดง
ท่าทีให้เห็นได้ชัดเจนว่า “เป็นกลาง” ไว้วางใจได้
ทั้งสองฝ่าย จึงจะมีโอกาสยุติปัญหาได้

กองขยะ: ๓.๑๑๖๖๖๖

ไฟกองขยะที่ ต.แพรเทศ อ.เมืองสมุทรปราการ
ติดตามจากข่าวสื่อมวลชนแล้ว ไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ
เลยครับและก็ไม่ใช่เรื่องใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้น เป็นไฟ
สุ่มขนอนมานานแล้ว แต่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองมองไม่
เห็นปัญหา หรือไม่เห็นเป็นปัญหา หรืออาจเห็น
เป็นปัญหา แต่คิดว่าตัวเองอยู่เพียงชั่วระยะเวลา
แล้วก็ย้ายไป หรือถ้าเป็นข้าราชการท้องถิ่นก็อาจ
มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกัน พุดกันไม่ได้ ฯลฯ เมื่อ
เกิดปัญหาขึ้นมากก็กลืนไม่เข้าคายไม่ออกแบบนี้
แหละ เจ้าของพื้นที่ก็ได้ประโยชน์ไป แบบนี้ก็ต้อง
ไล่เบียดเอาคนที่เอาขยะไปทิ้งและเผาขยะ ซึ่งก็หา
ตัวได้ไม่ยาก ก็ตัวองค์กรปกครองท้องถิ่นนั่นแหละ

- ปากน้ำ บางนา

☞ ตอนนี้นายคณิต เอี่ยมระหงษ์ ผวจ.สมุทร-
ปราการ ต้องออกพร้อมกับ อบต.แพรเทศ อ.เมือง
สมุทรปราการพื้นที่เกิดเหตุ ทะเลขยะ ๑๕๐ ไร่
ต้องส่งรถฉีบน้ำดับเพลิงดับควันพิษ แจกหน้ากาก
อนามัย และช่วงนี้ลมฝนก็เริ่มมาเป็นแรงหนุน
ช่วยด้วย เมื่อเริ่มจะเกิดปัญหาก็น่าจะมองเห็น
เค้าโครงปัญหาล่วงหน้าได้ เพราะไม่ใช่เรื่องลึกลับซึ่ง
อะไร แต่เป็นนักบริหารที่มักง่ายใจ.

☞ ussnathikas

ประชาชนจำนวนมากมาเป็นประวัติการณ์
ได้ร่วมกันชุมนุมขับไล่รัฐบาลติดต่อกันมาหลายเดือน
คาดกันว่าเดือนเมษายนจะเป็นเดือนที่มีเหตุการณ์รุนแรงที่สุด

ประชาชนจำนวนมากมาเป็นประวัติการณ์
ได้ร่วมกันชุมนุมขับไล่รัฐบาลติดต่อกันมาหลาย
เดือน คาดกันว่าเดือนเมษายนจะเป็นเดือนที่มี
เหตุการณ์รุนแรงที่สุด ผมขอนำบทความของ
คุณเปลว สีเงิน จากหนังสือพิมพ์ “ไทยโพสต์”
ฉบับ ๓๑ มีนาคม ๕๗ มาเรียงลำดับให้ทราบดังนี้

‘เกมบีบหัวใจ’ ในเดือนเมษา

เมื่อเสาร์ ๒๙ มีนาคม กำนันสุเทพเดินนำหน้า
“มวลมหาประชาชน” นับล้าน ด้วย ปริมาณ
-คุณภาพ-มันคง-ตรงไป-ตรงมา ตามลีลา กบปส.
-คปท.-กองทัพธรรม และหลวงปู่พุทธอิสระ
ไหลเหมือนน้ำเชื่อมสาย กลางเกลียวแดดแผด

กว่า ๔๐ องศา

ย่ำแค้นเจตนาประชาธิปไตย....ปฏิรูปก่อน
เลือกตั้ง

“ถ้ายังไม่ปฏิรูป การเมืองระบอบทักษิณ ก็
อย่าหวังจะชุกกระดองเลือกตั้งเปิด ‘รัฐสภา’ ได้”!

และเมื่อวาน (๓๐ มี.ค.๕๗) เลือกตั้ง ส.ว.ใน
๗๗ จังหวัด คนมีสิทธิ์กว่า ๔๓ ล้าน ไปใช้สิทธิ์ ๑๘
ล้าน ก็ประมาณ ๔๒ %

ใน ๑๘ ล้านคนนั้น กาบตรเสียชะร่วม ๑ ล้าน
คน โหวต โน “กาในช่องไม่ประสงค์เลือกใคร”
อีกกว่า ๒ ล้านคน

รวมแล้วที่ ต้องการเลือกตั้งจริง ๆ แค่ ๑๕
ล้าน ในจำนวนผู้มีสิทธิ์ทั้งประเทศ ๔๓ ล้านคน !

เสาร์ ๒๙ มีนา กำนันสุเทพเดินนำหน้า “มวลมหาประชาชน” นับล้าน
 ด้วย ปริมาณ-คุณภาพ-มั่นคง-ตรงไป-ตรงมา
 ตามลีลา กปปส.-คปท.-กองทัพธรรม และหลวงปู่พุทธอิสระ
 ไทลเหมือนน้ำเชื่อมสาย กลางเกลียวแดดแผดกว่า ๔๐ องศา

ตรงนี้บอกอะไร พวกที่อยากเลือกตั้งก่อน
 ปฏิรูปคงได้คำตอบ “ย่ำหัวตะปู” จากเลือก ส.ส. ๒
 ก.พ.จนมาถึงเลือก ส.ว. ๓๐ มี.ค.นี้แล้วกระมัง?

เอาหละ...เมื่อคัดแยกสายพันธุ์ จัดสัดส่วน
 กันแล้ว ระหว่าง ส.ว.สายพันธุ์เพื่อทักษิณ กับ
 ส.ว.สายพันธุ์เพื่อประชาชนที่ได้ “ฝ่ายไหนมาก
 กว่ากัน” คงรู้กันแล้ว

ส.ว.ชุดนี้แหละ จะทำหน้าที่ถอดถอน “นาย
 นิคม ไวยรัชพานิช” อันเป็นเรื่องที่จ้อคಾಯู

และวันนี้ ๓๑ มีนา ก็ยังมีเรื่องให้ลุ้นกันอีก!

จะว่าไปแล้วนับตั้งแต่วันนี้ไป ปฏิทินการบ้าน-
 การเมืองไทย มีเรื่องตื่นเต้น-เร้าใจให้ติดตาม
 ต่อเนื่องทั้งเดือน

เปลออๆ...ทั้งปี?!

ยิ่งลักษณะจะสวมบทบาทนางเอกผู้นำสงสาร ใส่
 เฟือกอ่อน-เฟือกแก่ กระเดกไปชี้แจงต่อ
 ป.ป.ช.ตามนัด ในคดีทุจริตรับจำนำข้าวหรือไม่
 ลุ้นกันดูอิ?

แต่ผมไม่ลุ้น เพราะด้วยขั้นตอนตามระเบียบ
 ปฏิบัติ ป.ป.ช. ต่อจากนี้ ก็จะสรุปสำนวนทั้งหมด
 พิจารณา แล้วนัดวันชี้มูลเลย

หลายคน “เตรียมเสียว” แต่ผมว่ายิ่งลักษณะ
 เธอเสียวมานานแล้วตั้งว่า....”สุทธิอสุทธิปัจเจกตั้ง”
 บริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ เป็นเรื่องที่รู้ได้ด้วยตัวเอง
 อยู่แล้ว!

เพราะรู้ด้วยตัวเองว่าทำอะไรไว้นั้นแหละ ถึง

เลียวล่วงหน้าใจ ถ้า ป.ป.ช.ชี้ว่ามีมูล เธอต้องหยุดพักการทำงานที่นายกฯ ทันทึ

แค่พัก ยังไม่ได้พ้น ฉะนั้น ครม.ยังอยู่ เพียงหาหัว จะล้าน-ไม่ล้านก็ได้ มาสวมแทนชั่วคราว

รัฐบาลรักษาการก็กระเดกหน้าด้าน ๆ ต่อไปได้ ดูเหมือนเพื่อไทยเขาวาง “นายสุรพงษ์ โต-วิจักษณ์ชัยกุล” เป็นหัวไว้รองรับหิวแล้ว!

แค่พักทำหน้าที่ ตรงนี้แพน ๆ ทั้งมูมน้ำเงินและมูมแดงที่ทักษิณพ้อ “คนจริงใจกับผมมีน้อย... พวกมันวางยาผม” วิจารณ์กันว่า

หมัดนี้ ยังไม่ใช่ “หมัดน็อก”!?

ต้องคดี “คุณถวิล เปลี่ยนศรี” ถึงจะเป็นหมัดน็อก ชนิดโป่งเดียว ยิ่งลักษณะหลับคา ว.๕ ชั้น ๗ ไปเลย!

ก็คือที่ ส.ว.โพบูลย์ นิติตะวัน ใช้ช่องทางตาม มาตรา ๙๑ รวบรวมรายชื่อ ๒๗ ส.ว. ยื่นคำร้องต่อประธานวุฒิสภาส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยกรณียิ่งลักษณ์กระทำการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘

คือ เข้าไปก้าวกาย แทรกแซง เพื่อประโยชน์ตัวเอง และผู้อื่น ในการแต่งตั้งโยกย้าย นายถวิล เปลี่ยนศรี จนเป็นเหตุให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งคืนตำแหน่งนั้นแหละ

พวที่ ๒ เมษา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจะพิจารณากันว่า จะรับคำร้องนี้หรือไม่รับ ถ้ารับขึ้นมาละก็ ตานี้แหละ...มีงอแง ครม.ยกแก๊ง

“เอ็ง ๆ เด้งทั้งยวง”!

ผมก็ไม่ค่อยชัดเจนเรื่องกฎหมาย แต่ไหน ๆ นี้ก็น่าจะมุ่งแรดเข้าโคล เพื่อให้เป็นไปตามฤดูกาลและเทศกาลสงกรานต์ ก็ต้อง “รดน้ำปู” กันหน่อย

“ส.ว.คำณูณ สิทธิสมาน” ท่านเขียนประเด็นคดีนี้ไว้ครอบคลุมแง่มุมกฎหมาย เพื่อการเข้าใจและการศึกษากฎหมายว่าด้วยเป็น-ตายของปู

ขออนุญาตท่าน ส.ว.คำณูณ ลอกมาแปะเลยนะครับ เริ่มจากบรรทัดว่า...ประเด็นมาตรา ๒๖๘ ย้ายคุณถวิล เปลี่ยนศรี ต่างหากที่จะเป็นหมัดน็อกเพราะจะทำให้ไปกันทั้งคณะรัฐมนตรี

หนึ่ง-ความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีจะสิ้นสุดลงเฉพาะตัว

สอง-จะเป็นผลให้ ครม.ทั้งคณะพ้นจากตำแหน่ง

ศาลรัฐธรรมนูญน่าจะพิจารณาจะรับหรือไม่รับคำร้องของ ๒๗ ส.ว.ที่ยื่นผ่านประธานวุฒิสภาตามมาตรา ๑๘๒ วรรคสาม ประกอบมาตรา ๙๑ ในการประชุมคณะตุลาการประจำสัปดาห์ วันพุธที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๗ คืออีก ๒ วันถัดจากนี้ไป

ก็ต้องติดตามว่า ถ้ามีมติรับคำร้องไว้พิจารณา จะมีกำหนดนัดพิจารณาและลงมติในอีก ๑ สัปดาห์ถัดไปหรือไม่ ถ้านัดในอีก ๑ สัปดาห์ถัดไป ก็จบบทสำคัญก่อนสงกรานต์แน่

ประเด็นนี้ เป็นปัญหาข้อกฎหมายล้วนๆ ที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นได้เอง โดยมีคำวินิจฉัยศาลปกครองสูงสุดรองรับไว้ก่อน

ทบทวนข้อกฎหมายนะ

มาตรา ๑๘๒ (๗) ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุด

ลงเฉพาะตัว เมื่อ... กระทำการอันต้องห้ามตาม มาตรา ๒๖๗ มาตรา ๒๖๘ หรือมาตรา ๒๖๙

มาตรา ๑๘๐ (๑) รัฐมนตรีทั้งคณะพ้นจาก ตำแหน่ง เมื่อ... ความเป็นรัฐมนตรีของนายก- รัฐมนตรีสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๘๒

มาตรา ๒๖๘ นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีจะ กระทำการใดที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖๖ มิได้ เว้น แต่เป็นการกระทำตามอำนาจหน้าที่ในการบริหาร ราชการตามนโยบายที่ได้แถลงต่อรัฐสภาหรือ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

มาตรา ๒๖๖ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและ สมาชิกวุฒิสภาต้องไม่ใช้สถานะหรือตำแหน่งการ เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา เข้าไปก้าวกายหรือแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของ ตนเอง ของผู้อื่น หรือของพรรคการเมือง ไม่ว่า โดยทางตรงหรือทางอ้อม ในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) การปฏิบัติราชการหรือการดำเนินงานใน หน้าที่ประจำของข้าราชการ พนักงานหรือลูกจ้าง ของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ กิจการที่รัฐถือหุ้นใหญ่ หรือราชการส่วนท้องถิ่น

(๒) การบรรจุ แต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อน ตำแหน่ง และเลื่อนเงินเดือนของข้าราชการซึ่งมี ตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการ การเมือง พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วย ราชการหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ กิจการที่ รัฐถือหุ้นใหญ่ หรือราชการส่วนท้องถิ่น หรือ

(๓) การให้ข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือ เงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงาน ของรัฐ รัฐวิสาหกิจ กิจการที่รัฐถือหุ้นใหญ่ หรือ ราชการส่วนท้องถิ่น พ้นจากตำแหน่ง

มาตรา ๙๑ วรรคหนึ่ง สมาชิกสภาผู้แทน ราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาจำนวนไม่น้อยกว่า หนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ของแต่ละสภา มีสิทธิ์เข้าชื่อร้องต่อประธานแห่ง สภาที่ตนเป็นสมาชิกว่า สมาชิกภาพของสมาชิก คนใดคนหนึ่งแห่งสภานั้นสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๐๖

(๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) (๑๐) หรือ (๑๑) หรือมาตรา ๑๑๙ (๓) (๔) (๕) (๗) หรือ (๘) แล้วแต่กรณี และ ให้ประธานแห่งสภาที่ได้รับคำร้องส่งคำร้องนั้นไป ยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของ สมาชิกผู้นั้นสิ้นสุดลงหรือไม่

มาตรา ๑๘๒ วรรคสามให้นำบทบัญญัติมาตรา ๙๑ และมาตรา ๙๒ มาใช้บังคับกับการสิ้นสุด ของความเป็นรัฐมนตรีตาม (๒) (๓) (๕) หรือ (๗)...

กรณีนี้คือมาตรา ๒๖๘, ๒๖๖, ๑๘๒ (๗), ๑๘๐ (๑)

โดยใช้ช่องทางไปสู่ศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๑๘๒ วรรคสามประกอบมาตรา ๙๑ วรรคหนึ่ง ประเด็นนี้ไม่ใช่เรื่องความผิดทางอาญาที่จะ นำไปสู่การถอดถอนหรือการดำเนินคดีอาญาใน ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทาง การเมืองแต่ประการใด

เป็นแค่เรื่องของการขาดคุณสมบัติเท่านั้น คุณสมภาร สุนทรเวช ก็เคยโดนมาแล้ว แม้ ไม่ใช่มาตรา ๒๖๘ แต่ก็เป็มาตรา ๒๖๙ ที่อยู่ใน

ศาลปกครองสั่งนายกฯ คืนเก้าอี้'ถวิล' ชี้ใช้อำนาจไม่เป็นธรรม

ให้มีผลย้อนหลังนั่งเลขาธิการ.
เจ้าตัวลั่นเมินรับตำแหน่งอื่น
จับตา'ป'ทำอีกยก2มาตรฐาน
ต้นยืนอุทธรณ์-ยื้อรอเกษียณ

เมื่อเวลา 10.00 น. วันที่ 31 พฤษภาคม ศาลปกครองกลาง
ได้อ่านคำพิพากษาคดีหมายเลขที่ ๑3๖/2๕๕๖ ซึ่ง นายถวิล
เป็ี่ยนศรี อดีตเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ (สมช.)
ฟ้อง น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี เป็นผู้ถูกฟ้อง
คดีที่ 1 และคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.)
เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 กรณีมีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี
ที่ 1๕2/25๕4 ลงวันที่ 7 กันยายน ๒๕๕4 ให้นายถวิลไป

▲ สืบค้นหนังสือพิมพ์ : นายถวิล เป็ี่ยนศรี ที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี และอดีต

ถ้านายกรัฐมนตรี
และคณะรัฐมนตรี
จะต้องพ้นตำแหน่งทั้งคณะ
เพราะคดีนี้
ก็ถือว่าเหมาะสม
เพราะเป็นการ
โยกย้ายที่น่าเกลียด

กลุ่มเดียวกันที่พอผิดปุ๊บก็จะทำให้ความเป็น
รัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ (๗)
ทันที

และช่องทางที่เคยใช้เมื่อปี ๒๕๕๑ ก็คือช่อง
ทางตามมาตรา ๑๘๒ วรรคสามประกอบมาตรา
๙๑ วรรคหนึ่งเหมือนกัน เริ่มต้นยื่นคำร้องโดยคณะ
ส.ว.เหมือนกัน

ที่บอกว่าแค่ขาดคุณสมบัติ เพราะผลของ
การกระทำเพียงทำให้พ้นจากตำแหน่งในขณะนั้น
แต่ถ้าได้รับการแต่งตั้งเข้ามาใหม่ตามกระบวนการ
การที่ถูกต้องก็สามารถทำได้ทันที

กลุ่มข้อห้ามตามมาตรา ๒๖๕-๒๖๙ อยู่ใน
รัฐธรรมนูญส่วนที่ว่าด้วยการกระทำที่เป็นการขัด
กันแห่งผลประโยชน์

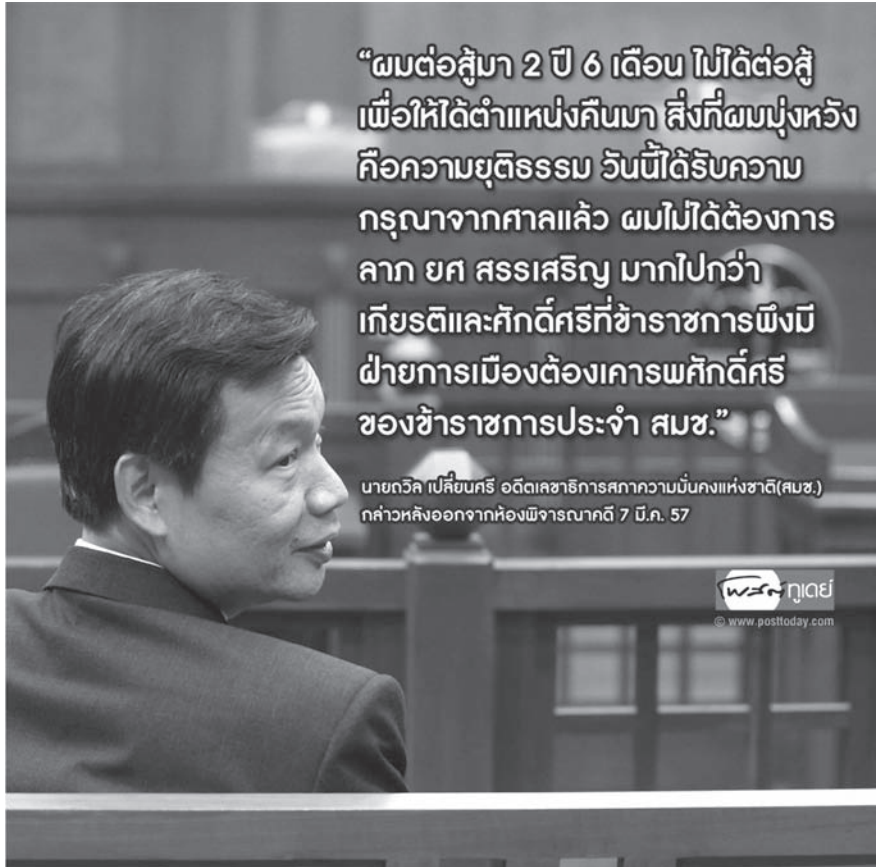
เป็นของใหม่จากรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ที่ถูก
ทำให้เข้มข้นขึ้นโดยรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐

ข้อห้ามกลุ่มนี้ที่ขี้เกียจคือการพิสูจน์ แต่ในกรณี
นายกรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ ชินวัตร คนนี้กลับง่าย
เพราะข้อเท็จจริงว่าท่านกระทำการอันเป็นการ
ต้องห้ามตามมาตรา ๒๖๘ หรือไม่ ศาล
รัฐธรรมนูญไม่ต้องสืบ เพราะมีคำพิพากษาศาล
ปกครองสูงสุดเมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๗ ระบุ
ไว้ชัดเจนแล้ว

ท่านใดสนใจรายละเอียดของคดีกรุณาเข้าไป
อ่านในเว็บไซต์ของศาลปกครองได้คดีแดงที่๑.๓๓/
๒๕๕๗ เป็นคดีที่จะเป็นกรณีศึกษาสำคัญแน่นอน
เพราะในบางประเด็นต้องถึงขั้นประชุมใหญ่
ตุลาการศาลปกครองสูงสุดทีเดียว

ถ้านายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีจะต้อง
พ้นตำแหน่งทั้งคณะเพราะคดีนี้ก็ถือว่าเหมาะสม
เพราะเป็นการโยกย้ายที่น่าเกลียด เพียงต้องการ
นำเครือญาติขึ้นมาดำรงตำแหน่ง ผบ.ตร. ก็ต้อง

เพียงต้องการ
นำเครื่องบินขึ้นมาดำรง
ตำแหน่ง ผบ.ตร.
ก็ต้องย้าย ผบ.ตร.คนเก่า
ที่ไม่มีคามผิด
ก็เลยต้องหาตำแหน่ง
ที่เหมาะสมให้
ก็เลยมาลงที่ตำแหน่ง
ของคุณถวิล เปลี่ยนศรี
ที่ไม่รู้โอหน้อไหนใดๆ
ทั้งสิ้น

“ผมต่อสู้อา 2 ปี 6 เดือน ไม่ได้ต่อสู้
เพื่อให้ได้ตำแหน่งคืนมา สิ่งที่ผมมุ่งหวัง
คือความยุติธรรม วันนี้ได้รับความ
กรุณาจากศาลแล้ว ผมไม่ได้ต้องการ
ลาภ ยศ สรรเสริญ มากไปกว่า
เกียรติและศักดิ์ศรีที่ข้าราชการพึงมี
ฝ่ายการเมืองต้องเคารพศักดิ์ศรี
ของข้าราชการประจำ สมช.”

นายถวิล เปลี่ยนศรี อดีตเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ(สมช.)
กล่าวหลังจากออกจากห้องพิจารณาคดี 7 มี.ค. 57

โพสต์ทูเดย์

ย้าย ผบ.ตร.คนเก่าที่ไม่มีคามผิด ก็เลยต้องหา
ตำแหน่งที่เหมาะสมให้ ก็เลยมาลงที่ตำแหน่งของ
คุณถวิล เปลี่ยนศรี ที่ไม่รู้โอหน้อไหนใดๆ ทั้งสิ้น
ครับ...ก็ขอย้ำตรงนี้...

นี่เป็นทัศนคติตามแง่กฎหมาย อย่าเพิ่งтик
ทักอะไรลงไป รอศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยก่อน
เป็นดีที่สุด

ช่วงนี้ ถ้าท่านสังเกต จะเห็นว่าที่นั้กการเมือง
ทั้งซีก นปช.เพื่อไทยและซีกมวลมหาประชาชนพูด
จะเน้นไปที่คำว่า

- นายกฯ สำรอง
- นายกฯ เลือกตั้ง และ
- นายกฯ คนกลาง

นั่นคือ ฝ่ายมวลมหาประชาชนยังยืนยันเงื่อนไข
“นายกฯ คนกลาง” ไปสู่การปฏิรูปก่อนเลือกตั้ง
เพื่อมีนายกฯ เลือกตั้งสมบูรณ์แบบในอนาคต

แต่ฝ่าย นปช.เพื่อไทย ลบทิ้ง “นายกฯ
รักษาประชาธิปไตย” แล้วลดระดับลงไปยังอยู่ที่
“นายกฯ สำรอง”

นั่นเท่ากับยื่นขาอ่อนๆ บอกเป็นนัยๆ ฉันยัง
ยืนยัน “นายกฯ ต้องมาจากเลือกตั้ง” อยู่นะ แต่
หนทาง-ขั้นตอน-วิธีการ ไปสู่นายกฯ เลือกตั้งใน
อนาคต นั้น

“เราคุยกันก่อนได้นะ”...!?

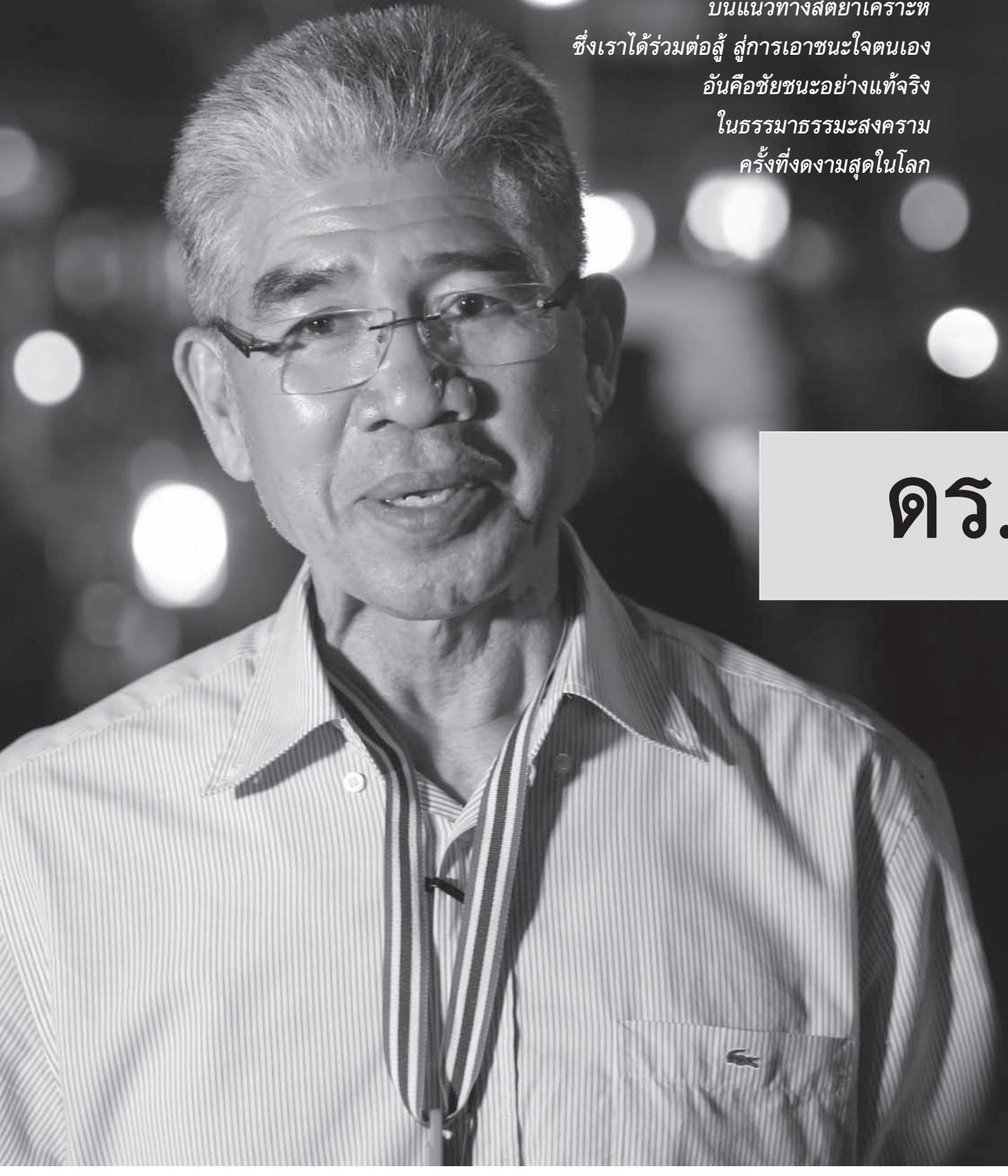
แต่ดูแล้ว ตอนนี้ “คุยกันยาก” มวลมหา
ประชาชน เป้าหมายเดียว แต่มีหลายฝ่าย-หลาย
รูปแบบ ส่วนเพื่อไทย หลายเป้าหมาย ซ้ำแตก
หลายแก๊ง-หลายก๊ก

หลัง ๒ เมษายนไปแล้ว จะชัดว่า จะนายกฯ
คนกลาง หรือเกิดศึกใหญ่ เพราะฝ่ายนายกฯ
รักษาประชาธิปไตยร้อง...กุกอยู่ไม่ได้ บ้านเมือง
นี้ ใครก็อย่าหวังจะได้เป็นสุขเลย.!? ☹

สี่สิบสี่ชีวิต ทีม สมอ.

เขาส่งแสงแห่งปัญญา
ให้เหล่านวมหาประชาชน
เข้าใจถึงสภาวะสันติ อหิงสา
บนแนวทางลัทธิอาเคราะห์
ซึ่งเราได้ร่วมต่อสู้ สู้การเอาชนะใจตนเอง
อันคือชัยชนะอย่างแท้จริง
ในธรรมชาติธรรมะสงคราม
ครั้งที่ยิ่งงามสุดในโลก

ดร.

มุมมองของอาจารย์เรื่องสันติ อหิงสา ในเมืองไทย

ผมได้ทุนรัฐบาลอินเดียไปเรียนหนังสือที่อินเดีย ตอนเป็นหนุ่ม เรียนรัฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยเดลี และใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นเป็นเวลา ๕ ปี ตั้งแต่ปี ๒๕๐๗ ถึง ๒๕๑๑ ก็ได้ประสบการณ์ชีวิตของนักศึกษาสมัยนั้นซึ่งนานมากแล้วว่า เขาใช้ชีวิตกันอย่างไร เขาขมขื่น เขาต่อสู้ เขาอดอาหาร เขาประท้วง แบบที่เราประท้วงกัน บางทีก็ด้วยความรุนแรง แบบฉีกธงประท้วงซึ่งผมก็ไปร่วมด้วย เราก็ไป ยั่ว ๆ โบกธง ปีนเสาไฟฟ้า ฉีกธงชาติอังกฤษ ในช่วงนั้นผมได้อ่านประวัติศาสตร์อินเดียด้านการเมืองที่เกี่ยวข้องกับชีวิตการต่อสู้ของท่าน มหาตมะ คานธี ว่าใช้วิธีอหิงสา สัตยาเคราะห์ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ผมเรียนมา

ชื่อ : นายสมเกียรติ อ่อนวิมล
กลุ่มสาขาวิชา : สังคมศาสตร์, นิเทศศาสตร์
อาชีพปัจจุบัน : เจ้าของบริษัทเอเซียวิชชั่นฯ
สถานภาพสมรส : สมรสกับ นางธัญญา (ธัญญะ) มีบุตรชาย ๑ คน
สัญชาติ : ไทย
เชื้อชาติ : ไทย
ศาสนา : พุทธ
วันเกิด : ๒ เมษายน ๒๕๓๑, จ.สุพรรณบุรี
เป็นบุตรคนที่ : ๘ ในจำนวนพี่น้อง ๑๕ คน
ที่อยู่ปัจจุบัน : ๕๓/๔๙๙ หมู่บ้านกฤษดานนคร ถ.แจ้งวัฒนะ ปากเกร็ด นนทบุรี

การศึกษา :
โรงเรียนนิกร จ.สุพรรณบุรี โรงเรียนสามชุก จ.สุพรรณบุรี
มัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนรัตนโกสินทร์ จ.สุพรรณบุรี
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) วิทยาลัยครูจันทระเกษม
High School Diploma Park Hill High School Kansas
City, Missouri ประเทศสหรัฐอเมริกา (ทุน AFS.)
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (ป.กศ.สูง)
วิทยาลัยครูจันทระเกษม
ปริญญาตรี รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (เรียนได้
๒ เดือน ได้ทุนไปศึกษาต่อประเทศอินเดีย)

สมเกียรติ อ่อนวิมล

● นักอ่านช่วยยอดเยี่ยมปี ๒๕๒๖

พอผมมาสอนเรื่องสัตยาเคราะห์ อหิงสาที่ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ไม่กี่ เดือนก็เกิดเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา ซึ่งเป็นความรุนแรง ประสบการณ์การประท้วงในเมืองไทยครั้งนั้น ทำให้ผมได้ยืนค้ำว่าอหิงสา และเป็นครั้งแรกที่ผม เห็นเขาอดอาหารที่หน้าทำเนียบรัฐบาล ประท้วง ค่ารถเมล์ที่ขึ้นจาก ๖ สลึงเป็น ๒ บาท ตอนนั้น ผมเป็นอาจารย์หนุ่ม กำลังร้อนวิชา ก็ไปนั่งดูว่า ทำไมต้องรีบอดอาหารด้วย เพราะตามหลัก อหิงสาสัตยาเคราะห์ของมหาตมะ คานธี ที่ท่าน สอนไว้ในหนังสือ การอดอาหารนั้นต้องสุด ๆ แล้ว จริง ๆ จึงจะทำได้

ผมเลยเขียนบทความลงในหนังสือพิมพ์บ้าง นิตยสารบ้าง อธิบายว่าอันนี้มันไม่ค่อยถูกนะ

ปริญญาตรี รัฐศาสตร์ (B.A.) University of Delhi
ปริญญาโท รัฐศาสตร์ University of India
ปริญญาเอก South Asia Regional Studies University of
Pennsylvania ประเทศสหรัฐอเมริกา (ทุน ม.ฮาวาร์ด)
ประวัติการทำงาน :
อาจารย์คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๕-๒๕๒๘
๒๕๒๓ผู้จัดรายการความรู้คืออะไรที่บริษัทเอสโซ่แอสเตนดาร์จำกัด
พนักงาน บริษัท แปซิฟิคอินเตอร์คอมพิวเตอร์คอมมิวนิเคชั่น จำกัด
(จัดทำข่าวให้สถานีโทรทัศน์ช่อง ๙ อสมท.)
ผู้ประกาศข่าว สถานีโทรทัศน์ช่อง ๗ สี
ผู้ประกาศข่าว สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง ๕
ผู้ผลิตรายการสารคดีโลกสลบสี, เจ้าพระยา และอื่น ๆ ให้
สถานีโทรทัศน์ช่อง ๕
กรรมการผู้จัดการบริษัท แปซิฟิคอินเตอร์คอมพิวเตอร์คอมมิวนิเคชั่น จำกัด
งานอดิเรก : วาดรูป เลี้ยงแมว
ความชำนาญพิเศษ : นิเทศศาสตร์
รางวัลอื่น ๆ : รางวัลเมขลา ในฐานะผู้อ่านช่วยยอดเยี่ยม, ๒๕๒๖
: รางวัลอาเซียนสาขาสื่อมวลชนด้านวิทยุโทรทัศน์, ๒๕๓๓

อารยะขัดขืน (civil disobedience)
ถ้าแปลตามตัวอักษรคือ
การดื้อแพ่งอย่างอารยชน
ประชาชนพลเมืองดื้อแพ่งขัดขืน
ไม่ทำตามกฎหมายที่ไม่เป็นธรรม
หรือนโยบายของรัฐที่ไม่เป็นธรรม

ใช่ แม้อาจเป็นส่วนหนึ่งของอหิงสาก็ตาม หลังจากนั้นก็จะเห็นคนอหิงสาและตามด้วยอโหสิซึ่งเป็นคำคล้องจอง อหิงสา nonviolent แล้วให้อภัย เพราะฉะนั้นจึงเข้าใจได้ว่าประเทศไทยอหิงสาจากมหาตมะ คานธีมาใช้ตามความสะดวกใช้ได้ก็ใช่ จะใช้ได้เท่าไรก็ไม่รู้ว่ามีเต็มเท่าไร ถ้าไม่ไหวก็เปลี่ยนเป็นใช้กำลัง เขวี้ยงกันบ้าง ผมขึ้นเวทีอโหสิเป็นครั้งแรกในชีวิต ผมแหงนด้วยวิธีปราศรัยว่า การประท้วงของเราไม่ได้ทำเต็มที่หรือทำถึงพร้อมด้วยกาย วาจา ใจ หรือกายกรรม วชิกรรม มโนกรรม ที่เราพอรับได้คือไม่รุนแรงด้วยกาย แต่ว่าจันนี้แรงอยู่นะ บางวันเราทำอหิงสาได้ บางวันเราทำไม่ได้ทั้งวชิกรรม มโนกรรม บางทีก็ทำได้ตอนเช้าหรือตอนเย็น เผลอ ๆ ก็ลุยทั้งวัน

เป้าหมายสู่วิถีการต่อสู้ด้วยหลักอหิงสา

มหาตมะ คานธีตอนเป็นหนุ่มได้อ่านหนังสือของฝรั่งอย่างน้อยสองคนที่มีอิทธิพลต่อคานธี

อย่างยิ่ง คนหนึ่งก็คือ เฮนรี เดวิด โธโร เกิดก่อนมหาตมะ คานธี ๕๐ ปี เฮนรี เดวิด โธโร เป็นนักปรัชญา นักคิดนักเขียนชาวอเมริกันเมื่อประมาณ ๑๕๐ ปีที่ผ่านมา อีกคนเป็นชาวอังกฤษชื่อจอห์น รัสกิน จากนั้นก็มี ลีโอ ตอลสตอย นักเขียนรัสเซียที่เขียนเรื่องยาวชื่อวอร์แอนด์พีซ (War and Peace) และมีนักคิดฝรั่งอีกหลายคน เพราะท่านคานธีเป็นนักเรียนนอก ต้องอ่านพวกนี้เยอะเหมือนผมที่เป็นนักเรียนนอกเหมือนกัน เวลาไปเรียนหนังสือที่โน่นก็ต้องอ่านหนังสือฝรั่งมากกว่าหนังสือไทย

เฮนรี เดวิด โธโร

คนนี้เขียนหนังสือเรื่อง ธีออรี อ็อฟ ดิสโอเบดิเียนซ์ (Theory of Disobedience) เป็นหนังสือเล่มแรกที่ทำให้โลกรู้จักคำว่าอารยะขัดขืน (civil disobedience) แปลตามตัวอักษรคือการดื้อแพ่งอย่างอารยชน civil คือศิวิไลซ์ ประชาชนพลเมืองดื้อแพ่ง ขัดขืนไม่ทำตามกฎหมายที่ไม่เป็นธรรม หรือนโยบายของรัฐที่ไม่เป็นธรรม เรื่องมีอยู่ว่า นายเฮนรี เดวิด โธโร เกิดเมื่อประมาณปี ๑๘๓๐ เป็นลูกคนรวยที่เป็นเจ้าของโรงงานทำดินสอในรัฐคอนเนกติกัต ตอนนั้นอเมริกาได้เอกราชแล้ว เขาทดลองใช้ชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียงอย่างสมถะ เขาไปถางป่าริมทะเลสาบวอร์ดินและปลูกบ้านอยู่เอง พอให้มีที่นอนเล็ก ๆ และที่ทำครัวเพียงห้องเดียวแล้วปลูกถั่วปลูกผัก ตกปลาหากินโดยสงบอยู่ ๑๒ ปี แต่แกไม่ยอมจ่ายภาษีเป็นเวลา ๔ ปี แกกล่าวหาอเมริกันและผู้บริหารในทำเนียบขาวเพียงไม่กี่คนเอาเงินภาษีไปทำสงครามปราบเม็กซิโก Mexican War แล้วยังไปทำอย่างอื่นที่สมัยนี้เราเรียกทุจริตคอร์รัปชัน เป็นผลประโยชน์ตัวเอง ซึ่งอเมริกันนั้นมีประเพณีไม่เชื่อฟังรัฐบาลกลางอยู่ก่อนแล้วเพราะรัฐบาลกลางมีอำนาจน้อยกว่ารัฐบาลท้องถิ่น เขาเรียกว่าประชาธิปไตยแบบรากหญ้า (grass root democracy) รากหญ้านี้ไม่ได้แปลอย่าง

ชาวเลื้อยแดงแปล เพราะไปแปลรากหญ้าว่าคนจน คนที่ถูกกดขี่ข่มเหง นั้นเป็นการเอามาใช้เหมือนเหยียดหยามคนจน ที่จริงรากหญ้าแปลว่าการปกครองส่วนท้องถิ่นที่ทุกคนจะจนจะรวยไม่สำคัญ แต่ได้มีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น ตำบลและเมืองหรือที่เราเรียก อบต. อบจ. เพราะฉะนั้นรัฐบาลท้องถิ่นสำคัญกว่ารัฐบาลกลาง เพราะว่าอเมริกา นั้นกว่าจะได้เป็นประเทศก็เกิดจากการที่รัฐเอกราชมารวม ๆ กันหลายกลุ่ม หลายหมู่บ้าน จนเป็นประเทศ ทำเนียบขาวหรือรัฐบาลกลางนั้น เกิดทีหลัง เพราะฉะนั้นชาวบ้านจะมีอำนาจเหนือประธานาธิบดี ถ้าไม่มีหมู่บ้านก็ไม่เกิดทำเนียบขาว เขาจึงไม่ค่อยเชื่อฟังรัฐบาลกลาง

ประวัติศาสตร์อินเดียตามทิมฮาทมะ คานธี ทำกระบวนกรต่อสู้แฟง civil disobedience movement เฮนรี เดวิด โธโร เป็นผู้ริเริ่มอย่างเป็นทางการเพราะคนอเมริกันต่อสู้แฟงกับรัฐบาลกลางอยู่แล้ว คราวนี้แกไม่จ่ายภาษีอยู่ ๔ ปี เป็นภาษีที่เขาเรียกว่า coll text ที่คนอายุ ๑๘ ปีขึ้นไป ต้องจ่าย เพื่อนของแกที่เก็บภาษีอยู่ในเมือง วอร์เดินก็มาขอร้องให้จ่าย เพราะมันแค่นิดหน่อย ไม่ก็ตั้งค์เอง แต่เขาก็บอกว่าไม่ได้ เพราะนี่เป็นหลักการ

พอย่างเข้าปีที่ ๕ เดวิดเข้าเมืองเอารองเท้าไปซ่อน และไปซื้อของที่ตลาดก็ถูกรวบตัวเข้าคุก ๑ คืน ก็คืนนั้นแหละที่นั่งครุ่นคิดถึงการต่อสู้และพูดถึงปรัชญาจากคัมภีร์ศาสนาคริสต์ หลังจากที่ดีดคุก ๑ คืน ป้าของเขาก็ร่ำคาญว่าเงินแค่นี้ยัง ยอมติดคุกก็เลยเอาเงินไปจ่ายแทน ก็เลยได้ออกจากคุก หลังจากนั้นอีกสองสามปีเขาเขียนหนังสือชื่อ civil disobedience ซึ่งมีอิทธิพลต่อ คานธีมาก

จอห์น รัสกิน

เขียนหนังสือชื่อ Unto This Last เป็นหนังสืออีกเล่มที่เปลี่ยนชีวิตของมหาตมะ คานธี ท่านบอกว่า His book changes my life จอห์น

**ที่จริงรากหญ้าแปลว่า
การปกครองส่วนท้องถิ่น
ที่ทุกคนจะจนจะรวยไม่สำคัญ
แต่ได้มีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น**

รัสกิน เป็นนักวิเคราะห์ นักวิจารณ์เศรษฐกิจ สังคมการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานศิลปะ ซึ่งมีวิธีคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับเศรษฐกิจคนจนอีกระดับหนึ่ง จอห์น รัสกิน รุ่นเดียวกับโธโร อายุห่างกันแค่สองสามปีเขาเป็นศิลปิน เป็นนักวาดเขียน วาดภาพสีน้ำและวิจารณ์ศิลปะเป็นหลัก เขียนหนังสือเรื่องศิลปะและสถาปัตยกรรมหลายเล่ม ยาวเหยียดหลายพันหน้า พวกเขาสถาปत्यหรือสถาปนิกในไทยต้องรู้จักจอห์น รัสกิน ผู้เขียนหนังสือชื่อ เจ็ดดวงประทีปแห่งสถาปัตยกรรม Seven Lamps of Architecture และนักวาดภาพต้องรู้จักงานเรื่อง Modern Paintings ของรัสกิน ซึ่งเป็นศิลปินนักวาดภาพและนักวิจารณ์งานศิลปะ และสอนหนังสือที่ Oxford แต่อังกฤษสมัยนั้นเอาเปรียบเอารัดคนจน กดขี่แรงงาน ซึ่งเป็นยุคต้น ๆ ของทุนนิยม เพราะฉะนั้นความรู้สึกท้วงเียงเรื่องวิถีชีวิตผู้คนเรียกว่าเศรษฐศาสตร์การเมืองนี้จึงเกิดขึ้นกับจอห์น รัสกิน เป็นประจำ จนเขาต้องแบ่งเวลามาเขียนหนังสือชื่อ Unto This Last แปลว่า

**จอห์น รัลกิน อธิบายว่า
การเป็นเจ้าของทรัพย์สินคืออะไร ...
เขาบอกว่าถ้าคุณเป็นเจ้าของ
คุณต้องได้ใช้ของนั้นให้เกิดประโยชน์
จึงเรียกว่าเป็นเจ้าของจริง**

จนถึงคนสุดท้าย

ถ้าอ่านพระคัมภีร์ไบเบิลจะมีเรื่องเล่าว่า เจ้าของไร่รุ่งนคนหนึ่งเดินทางออกจากไร่แต่เช้าตรู่ไปตลาด เพื่อหาคนมาทำงานในไร่ ช่วงเช้าก็ได้คนงานกลุ่มหนึ่งและบอกพวกเขาว่าไปไร่ฉันไปทำงานแล้วฉันจะจ่ายเงิน จะเอาเท่าไรล่ะวันนี้เอาละ ฉันให้คนละ ๑ บาท (๑ เพนนี) เสร็จแล้วเขาก็ไปหาคนงานเพิ่ม ช่วงกลางวันได้คนอีกกลุ่มหนึ่งก็บอกให้ไปทำงานที่ไร่โดยกล่าวว่าจะให้ค่าแรงที่เหมาะสม ไม่บอกชัดว่าจะให้เท่าไร ตอนเย็นก็ได้คนอีกกลุ่มหนึ่ง พอใกล้ค่ำก็จ่ายเงินให้คนละบาทเท่ากันหมดทุกคน แม้แต่คนสุดท้ายที่ทำงานแบ็บเดียวก็ได้เท่ากับคนอื่น ๆ ที่ทำทั้งวัน

ปรัชญาของเรื่องนี้ก็คือ มนุษย์ต้องการเงินทองค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิต ๑ วันเท่าไร นายจ้างควรจ่ายเท่านั้น อย่างน้อยเพื่อให้มนุษย์มีความมั่งคั่ง มีความสุขในหนึ่งวัน มิได้หมายความว่าให้เขาหิวลำบากไปครึ่งวัน แล้วตกเย็นก็จ่ายเงินเดียวเพราะฉะนั้นช่วงที่เขาหิว เขาไม่ได้ค่าแรง

ก็แปลว่าจ่ายเงินค่าแรงเพื่อให้มนุษย์มีความสุข ไม่ใช่จ่ายให้เพราะมนุษย์ทำงานมากทำงานน้อยจ่ายเพราะขยันหรือขี้เกียจ แต่จะจ่ายเท่ากันเหมือนจ่ายค่าแรงงานขั้นต่ำ มนุษย์ต้องอยู่อย่างนี้เขาจะได้ปรับตัวเป็นคนขยัน

เขาพยายามอธิบายว่า ชีวิตกับความมั่งคั่งมันต่างกันอย่างไร There is no wealth but life. ไม่มีความมั่งคั่งถ้าไม่มีชีวิต หมายความว่ามนุษย์ในโลกนี้ควรอยู่อย่างพอเพียง พุดแล้วเหมือนเข้าข้างในหลวงของเรา คือปรัชญาพวกนี้วนเวียนอยู่ในโลกนี้แหละ เรามีความสุขกับความพอเพียง ไม่ใช่ว่า นายทุนกดขี่แรงงาน There is no life but wealth. คือถ้าไม่มั่งคั่งก็ไม่มีชีวิต เขาก็พยายามให้นิยามต่าง ๆ นานา พุดถึงเรื่องนี้ผมนึกถึงคุณทักษิณทุกที

จอห์น รัลกิน อธิบายว่า การเป็นเจ้าของทรัพย์สินคืออะไร สมมติว่ารวยมากแบบสะสมเงินเป็นหมื่นเป็นแสนล้าน คำว่า “เจ้าของ” (owner หรือ possessor) จะหมายความว่าอย่างไรในเชิงปรัชญา เขาบอกว่าถ้าคุณเป็นเจ้าของ คุณต้องได้ใช้ของนั้นให้เกิดประโยชน์จึงเรียกว่าเป็นเจ้าของจริง ถ้าเรามีเงินหนึ่งล้านแต่ไม่ใช้ มันก็ไม่ใช้ของเรา ถ้าใช้ซื้อกระเป๋าแพง ๆ ราคาสองแสนแต่ไม่ใช้ให้เป็นประโยชน์ก็ไม่ใช้ของของเรา

คุณทักษิณมีเงินแสนล้านถ้าไม่ได้ใช้ก็ไม่ใช้เงินของทักษิณ ถ้าใช้แต่ไม่เกิดประโยชน์ต่อสังคมและตนเอง กลับก่อโทษให้ส่วนรวมมันก็ไม่ใช้ เขาใช้คำเปรียบเทียบที่อ่านแล้วอึ้งเลยว่า มีเรือกำลังจะล่ม ผู้ชายคนหนึ่งมีสร้อยทองหนัก ๒๐ ปอนด์ห้อยคออยู่ เขาจมลงไปพร้อมทองคำถามว่าใครเป็นเจ้าของทองคำ ชายคนนั้นไม่ใช่เจ้าของ เพราะไม่ได้ใช้ทองนั้นให้เป็นประโยชน์ ที่จริงทองคำเป็นเจ้าของของคนคนนั้นเพราะมีอำนาจเหนือคนคนนั้น จนทำให้เขาจมน้ำตาย

พระราชนิพนธ์ของในหลวง

มีพระมหากษัตริย์สักกี่พระองค์ในโลกนี้

ทรงอุทิศเวลาแปลหนังสือที่ฝรั่งเศสเขียน พระองค์ทรงเขียนหนังสือที่อาจจะดูสั้น ง่าย สนุก เช่น เรื่องทองแดง สุนัขของท่าน อีกเรื่องหนึ่งก็ไม่ง่ายนักแต่สั้น คือเรื่องพระมหาชนก อาจจะเรียกว่าเป็นหนังสือดัดแปลงจากนิทานชาดก ในหนังสือเล่มนี้จะมีทั้งภาษาฮินดี ภาษาอังกฤษอยู่ด้วย ส่วนหนังสือที่พระองค์ท่านทรงแปล ซึ่งเป็นเรื่องยากก็มีสองเล่ม คือ “นายอินทร์ผู้ปิดทองหลังพระ” และ “ติโต” หนังสือหนาเป็นร้อย ๆ หน้า ผมเคยอ่านฉบับภาษาอังกฤษทั้งสองเล่ม และอ่านฉบับแปลของในหลวงด้วย พระองค์ท่านทรงมีภาษาไทยที่แปลกมาก มีความเป็นตัวของตัวเอง มีเครื่องหมายวรรคตอนแบ่งไว้ชัดเจนทั้งจุดท่ายประโยค คอมม่า ลูกน้ำ จุด มีหมดเลย ภาษาไทยของพระองค์ท่านถึงดงาม อ่านแล้วรู้เลยว่าอยู่ในหลวงเขียนทั้งสองเล่ม

เรื่องนายอินทร์ผู้ปิดทองหลังพระนี้ว่าด้วยหัวหน้าสายลับจารกรรมของนายกรัสมนตรีวินสตัน เชอร์ชิล ในสงครามโลกครั้งที่สอง ผู้ใช้รหัสลับว่า อินเทรพิด (intrepid) แปลว่าผู้มีความแกร่งกล้า ไม่กลัวอะไรเหมือนพระมหาชนก ในหลวงทรงใช้คำ intrepid มาเล่นคำเป็นภาษาไทยว่าเป็นนายอินทร์ผู้ปิดทองหลังพระ ซึ่งชีวิตจริงของสายลับที่ใช้รหัสหรือ code name ว่า intrepid นี้ แก่เป็นหัวหน้าจารกรรมในสงครามโลกครั้งที่ ๒ ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก แก่ปิดทองหลังพระจริง ๆ ไม่มีใครรู้จัก ไม่รู้ว่าแกเป็นใคร รู้แค่แกเป็นคนรวยระดับอภิมหาเศรษฐีที่ทำงานให้รัฐบาลอังกฤษ เป็นชาวอังกฤษเชื้อสายแคนาดา ผมอ่านต้นฉบับภาษาอังกฤษก็รู้แล้วว่าแปลไม่ง่าย กว่าพระองค์ท่านจะทรงแปลเสร็จก็ตั้งสองสามปี เพราะฉะนั้นพระองค์ท่านต้องชอบ

อีกเล่มคือ “ติโต” ก็เป็นหนังสือว่าด้วยเรื่องหัวหน้าพรรคคอมมิวนิสต์ยูโกสลาเวียเป็นเด็กช่างกล ลูกชานา ที่ได้ดีเพราะขยันอ่านหนังสือ แล้วก็ล้มสถาบันพระมหากษัตริย์ได้ และสู้กับฮิตเลอร์ในสงครามโลกครั้งที่ ๒ จนชนะ ในหลวง

**ประเทศไทยเป็นสังคมนิยมได้
หรือพูดชัด ๆ คือเป็นคอมมิวนิสต์ได้
ทำไมถึงเป็นได้ พระองค์ตรัสว่า
“ฉันก็ทำอยู่ที่หุบกะพง”
ซึ่งคือนิคมสหกรณ์ที่ท่านทำอยู่
ทุกแห่งเป็นการทดลองระบบสังคมนิยม**

ท่านไม่ทรงมีปัญหาใด ๆ กับคอมมิวนิสต์ ท่านมีความรู้และชอบด้วย ไม่เช่นนั้นท่านไม่แปลให้เราอ่านหรอก ผมเองเมื่อ ๒ ปีก่อน เจอหนังสือที่อาจารย์ศีกฤทธิ์เขียนไว้ในสยามรัฐแล้ว คุณสมบัตীগู๊กาญจน์ เอามาเรียบเรียง

มีตอนหนึ่งอาจารย์ศีกฤทธิ์เล่าว่า วันหนึ่งพระเจ้าอยู่หัวเสด็จไปทรงฟังการอภิปราย เรื่องสังคมนิยมเป็นคอมมิวนิสต์ เป็นสังคมนิยมไม่ได้ ที่ ม.ธรรมศาสตร์ อาจารย์มหาวิทยาลัยก็ขึ้นแทนอภิปราย พูดอย่างนั้นกันทุกคน หลังจากนั้นในหลวงท่านเสด็จที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ท่านมีพระราชดำรัสว่าไปฟังอาจารย์พูดที่ธรรมศาสตร์แล้วท่านไม่เห็นด้วย ประเทศไทยเป็นสังคมนิยมได้ หรือพูดชัด ๆ คือเป็นคอมมิวนิสต์ได้ทำไมถึงเป็นได้ พระองค์ตรัสว่า “ฉันก็ทำอยู่ที่หุบกะพง” ซึ่งคือนิคมสหกรณ์ที่ท่านทำอยู่ ทุกแห่งเป็นการทดลองระบบสังคมนิยม เพราะฉะนั้นในหลวงไม่เคยกลัวสังคมนิยม ท่านทำอยู่ ไม่ต้องไปล้มท่าน

มหาตมะ คานธียังบอกว่าการต่อสู้แบบสันติวิธีสร้างชาติต้องทำเป็นวิถีชีวิต ไม่ใช่เครื่องมือชั่วคราว มั่นอยู่กันไปกับตัวเรา หมู่บ้านของเราไปตลอดชีวิต

ความหมายของสัตยาเคราะห์

เน้นการต่อสู้อย่างสันติวิธี และ การประกาศความจริงให้ปรากฏ ทั้งความเลวร้าย ความทุจริตของรัฐบาลและสังคม การปกครองระบอบต่าง ๆ ที่ว่าไม่ดีขึ้น ไม่ดีอย่างไร จะมีการอธิบายอย่างละเอียดโดยอาศัยการอภิปรายบนเวที การทำหนังสือร้องเรียนทั้งทางเว็บไซต์เว็บบล็อก พยายามทำความจริงให้ปรากฏ เมื่อความจริงปรากฏแล้ว นักอหิมาเคราะห์ก็พึงพอใจว่า ขณะแล้วก็จบ เมื่อโลกรู้แล้วว่ามันเลวมันโกง มันเอาเปรียบ ส่วนจะแก้ปัญหาอย่างไรนั้น นักอหิมาเคราะห์ทำหน้าที่ประกาศสัตยาเคราะห์ กิจกรรมต่าง ๆ ที่เรียกว่าสัตยาเคราะห์แบ่งเป็น ๒ กลุ่มใหญ่ ๆ คือ การดื้อแพ่ง civil disobedience หรืออารยะขัดขืน คือ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือกฎหมาย หรือคำสั่งของรัฐบาล หรือใครก็ตามที่สั่งโดยไม่เป็นธรรม เขาสั่งให้ทำ เราก็คือไม่ทำ เช่น สมัยนั้นก็ปฏิเสธไม่เสียภาษีเกลือตามที่รัฐบาล อังกฤษปกครองอินเดียขบวนการเกลือ มหาตมะ คานธีก็นำขบวนยาวเหยียดของประชาชนไปริม

ทะเล ตักน้ำทะเลมาตากแดดทำเกลือ เป็นสัญลักษณ์ว่าฉันจะกินเกลือฟรี ๆ มีอะไรรีเปลา นี่คือการไม่ทำตามกฎ

กิจกรรมที่สองคือ ไม่ให้ความร่วมมือ (Non Cooperation) รัฐบาลให้ยศถาบรรดาศักดิ์ เราก็คืน รัฐบาลเชิญให้ทำอะไรก็ไม่ทำ คือไม่ใช่เฉพาะ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ เท่านั้น แต่เป็นอะไรก็ได้ที่รัฐขอความร่วมมือ เช่น เมื่อไม่นานมานี้ก้านันสุเทพ บอกต้องปฏิรูปก่อนการเลือกตั้ง รัฐบาลก็ว่าฉันมาร่วมกันตั้งสภาปฏิรูปใหม่ ว่าแล้วก็เชิญใครต่อใครมาร่วมประชุม สำนักนายกกฯ ก็มอบหมายให้เจ้าหน้าที่โทรมาหาผม เชิญมาประชุมสภาปฏิรูปที่รัฐบาลจัด ผมก็ไม่ไปเพราะผมอยู่กับฝ่ายค้าน เรื่องนี้ผมเห็นด้วยกับท่านก้านันสุเทพ เขาก็ถามต่อว่า จะแนะนำให้ติดต่อใครไปแทน ก็แปลกนะ ไม่ไปก็ต้องหาคนแทน ผมเลยถามว่าไม่จัดได้ไหม นี่คือการไม่ให้ความร่วมมือ

เพราะฉะนั้นนักสัตยาเคราะห์มีหน้าที่ประกาศความจริง จิตใจต้องไม่มีกิเลส ต้องสงบแผ่เมตตา ผู้ทำสัตยาเคราะห์ต้องแผ่เมตตา หมายความว่า เมื่อประกาศความจริงให้ฝ่ายตรงข้ามทราบแล้วว่าฝ่ายเขาเป็นคนบาป คนเลว เราก็อย่าโกรธเขา นี่คือการแผ่เมตตา ทำให้เขาเข้าใจให้ได้ว่าเขาผิด เขาเลว เขาจะได้กลับมาเป็นมิตร และเลิกทำผิด

กิจกรรมแบบสงบทั้งสามส่วน

การที่จะบังคับจิตใจตัวเองให้ทำสิ่งเหล่านี้ อย่างสงบนั้นต้องกำกับด้วยอหิมา หรือ ahimsa หมายถึง วิธีดำเนินกิจวัตรกิจกรรมอย่างสันติ ไม่ว่าจะทำอะไร ต้องทำอย่างสงบ ทั้งทางกายวาจาและใจ สันติทางกายคือไม่ใช้ความรุนแรงทางกาย ไม่ทุบไม้ตี ไม่ขว้างไม่เขวี้ยง ไม่ใช้อาวุธ ไม่เผา เป็นต้น สันติทางวาจาก็คือไม่ด่าทอ ไม่หยาบคาย ซึ่งมาจากใจที่มันแรงถ้าบังคับใจได้ก็สงบ ถ้ามันโกรธสงบได้ก็จบ จะไม่มีวาจาที่รุนแรงไม่มีผลสุวาจา กายก็เรียบร้อยอยู่ภายใต้ใจ

หลักง่าย ๆ ของลัทธิยาคเระหะห์ด้วยวิธีอหิงสา คือ ต้องสงบทั้งกายวาจาใจ ต้องทำศัตรูให้เป็น มิตรให้ได้ ต้องไม่ชิงชังบุคคลที่ทำความเลวหรือ ชิงชังกิจกรรมเลว ๆ ของเขา ยกตัวอย่าง เมื่อ เราพูดถึงนายกทักษิณ นายกรัฐมนตรีที่เรา ไม่ชอบการกระทำของเขา เราก็อธิบายให้โลกร ู้ว่าพวกเขาทำไม่ดี เพื่อให้เขากลับใจมาทำดีแทน และพยายามเป็นคนดี

มหาตมะ คานธียังบอกว่า การต่อสู้แบบสันติ อหิงสาต้องทำเป็นวิถีชีวิต ไม่ใช่เครื่องมือชั่วคราว มันอยู่กันไปกับตัวเรา หมู่บ้านของเราไปตลอด ชีวิต เป็น way of life, not a temporary instrument ไม่ใช่เครื่องมือชั่วคราวทางการเมือง ไม่หวังผลให้ศัตรูล่มสลาย หวังเพียงให้ศัตรูรู้อะไร ถูกอะไรผิด และที่สำคัญมวลมหาประชาชนและ แกนนำอาจต้องเจอในอนาคตคือถูกจับ ถูกทุบตี ได้รับบาดเจ็บหรืออาจถึงตาย นักลัทธิยาคเระหะห์ ด้วยวิธีอหิงสาต้องกล้ารับเคราะห์กรรมเหล่านี้ ต้องเป็นฝ่ายรับทุกข์ และถ้าแม่เราต้องติดคุก เรา ก็ต้องแผ่เมตตา สรูปลัทธิยาคเระหะห์คือให้ประกาศ ความจริงจนถึงขั้นสุดท้าย มีกิจกรรมหลายอย่าง วิธีแรกคือเจรจ คุยกับคนที่ด่า คุยกับรัฐบาล อังกฤษที่ปกครองอินเดีย คุยกับรัฐบาลยิ่งลักษณ์ ทักษิณ ถ้าคุยไม่ได้แล้วจริง ๆ ก็ทำกิจกรรมอย่าง อื่นเช่น ต้อแฟงไม่ปฏิบัติตาม ทำสุดถ้าทำอะไรก็ ไม่ได้แล้วจริงๆ ก็ต้องอดอาหาร ทำให้ตนเองต้อง ทนทุกข์อย่างแสนสาหัส อดจนตาย Fast unto death

สำหรับผมซึ่งมองในแง่การเมืองถ้าเราชนะเร็ว ไม่ใช่ชัยชนะถาวร และอาจมีความรุนแรง แล้ว ฝ่ายที่เราถือเป็นฝ่ายตรงข้ามหรือศัตรู (มหาตมะ คานธีไม่ให้เรียกศัตรู ท่านให้เรียก opponents ฝ่ายตรงข้าม) แต่ทำอย่างไรให้ยิ่งลักษณ์-ทักษิณ มวลชนเสื้อแดงที่เราเรียกฝ่ายตรงข้ามเข้าใจได้ ว่าพวกเขาเองทำผิด เข้าใจลัทธิยาคเระหะห์หรือความจริง แม้ต้องสู้กันยาวหน่อย เพราะถ้าชนะระยะสั้น ประเทศไม่สงบ ถ้าชนะระยะยาว ประเทศก็จะ มั่นคงยั่งยืน

☞

วันนี้เห็นก้านันสุเทพ เดินรณรงค์ที่กรุงเทพฯ ยาว ๑๕ กิโลเมตร ผมก็เลยลองเดินตามอย่างก้านันบ้างที่ปากช่อง นครราชสีมา เป็นการซ้อมเดินเพื่อเตรียมตัวไปเดินที่ กรุงเทพฯวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๗ นี้ ผมจะไปร่วมชุมนุม และเดินรณรงค์ล้อมรอบทักษิณและปฏิรูปประเทศไทย ก่อนการเลือกตั้ง เพื่อให้ได้ประชาธิปไตยที่สมบูรณ์

ระยะทางเดินทั้งหมดวันนี้ ๑๓ กิโลเมตร จากบ้านที่ ภูพิมานีสอร์ท เขต อปต.ปากช่อง เดินไปตามถนนสาย ๒๒๐๐ ต่อถนนเทศบาล ๕ ตัดทางรถไฟ ออกปากทางวัด เขาไทรสาย์นต์ ติดถนนมิตรภาพสายเก่า เลี้ยวซ้ายเข้า ตลาดปากช่อง แวะกินอาหารกลางวันที่ร้าน Buffalo Bill's Texas Saloon ของคุณสะอั้ง ที่นี่ cheese burger อร่อย (ไม่มีคั่วกิ้ง) ระยะทางเดิน ๑๒-๑๓ กิโลเมตร ใช้เวลา ๒ ชั่วโมงครึ่ง

เดินเดี่ยวคนเดียว เครื่องวัด Nike ของ iPod Nano บอกว่าเดินไป ๑๔,๐๗๗ ก้าว ระยะทาง ๑๐.๙๒ กม. (วัด โดยมิเตอร์ในรถประมาณ ๑๒-๑๓ กม.) เผาผลาญไป ๕๖๕ calories ขากลับคุณสะอั้ง เจ้าของร้านอาหาร Texas Saloon ขับรถไปส่งถึงบ้าน (ขอบคุณมาก ๆ) ขึ้นต้องเดินกลับอีก ๑๓ กม.ทำอะไรไม่ไหว เดี่ยววันที่ ๒๙ มี.ค.จะหมดแรงเสียก่อน!

ตลอดทางไม่มีใครบริจาค ไม่มีใครรู้ด้วยซ้ำว่าผมเดิน ไปไหนทำไม สงบเปล็ดเปล็นดี ถ่ายภาพสองข้างทางมาให้ ดูเป็นประสบการณ์ในชนบท มีหมาทักทายอยู่บ้างตามราย ทาง พบว่าการเดินไกลอย่างสงบเงียบคนเดียว ได้ประโยชน์ ทางความคิดมาก ทำให้ได้มีสมาธิคิดอะไร ๆ ได้หลายเรื่อง ผมมั่นใจว่าเหตุผลและแนวทางต่อสู้ของมวลมหา ประชาชนและคุณสุเทพ เทือกสุบรรณ และ กปปส. ที่ผม สันนิษฐานนั้น ถูกต้องแล้ว.

พบกันวันที่ ๒๙ มีนาคม นี้ครับ.

● สมเกียรติ อ่อนวิมล

Somkiat Onwimon <https://www.facebook.../Onwimon.Public>

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๕)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐฐัมมิกัตถประโยชน” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐฐัมมิกัตถประโยชน* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังคัจจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคัจจะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคัจจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของบุญนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“บุญนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จกใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถ ปทพทติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตมกำลังนั้น “สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาทิกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันส่อนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป โดยเฉพาะขณะนี้กำลังสาธยายถึงคำว่า“กาย”อย่างสำคัญ]

กาย หมายถึง กลุ่ม, กอง, จำนวนที่รวมกัน, การรวมเข้าด้วยกัน, องค์ประชุม, หมวดหมู่, ภายในตัวตน คือ การรวมเข้ากันของธาตุต่างๆมากมายหลากหลาย แม้แต่หมายถึง หมวดแห่งเจตสิกธรรม คือ เวทนา-สัญญา-สังขาร

ซึ่งเป็นคนละความหมายกับคำว่า ร่าง ในภาษาไทย

ร่าง ในภาษาไทย หมายถึง สรีระ(ในบาลี) รูป, โคจร, รูปทรง, ตัว, ลักษณะ, รูปโฉม, โครงสร้างของรูป, ส่วนทั้งหมดของรูปโฉม

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

คำว่า **กาย** สำคัญมากในการศึกษาพุทธธรรม ถ้าเข้าใจคำว่า“กาย”นี้ไม่บริบูรณ์ ก็ไม่สามารถบรรลุธรรมถึงที่สุดได้ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ว่า ต้อง**“สัมผัส”วิโมกข์ ๘** ด้วย**“กาย”** (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

จึงต้องมี**“กาย”สัมผัสอยู่ในขณะปฏิบัติ**นั้น และขณะบรรลุธรรมก็มี**การ“สัมผัส”อยู่**แหละ จึงจะเรียกได้ว่า **“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”**

หรือแม้แต่ที่ว่า **กาย เป็น อนัตตา** ซึ่งหมายถึง **กายไม่มีวิญญาณ** หรือ **กายไม่มีตัวตน** **กายไม่เป็นตัวตนแล้ว** ฉะนั้น ก็ต้องเข้าใจอย่างลึกซึ้งชัดเจนว่า **“วิญญาณ”** อย่างไม่ ส่วนใดที่**“ไม่มี”** ไม่ใช่พาชื่อว่า**“ธาตุรู้”**ทั้งหมดใน**“วิญญาณขันธ์”**ไม่มี

“องค์ประชุมของรูปนาม”เท่านั้น ที่**“ไม่มี”**

ซึ่งหมายถึง**ไม่มี“วิญญาณ”**เฉพาะส่วน คือส่วนที่เป็น**“อุปาทาน”**ใน**“วิญญาณขันธ์”**นั้นนั่นเอง**“ดับไป”** นั่นคือส่วนที่**“ไม่มี”**จึงชื่อว่า **ไม่มี“วิญญาณ”**ใน**“ขันธ์”**เฉพาะส่วนที่เป็น**“อุปาทาน”**

ฉะนั้นแล ความลึกซึ้ง(คัมภีร)ที่เห็นตามได้ยาก(ทุหสา) ตรัสรู้ตามได้ยาก(ทุรานุโพธา) สงบอย่างลึกซึ้ง(สันตา) สุขุมประณีตยิ่ง(ปณีตา) ใช้แค่เดาเอาหรือแค่ตรรกะไม่ได้(อตกกาวจรา) ละเอียดลึกล้ำยิ่งชั้นนิพพาน(นิปูณา) บัณฑิตแท้จึงเท่านั้นจึงจะรู้ได้(บัณฑิตเวทण्या)

เช่น ยิ่งขึ้นอภิธรรมระดับ **กายกัมมัญญาตา, กายปาคุณญญาตา** ซึ่งหมายถึง **ความเป็นของควรแก่การงานแห่งกองเวทนา, สัมมุตตาและสังขาร อันเป็นนามธรรม**แท้ๆ

หากไม่สามารถรู้อย่าง**สัมมาทิฏฐิ**ชัดเจนแจ่มแจ้งในคำว่า**“กาย”** ก็จะไม่สามารถ**“กำหนดหมายรู้”**(สัมมุตตา) **ความเป็น“สัตว์”**ที่ถูกผูกไว้ในโลกแห่ง**“อวิชชา”** ก็ย่อมไม่หมดสิ้น**“สัตตवास”**(สัตตवास=ภพเป็นที่อยู่ของสัตว์)

ถ้าไม่สัมบูรณ์ด้วย**“วิชชา ๘”**จนกระทั่ง**“สิ้นอวิชชาสังโยชน์”** ก็จะไม่ถือว่า **“พ้นความเป็นสัตว์”**

ซึ่งต้องรู้จัก**“รู้แจ้ง”**จริงในขณะปฏิบัติมี**“วิญญาณฐิติ”** หรือมี**“ธาตุรู้ตั้งอยู่”** คือ**ปรากฏอยู่ ณ บัดนั้นๆ**ในขณะนั้น ด้วย(เช่น ไม่ใช่เป็น**“อสังขาร”** หรือ ไม่ใช่ขณะ**“ไม่มีผัสสะ”**ที่เกิด**“วิญญาณ”**ให้**เรารู้จัก”**จริง) จึงจะสามารถบรรลุธรรมและการจะ**“พ้นความเป็นสัตว์”** ก็จะต้องสามารถ

หยั่งรู้**“ความเป็นกาย”**ด้วย**“สัมมุตตา”**ของตนที่ปฏิบัติบรรลุ**“พรหมกาย”**หรือ**“ธรรมกาย”**อย่าง**สัมมาทิฏฐิ**

ถ้าแม้**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**หรือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**อยู่จริง ก็จะไม่เห็นแต่**“กาย”**หรือ**“รู้จักความเป็น”**“กาย”ที่มีแต่**“อธรรมกาย”**คือ**“กาย”**ที่ไม่ใช่**โลกุตระ**ที่เป็น**โลกิยะ**หลอกกันไปเท่านั้น ดังนั้น ถ้าแม้**“ไม่”**สามารถ**“รู้”**จัก**“รู้”**แจ้ง**“รู้”**จริงความเป็น**“กาย”**อย่าง**สัมมาทิฏฐิ** ก็หมดสิทธิ์บรรลุพุทธธรรม

หลักสำคัญของพุทธธรรมมีว่า **“กาย”**อาศัยเหตุปัจจัย**“เกิด”** ถ้า**“เหตุ”**เสียได้ **สิ่งนั้นก็ดับ**

เนื้อความในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๑๕๕ ท่านพระอานนท์เทศน์โปรดภิกษุณีรูปหนึ่ง ในเรื่องนี้ มีว่า

“กายนี้เกิดขึ้นด้วยอาหาร อาศัยอาหารแล้วพึงละอาหารเสีย กายนี้เกิดขึ้นด้วยตัณหา อาศัยตัณหาแล้วพึงละตัณหาเสีย กายนี้เกิดขึ้นด้วยมานะ อาศัยมานะแล้วพึงละมานะเสีย กายนี้เกิดขึ้นด้วยเมถุน ควรละเมถุนเสีย”

- ๑) กายนี้เกิดขึ้นด้วย**“อาหาร”**
- ๒) กายนี้เกิดขึ้นด้วย**“ตัณหา”**
- ๓) กายนี้เกิดขึ้นด้วย**“มานะ”**
- ๔) กายนี้เกิดขึ้นด้วย**“เมถุน”**

กาย ๓ ข้อต้นนั้นคือ**องค์ประชุม**ที่**อาศัยเหตุปัจจัย “เกิด”** โดยมีเหตุของแต่ละข้อระบุไว้ชัดว่า ให้**ละเหตุ**นั้นๆ

ถ้าละ“เหตุ”เสียได้ สิ่งนั้นก็ดับ

ส่วน**กาย ข้อ ๔** เกิดขึ้นด้วย**“เมถุน”**นั้น **ไม่ใช่“อาศัยเมถุน”แล้วพึงละเมถุน** เพราะ**“เมถุน”**นี้พระผู้มีพระภาคตรัสว่า **เสตุฆาต** (เสตุฆาต คือ การฆาตกรรมด้วยอริยมรรค) จึงต้องปฏิบัติ**“ฆาตกรรมด้วยอริยมรรค”** **ตรงๆเลย**

ไม่ได้กล่าวว่า **อาศัยเมถุนแล้วพึงละเมถุน**

เมถุน แปลว่า **การร่วมเพศ** ความเป็นคน**ไม่ต้องอาศัย“การร่วมเพศ”**ในชีวิตให้เป็น**“กาย”**(องค์ประชุม) ท่านบอกว่า **กายนี้เกิดขึ้นด้วยเมถุน ควรละเมถุนเสีย** นั่นคือ**“กาย”**ไม่ใช่**“ร่าง”**ที่เป็นเนื้อหนังของ**ชีวิต**แผ่ขยายความต่อ ข้อ ๑) **กายนี้เกิดขึ้นด้วย“อาหาร”**

ถ้าเห็นว่า **“อาหาร”** เป็น**“เหตุ”** ก็เลย**“ละอาหาร”** คือ**ไม่กินอาหาร**เสียเลย อาหารคือ กวลิงการอาหาร (คำขำที่กินเลี้ยงชีวิต) จึง**ละ“อาหาร”**อย่างพาชื่อแบบอื่นๆ**ไม่กินอาหารไปเลย ก็ตายเท่านั้นเอง** ถ้าอย่างนี้**ไม่ถูกต้อง**แน่

กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน

อาหารในที่นี้คือ“อาหาร ๔”(พตปฎ. เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๐) เป็นต้น หรืออาหารใน“อริยชาสูตร”(พตปฎ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑)

อาหาร ๑ ต้องเรียนรู้ ต้องฝึกฝนใช้“สัญญา”กำหนดรู้“กามคุณ ๕”ใน“กวลิงการอาหาร”จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงให้ได้

อาหาร ๒ ต้องเรียนรู้ ต้องฝึกฝนใช้“สัญญา”กำหนดรู้“เวทนา ๓”ใน“ผัสสาหาร”จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงให้ได้

อาหาร ๓ ต้องเรียนรู้ ต้องฝึกฝนใช้“สัญญา”กำหนดรู้“ตัณหา ๓”ใน“มโนสัญญาเจตนาหาร”จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงให้ได้

อาหาร ๔ ต้องเรียนรู้ต้องฝึกฝนใช้“สัญญา”กำหนดรู้“นามรูป”ใน“วิญญานาหาร”จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงให้ได้

และใน“อริยชาสูตร” ก็ต้องเรียนรู่ว่า “อริยชา”มีอะไรเป็น“อาหาร” ซึ่งก็คือ“นิรรม ๕ เป็นอาหารของอริยชา” “นิรรม ๕”จึงเป็นเป้าหมายที่จะ“ละ”คือ ละอาหารในกาย

จะ“ละนิรรม ๕”ในกายได้ จนเกิดมาน เกิดสมาธิแบบพุทธ ก็ต้องศึกษาให้สัมมาทิฐิ ปฏิบัติให้สัมมาทิฐิ

(1) ถ้าศึกษาปฏิบัติจนสามารถเจริญการคตสัปปุรุษที่บริบูรณ์ ย่อมยังการฟังธรรม ให้บริบูรณ์

(2) ถ้าศึกษาปฏิบัติจนสามารถเจริญการฟังธรรม ที่บริบูรณ์ ย่อมยังศรัทธา ให้บริบูรณ์

(3) ถ้าศึกษาปฏิบัติจนสามารถเจริญศรัทธาที่บริบูรณ์ ย่อมยังการทำไว้ในใจโดยแยบคาย ให้บริบูรณ์

(4) ถ้าศึกษาปฏิบัติจนสามารถเจริญการทำไว้ในใจโดยแยบคาย ที่บริบูรณ์ ย่อมยังสติสัมปชัญญะ ให้บริบูรณ์

(5) ถ้าศึกษาปฏิบัติจนสามารถเจริญสติสัมปชัญญะที่บริบูรณ์ ย่อมยังการสำรวมอินทรีย์ ให้บริบูรณ์

(6) ถ้าศึกษาปฏิบัติจนสามารถเจริญการสำรวมอินทรีย์ที่บริบูรณ์ ย่อมยังสุจริต ๓ ให้บริบูรณ์

(7) ถ้าศึกษาปฏิบัติจนสามารถเจริญสุจริต ๓ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังสติปัญญา ๔ ให้บริบูรณ์

(8) ถ้าศึกษาปฏิบัติจนสามารถเจริญสติปัญญา ๔ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังโพชฌงค์ ๗ ให้บริบูรณ์

(9) ถ้าศึกษาปฏิบัติจนสามารถเจริญโพชฌงค์ ๗ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังวิชชาและวิมุตติให้บริบูรณ์

“กาย”นั้น คือ องค์ประชุม ใน ๓ ข้อต้นนั้น มีนัยที่ลึกซึ้ง ไม่ใช่พาชื่อ เช่น ท่านบอกว่า อาศัยสิ่งนั้น แล้วพึ่งละสิ่งนั้น ก็มีใช่จะ“ละ”หรือ“ดับ”เอาสิ่งที่“อาศัย”ในชีวิตนั้นไป

ทั้งต้น ละหรือดับกันทั้ง“กาย” ทั้งชั้นธรรมา ไปหมดเกลี้ยง

แค่“ละหรือดับ”บางส่วนที่“อาศัย”ใน“กาย”(องค์ประชุมของรูปนาม)นั้นได้แล้ว ส่วนเหลือของกายก็ยังมีให้“อาศัย”

อาหารอย่างหนึ่ง“ละ” อาหารอย่างหนึ่ง“อาศัย”

พระพุทธเจ้าตรัสโล่เรียงไปว่าอาหารของวิชชาและวิมุตติคือโพชฌงค์ ๗ อาหารของโพชฌงค์ ๗ คือสติปัญญา ๔

อาหารของสติปัญญา ๔ คือสุจริต ๓ (โล่เรียงไปตามลำดับย้อนไปย้อนมา จนถึง)...อาหารของการฟังธรรม คือการคตสัปปุรุษ

สำหรับ“อาหาร-ตัณหา-มานะ”นั้น ส่วนหนึ่ง“อาศัย”

“แค่ละส่วนหนึ่ง” ชีวิตยังไม่ตาย จึงต้องยังมีสิ่ง“อาศัย”อยู่ ส่วนข้อ ๔) นั้น ท่านก็กล่าวไว้ชัด ว่า“ควรละเมถุน”

ตรงเลยนี้แหละให้หมดสิ้นเกลี้ยงให้ได้ **ไมใช่ให้“อาศัยเมถุน แล้วละเมถุนเสีย”** นี้คือ ข้อสังเกต

เพราะแม้จะยังมีชีวิตอยู่ ยังไม่ตาย ก็ไม่จำเป็นต้อง“อาศัย”เมถุน ก็อยู่ได้ ถ้าดับเมถุนได้ อยู่อย่างดีเยี่ยมด้วย

ก็ต้องให้ชัดเจนว่าเมถุนนี้ ละหรือดับไปทั้งองค์ประชุม (ทั้งกายของเมถุน) ดับได้หมดทั้งชั้น จนไม่เหลือ“กาย” และ

ไม่เหลืออะไรเลยแม้ส่วนเดียว เป็น“สูญ”ไปเลยจากใจเรา

กายนี้เกิดขึ้นด้วยเมถุน ในที่นี้จึงไม่ได้หมายถึง“ร่าง”(สรีระ)คือ“ตัวตน”เกิดขึ้นด้วยการร่วมเพศ ตื่นๆอยู่แค่นั้น

แต่“เมถุน”นี้หมายถึง “องค์ประชุม”ของ“เวทนาหรือสังขาร” หรือ“องค์ประชุม”ของรูปกับนาม หรือ“องค์ประชุม”ของ“เหตุกับปัจจัย” คือ สิ่งของตั้งแต่ ๒ สิ่ง ขึ้นไป

สัมผัสสัมพันธ์กันแล้วเกิดเป็น“กาย”เป็น“องค์ประชุม” เช่น องค์ประชุมของ“รสอร่อย” ชื่อว่า เวทนาที่ตนหลงว่าอัสสาทะ

“อัสสาทะ”หรือ“รสอร่อย”นั้น ก็เป็น“กาย”ที่คนผู้ไม่รู้(อริยชา)หลงติด หลงยึด หลงเป็นสิ่งอยากได้ออยากมีอยู่

ความเป็น“กาย”ที่ชื่อว่า พรหมกายหรือธรรมกาย จึงคือ สิ่งหนึ่งที่เหลืออยู่ เป็นภาวะของสิ่งเดียว ที่

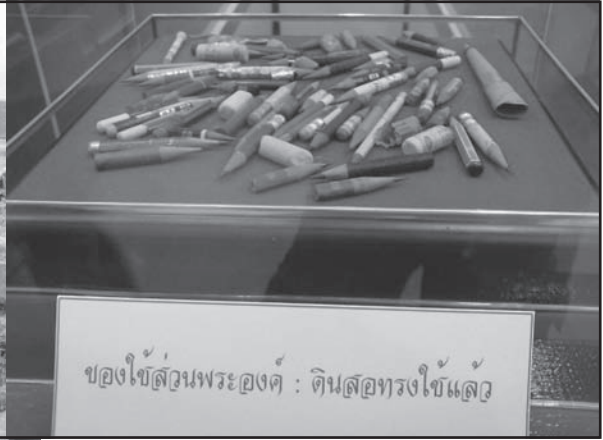
ไม่ปรุงแต่งเป็น“โลกียรส”แล้ว ศัพท์ก็คือ “เอกัคคตา” คือ คุณธรรมความเป็นหนึ่งเดียวของจิตที่ยอดเลิศยิ่ง

ถ้าเป็น“เอกัคคตาโลกีย์”ก็เป็น“กาย”แบบหนึ่ง แต่ถ้าหากเป็น“เอกัคคตาโลกุตร”ก็เป็น“กาย”อีกแบบหนึ่ง

ผู้จะรู้“กายต่างกันหรือกายอย่างเดียวกัน” ก็ต้องมีสัญญาอย่างเดียวกัน แบบ“โลกุตร” จึงจะเป็นพุทธ

[มีต่อฉบับหน้า]

ประหยัด เรียบง่าย ได้ประโยชน์สูงสุด วิถีชีวิตที่พอเพียงตามรอยพระยุคลบาท

ที่มา: http://www.oknation.net/blog/home/blog_data/242/25242/images/blogjim/king.jpg ; http://www.oknation.net/blog/home/blog_data/337/23337/images/sirintorn/DSC02126.jpg

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์
นักวิชาการอิสระ

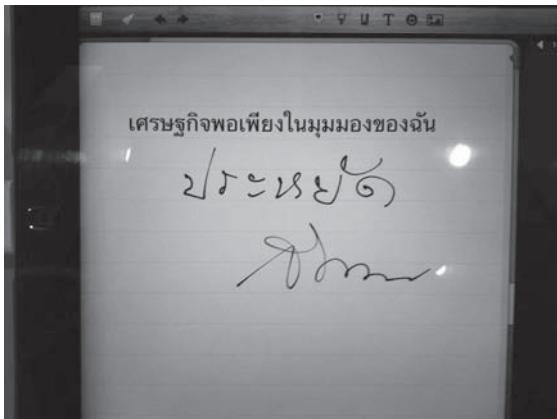
บทนำ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงให้ความสำคัญกับวิถีชีวิตพอเพียงอันเป็นพื้นฐานสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน กล่าวคือ ชีวิตที่พอเพียงนั้นเป็นการใช้การบริโภคทรัพยากรของโลกอย่างเห็นคุณค่า และประหยัด เพื่อให้มีทรัพยากรเหลือไปยั้งชนรุ่นหลัง หรือเป็นการเบียดเบียนโลกน้อยลงนั่นเอง เป็นวิถีชีวิตที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ พระองค์ท่านได้พระราชทานพระบรมราโชวาทพระราชทานแก่นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ เพื่อเตือนสติประชาชนให้มีความพอเพียง พออยู่พอกินพอดี พอเหมาะตามอัตภาพ ทรงชี้ให้เห็นว่าความพอกินพอใช้ของประชาชนเป็นจุดที่ควรเริ่มต้นก่อน และเมื่อมีพื้นฐานมั่นคงแล้ว

จึงสร้างความเจริญและฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้น ซึ่งหมายถึงการทำให้ประชาชนในชนบทที่เป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศพอกิน พอใช้ เพื่อเป็นการสร้างพื้นฐานที่เข้มแข็งก่อนที่จะพัฒนาในด้านอื่นๆ ต่อไป

การประหยัดว่าเป็นพื้นฐานความประพฤติดีที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ดังพระบรมราโชวาทพระราชทานในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ และตั้งลายพระหัตถ์พระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในคราวเสด็จพระราชดำเนินเปิดงานจุฬาฯ วิชาการ ครั้งที่ ๑๔--“เส้าหลักแห่งปัญญา สืบราชมรรคา

พัฒนาแผ่นดิน : PILLAR OF WISDOM Following in His Majesty's footsteps for the country's development” เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕ ณ ศาลาพระแก้วจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งภายในงานมีการจัดนิทรรศการเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภายใต้หัวข้อ “เสาหลักแห่งปัญญาสืบราชมรรคาพัฒนาแผ่นดิน: ตามรอยเศรษฐกิจพอเพียง” (Pillar of Wisdom-Developing the Country in the Footsteps of His Majesty the King: Towards a Self-Sufficiency Economy) บริเวณศาลาพระแก้วด้วย

ที่มา: http://www.cmadong.com/imgup/pic5510/cmd121115-180626_221775.jpg

ประหยัด เรียบง่าย ได้ประโยชน์สูงสุด

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชจริยวัตรที่พอเพียง ประหยัด และมีธำรงโดยได้ทรงแนะแนวทางปฏิบัติตนให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของการประหยัดว่าเป็นพื้นฐานและหลักประกัน สำคัญในการสร้างความสมบูรณ์และมั่นคงให้กับผู้ประหยัดและครอบครัวด้วยดี แนวพระราชดำริ ดังนี้

- สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีทรงสอนพระราชโอรส พระราชธิดาให้ดำเนินชีวิตและบริโภคด้วยปัญญา โดยทรงใช้ชีวิตเรียบง่ายอย่างสามัญชน มีธำรงอดออม ใฝ่หาความรู้ มีความรับผิดชอบต่อสังคม แบ่งปัน และช่วยเหลือ

ผู้อื่น

- พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชจริยวัตรที่พอเพียง ประหยัดและมีธำรงมาตั้งแต่ทรงพระเยาว์ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาพระราชประวัติและพระราชจริยวัตร พบว่า เมื่อครั้งยังทรงพระเยาว์ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเก็บออมเงินที่เหลือจากค่าขนม เพื่อนำไปซื้อของเล่น ตามพระราชประสงค์ หรือไม่ทรงซื้อของเล่นที่มีราคาสูงกว่าทรัพย์ที่มี รวมทั้งทรงมีพระราชจริยวัตรที่พอเพียง อาทิ ทรงจักรยานไปโรงเรียนแทนการเสด็จพระราชดำเนินโดยรถยนต์พระที่นั่ง

เมื่อทรงเป็นพระมหากษัตริย์ก็ยังทรงประหยัดในเรื่องส่วนพระองค์ อาทิ หลอดยาสีพระทนต์ ทรงใช้อย่างคุ้มค่า หรือฉลองพระองค์แต่ละองค์ทรงใช้อยู่เป็นเวลานาน และในยามปฏิบัติพระราชภารกิจ ทรงใช้ดินสอไม้ราคาไม่แพง มียางลบ ติดอยู่ตรงปลายดินสอเพื่อลบคำที่เขียนผิดออกได้ง่าย ไม่เปลืองกระดาษเหมือนใช้ปากกา และจะทรงเหลาดินสอด้วยพระองค์เอง เหน็บไว้ที่กระเป๋ากล่องพระองค์เดือนละหนึ่งแท่ง ใช้จนกุดสั้น ทรงถ่ายรูปจนสุดม้วนฟิล์ม และทรงเลือกใช้ยานพาหนะที่ไม่ใช่ เชื้อเพลิงจากฟอสซิล ยามน้ำมันมีราคาสูง ตลอดจนทรงชี้แนะให้ยึดแนวคิดปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นกรอบในการดำเนินโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริต่างๆ

ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา ได้กล่าวถึงพระราชดำริและพระราชจริยวัตรในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตลอดระยะเวลาที่ทรงครองราชย์มากกว่า ๖๗ ปี ว่าทรงเป็นต้นแบบแห่งความพอเพียง ดำเนินชีวิตอย่างประหยัด เรียบง่ายว่า

“...กองงานในพระองค์ โดยท่านผู้หญิงบุตรวิระไวทยะ บอกว่าปีหนึ่งพระองค์ทรงเบิกดินสอ ๑๒ แท่ง เดือนละแท่ง ใช้จนกระทั่งกุด ใครอย่าไปทิ้งของท่านนะจะกริ้วเลย โดยทรงประหยัดทุกอย่าง เป็นต้นแบบทุกอย่าง ทุกอย่างนี้มีค่า

สำหรับพระองค์หมด ทุกบาททุกสตางค์จะใช้
อย่างระมัดระวัง จะสั่งให้เราปฏิบัติงานด้วยความรอบคอบ...”

และ “...หากนำพระบรมฉายาลักษณ์เก่าๆ มา
เปรียบเทียบกันในระยะเวลาดังกล่าวกันสิบปี
ยี่สิบปี จะสังเกตเห็นได้ว่า ฉลองพระองค์และ
สนับเพลาหลายองค์ก็ยังทรงใช้อยู่ ดังเช่น ฉลอง
พระบาทใบ (รองเท้าผ้าใบ) ก็ยังทรงใช้แบบเดิม
ราคาไม่กี่ร้อยบาท หรือเวลาเสวยเครื่องเสวย ก็
เรียบง่าย ธรรมดา ไม่ทรงใส่พระราชหฤทัยว่า
บนโต๊ะเสวยมีอะไรบ้าง ไม่ทรงเคยปรุงหรือ
แต่งเติมอะไร ทรงเหมือนพระ ละซึ่งสิ่งต่าง ๆ
แล้ว เสวยของที่เรียบง่าย และด้วยวิถีแห่งพระ
ชนมชีพแล้ว ก็ถือว่าทรงดำเนินชีวิตแบบเรียบง่าย
เวลามีปัญหาอะไรก็ทรงค้นพบวิธีการที่เรียบง่าย
เสมอในการหาทางออก ทรงใช้ความเรียบง่าย
หรือศิลปะชั้นสูงของสติปัญญาในการแก้ไข...”

● พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงแนะแนว
ทางปฏิบัติตนให้ประชาชน ตระหนักถึงความ
สำคัญของการประหยัด ว่าเป็นพื้นฐานและหลัก
ประกันสำคัญในการสร้างความสมบูรณ์และมั่นคง
ให้แก่ผู้ประหยัดและครอบครัว เพื่อเตรียมความ
พร้อมรับมือกับผลที่อาจจะเกิดขึ้น จากสถานะที่
ประเทศไทยต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทั้ง
ด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ดังพระราช-
ดำรัส พระราชทานแก่ปวงชนชาวไทย เนื่องใน
โอกาสวันขึ้นปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๐๓ เมื่อวันที่ ๓๑
ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๒ ความตอนหนึ่งว่า

“...การใช้จ่ายโดยประหยัดนั้น จะเป็นหลัก
ประกันความสมบูรณ์พูนสุขของผู้ประหยัดเอง
และครอบครัว ช่วยป้องกันความขาดแคลนในวัน
ข้างหน้าการประหยัดดังกล่าวนี้ จะมีผลดีไม่
เฉพาะแก่ผู้ประหยัดเท่านั้น แต่ยังเป็น
ประโยชน์แก่ประเทศชาติด้วย...”

● พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงเตือน
สติให้ประชาชนชาวไทยตระหนักถึงความสำคัญ
ของการประหยัดว่าเป็นพื้นฐานความประพฤติ

ที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญา
ของเศรษฐกิจพอเพียง ดังพระบรมราโชวาท
พระราชทานในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ เมื่อวันที่ ๓๐
ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ความตอนหนึ่งว่า

“...การประหยัด เป็นสิ่งที่พึงประสงค์อย่าง
ยิ่งในทุกแห่งและในทุกเมื่อ... ขอให้คำนึงถึง
ผลที่เกิดขึ้นจากการประหยัดนี้ให้มาก... การ
ประหยัดนี้ควบคู่ไปกับหลักการพออยู่พอกินพอใช้
จึงใช้ได้ทุกยุคทุกสมัย และเป็นไปตามแนวทาง
ปฏิบัติตนตามเศรษฐกิจพอเพียงโดยแท้...”

● การพัฒนาและช่วยเหลือราษฎร ทรงใช้
หลักในการแก้ไขปัญหาคือความเรียบง่ายและ
ประหยัด ได้ประโยชน์สูงสุด ราษฎรสามารถทำ
ได้เอง หัวสุดได้ในท้องถิ่น และประยุกต์ใช้สิ่งที่มี
อยู่ในภูมิภาคนั้น ๆ มาแก้ไขปัญห โดยไม่ต้องลง
ทุนสูง และใช้เทคโนโลยีที่ไม่ยุ่งยากนัก ทรงเน้น
เรื่องความคุ้มค่าและคุ้มทุน แต่ไม่ใช่เป็นการ
ขาดทุนหรือกำไร ดังเช่นที่หลักวิชาการสมัยใหม่
ยึดถือ

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

พายุตะวันตก
โดย เจลमित์ ทัตเทมงาม
วางจำหน่ายที่ ร้านนายอินทร์ โลดส์
และแผงหนังสือทั่วไป
ราคาเล่มละ ๒๔๐ บาท

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๔

ลัทธิศาสดาเคราะห์เป็นอาวุธของผู้เข้มแข็ง
ลัทธิศาสดาเคราะห์ไม่อนุญาตให้มีความรุนแรงใด ๆ
ไม่ว่าในสถานการณ์ ในเวลาใดทั้งสิ้น...
พลังแห่งความจริงจะเข้มแข็งทรงพลัง
ยิ่งกว่าความเข้มแข็งทางกายใด ๆ

ลัทธิศาสดาเคราะห์-อหิงสา เป็นกิจกรรม ที่ต้องทำตลอดชีวิต ตั้งแต่แรกเกิดนอนเปล จนถึงเวลาสิ้นชีวิตสู่เชิงตะกอน

“...ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่า แม้เราจะทำลายชีวิตชาวอังกฤษในโลกนี้ได้หมดทุกคน ผลดีจะเกิดขึ้นแก่เราชาวอินเดียหรือแก่ประเทศอินเดียแม้แต่น้อยนิด หากในวันพรุ่งนี้จะมีใครสักคนหนึ่งสามารถฆ่าชาวอังกฤษได้หมดทุกคน เราชาวอินเดียจำนวนล้าน ๆ คน ก็คงจะมีสภาพอันเต็มไปด้วยความลำเค็ญเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบันไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ก็เพราะว่าสภาพความลำเค็ญที่เราต้องเผชิญอยู่ทุกวันนี้ มีมูลเหตุมาจากตัวเราเองมากกว่าจากชาวอังกฤษ ชาวอังกฤษจะไม่สามารถทำความชั่วได้ หากเราชาวอินเดียจะพากันทำแต่ความดี

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงย้านักย้าหนาถึงความจำเป็นที่เราจะต้องปฏิรูปตัวเราเอง ...อานิสงส์ที่ดีที่สุดของอหิงสาก็คือ อหิงสาไม่ทิ้งร่องรอยแห่งความเคียดแค้นไว้เบื้องหลัง อหิงสาจะทำให้ศัตรูกลายเป็นมิตรได้ในที่สุด ประสบการณ์ดังกล่าวได้เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าในแอฟริกาใต้ เมื่อข้าพเจ้าได้นำอหิงสาไปใช้ในการต่อสู้กับนายพลสมิตส์ นายพลสมิตส์ได้เริ่มต้นด้วยการเป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของข้าพเจ้า แต่ทุกวันนี้ นายพลสมิตส์เป็นมิตรที่ดีที่สุดของข้าพเจ้า” (คานธี จาก...โลกทั้งผองพี่น้องกัน)

ดร. สมเกียรติ อ่อนวิมล ได้นำลัทธิสัจธรรมมาเรียบเรียงให้แก่มวลมหาประชาชน เพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับศึกษา ฝึกฝนที่จะใช้ต่อสู้กับรัฐบาลที่ชั่วร้าย ดังนี้

ผู้นำการทำลัทธิสัจธรรมต้องมีบุคลิกที่น่าเชื่อถือ ให้ประชาชนปฏิบัติตาม ต้องเป็นผู้มีประวัติทำงานเสียสละ สร้างประโยชน์ให้สาธารณชนก่อน ประชาชนจะได้ให้ความเคารพและเชื่อฟัง หมายความว่าบรรดาผู้นำการทำลัทธิสัจธรรมต้องเคยรับใช้ประชาชนในทางที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนมาแล้วหลายรูปแบบ ท่านมหาตมะ คานธีจึงย้ำหนักแน่นมากในเรื่องนี้ให้ถือเป็นคุณสมบัติขั้นพื้นฐานของโครงการสร้างสรรค์ของท่าน

ในการทำลัทธิสัจธรรมประยุกต์ให้ใช้กับประเทศไทยในตอนนั้นก็ถือว่า แขนงนำทั้งหลายต้องอยู่ในวินัย และมีคุณสมบัติตามที่ท่านมหาตมะ คานธีกำหนดที่ผมอ่านไปสักครู่แล้ว ไม่เพียงเท่านั้น วินัยและการทำงานกลุ่มจำเป็นต้องสร้างให้เกิดในหมู่ประชาชน ด้วยการฝึกฝนอบรมอย่างต่อเนื่อง จะต้องสอนมวลมหาประชาชนให้เข้าใจ ในกระบวนการร่วมมือ ความสามัคคีในหมู่ชนที่แม้จะมีความแตกต่างทางสังคม ชาติพันธุ์ วัฒนธรรม ความกล้าหาญ การคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม ฟังตนเองได้

ประชาชนต้องเข้มแข็งทั้งพลังกาย จิตใจ และพลังทางคุณธรรม ทุกสิ่งทุกอย่างที่กล่าวมานี้ ท่านมหาตมะ คานธีบอกว่า สามารถทำได้โดยผ่านการพยายามเชิงสร้างสรรค์ เช่น โครงการฟังตนเองทางเศรษฐกิจในหมู่บ้านก็คล้ายกับเศรษฐกิจพอเพียงของพระเจ้าอยู่หัวของเรา การศึกษา การละ เลิกเครื่องตีมสุรายาเมา การเลิกแบ่งชั้นวรรณะ เลิกเหยียดหยามคนต่างวรรณะ สามัคคีภาพระหว่างคนต่างศาสนาและเผ่าพันธุ์ ยกย่องสตรีให้มีฐานะเท่าบุรุษ การสาธารณสุข ความสะอาด การปรุงอาหาร โภชนาการ การดูแลเด็กและเยาวชน

ท่านมหาตมะ คานธีกล่าวต่อไปว่า ลัทธิสัจธรรมทางด้านการเมืองจึงไม่ใช่เพียงแผนปฏิบัติการเฉพาะกิจเฉพาะช่วงเวลา ไม่ใช่จบแล้วก็เลิกกรากันไป สำเร็จตามเป้าหมายแล้วก็ไม่ต้องทำลัทธิสัจธรรม อหิงสากันอีกไม่ใช่ออย่างนั้น **ลัทธิสัจธรรมคาดหวังให้เป็นกิจกรรมต่อเนื่อง ทำต่อไปเป็นชีวิตประจำวัน เมื่อกลับบ้านหลังได้รับชัยชนะ เป็นกิจกรรมที่ต้องทำตลอดชีวิต ตั้งแต่แรกเกิดนอนเปลจนถึงเวลาสิ้นชีวิตสู่เชิงตะกอนหรือหลุมฝังศพ**

มหาตมะ คานธีแสดงให้เห็นว่า การไม่ใช้ความรุนแรงให้สัมฤทธิ์ผลในพยายามทุกด้านของชีวิต ทั้งด้านส่วนตัว สังคม เศรษฐกิจ

และด้านการเมือง ทุกด้านที่วันนี้จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการตามรูปแบบใหม่ให้ประชาชนเรียนรู้ได้ว่า การเป็นคนรักสันติ ไม่ใช่ความรุนแรงนั้น ต้องทำเช่นไรในชีวิตประจำวัน ให้รู้จักจัดการงานในชีวิตประจำวัน ยึดสันติวิธีเป็นพื้นฐาน แล้วจึงจะเกิดพลังเข้มแข็งพอเพียง เกิดความเป็นผู้มีคุณค่าหลากหลายทาง ทำให้พร้อมที่จะทำกิจกรรมที่ไม่ใช้ความรุนแรงต่อสู้กับฝ่ายตรงกันข้าม ซึ่งท่านไม่เรียกว่าเป็นศัตรู เรียกว่าฝ่ายตรงกันข้าม ที่วันหนึ่งอาจจะกลับมาเป็นมิตรกันได้ กำจัดความรุนแรงออกจากหัวใจได้

ดังนั้นกระบวนการไม่ใช้ความรุนแรงตอนท้ายของบทพาทนี้ จึงมีใช้เพียงแค่การอบรมสั่งสอน แต่มันคือการก่อร่างสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง ดุจก่อกำแพงด้วยอิฐที่ละก้อน ๆ ด้วยความอดทน ความขยันหมั่นเพียร สร้างระเบียบสังคมและเศรษฐกิจใหม่ที่ไม่มีความรุนแรง ทั้งหมดนี้ครบก็สุดแล้วแต่ต้องขึ้นอยู่กับ การกำจัดความรุนแรงให้หมดสิ้นไปจากหัวใจของบุคคล ทำให้บุคคลนั้นเปลี่ยนผันเป็นคนใหม่ที่มีวินัยในตนเอง

ท่านมหาตมะ คานธีจึงได้สร้างมรดกทางความคิดไว้ จาก พ.ศ. ๒๔๖๓ เมื่อ ๙๔ ปีที่แล้วว่า สัตยาเคราะห์เป็นอาวุธของผู้เข้มแข็ง สัตยาเคราะห์ไม่อนุญาตให้มีความรุนแรงใด ๆ ไม่ว่าในสถานการณ์ ในเวลาใดทั้งสิ้น และสัตยาเคราะห์ต้องยืนยันใน “ความจริง” เสมอ ผู้จะเป็นนักสัตยาเคราะห์ ต้องยึดมั่นในความจริง

พลังแห่งความจริงจะเข้มแข็งทรงพลังยิ่งกว่าความเข้มแข็งทางกายใด ๆ **นักสัตยาเคราะห์ต้องไม่ยึด ไม่ยึดติดต่อการเป็นเจ้าของทรัพย์สินมูลค่ามากน้อยแต่ประการใด เราต้องไม่ยึดเรื่องทรัพย์สินศฤงคารทั้งหลาย เพราะความมั่งคั่งกับความจริงมักจะขัดแย้งเป็นฝ่ายตรงข้ามกันเสมอ** คำสอนเรื่องสัตยาเคราะห์มี ๑๕ ข้อ

๑. นักสัตยาเคราะห์หือหิงสาต้องยึดมั่นในความจริงทุกเวลานาที ทุกกรณี

๒. ไม่มีที่ว่างสำหรับความรุนแรงไม่กล่าวร้าย

หยาบคายต่อใครและผู้ใด

๓. ไม่มีที่ว่างสำหรับความไม่สุภาพ หยาบกระด้าง

๔. จำไว้ว่าการต่อสู้แบบสัตยาเคราะห์เป็นดุจ “การทำสงครามอันศักดิ์สิทธิ์” ถ้าเราไม่ทำสงครามอันศักดิ์สิทธิ์จริง เราจะเป็นผู้แพ้ในการปฏิบัติธรรมทุกศาสนา

๕. เราต่อต้านความมัวเมาลุ่มหลงในอำนาจ เช่น การใช้กฎหมายอย่างหน้ามืดตามัวดั่งที่เห็นอยู่ในรัฐบาลปัจจุบันนี้ (ประโยคหลังผมเติมเองนะครับ)

๖. เราต้องคิดว่ารัฐบาลและประชาชนเป็นเสมือน คนในครอบครัวเดียวกัน

๗. เราต้องไม่คัดค้าน ดำเนินว่าร้ายคนที่มีความเห็นต่างจากเรา **เราต้องเอาชนะผู้มีความเห็นตรงข้ามด้วยมิตรไมตรี**

๘. เราต้องไม่ทำตนอวดรู้ ต้องจริงใจ ตรงไปตรงมา

๙. เมื่อนักสัตยาเคราะห์หือหิงสาไปพำนัก ณ หมู่บ้าน ใด ในกรณีนี้หมายถึงเราผ่านมาแฉะกรุงเทพฯ ในตอนนี้ จะต้องเรียกร้องขอความช่วยเหลือหรือรับบริการใด ๆ จากเจ้าของบ้านให้น้อยที่สุด หากเดินเท้าไปได้ก็ให้เดิน ไม่ต้องใช้รถยนต์ ขอดอาหารจากเจ้าของหมู่บ้านแบบที่เป็นอย่างเรียบง่ายที่สุด อย่าให้เจ้าของหมู่บ้านยกย่องให้เกียรติพวกเราที่แฉะมา

๑๐. นักสัตยาเคราะห์เข้ามาอยู่ในหมู่บ้าน เช่นเรามาอยู่ กทม. ให้ระมัดระวัง ปกป้องภาวะเศรษฐกิจของท้องถิ่น หมู่บ้าน เมื่อเรามีเวลาว่างขอให้บำเพ็ญประโยชน์ให้คนในหมู่บ้าน เช่น การศึกษาและเรื่องอื่น ๆ

๑๑. ถ้าเป็นไปได้ให้ร่วมมือกัน ช่วยสอนหนังสือให้เด็ก ๆ ในหมู่บ้าน

๑๒. หากสังเกตเห็นปัญหาสาธารณสุขในหมู่บ้านที่พำนักอยู่ พึงแจ้งให้เจ้าของหมู่บ้านทราบและแก้ไข

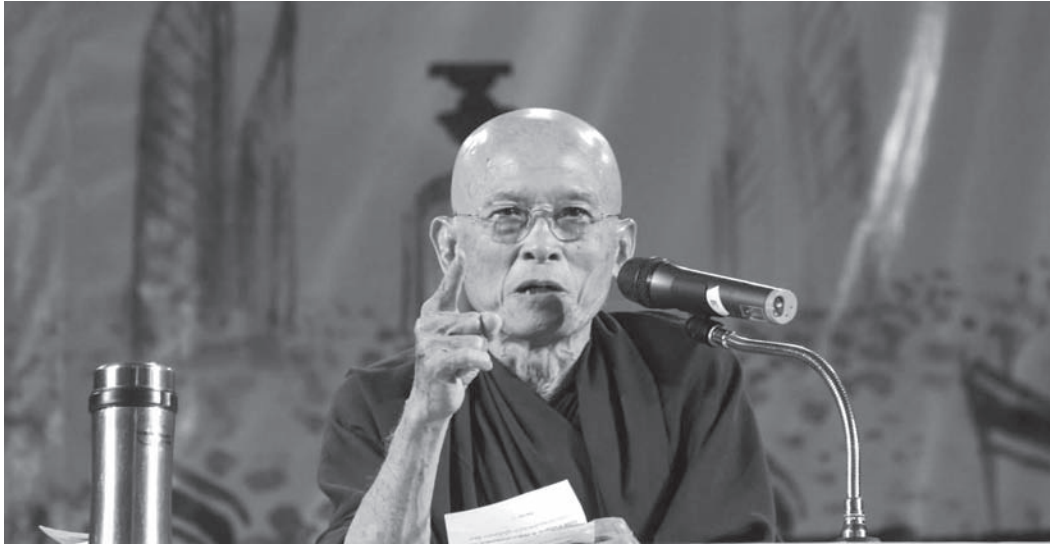
๑๓. ต้องไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งกัน ในระหว่างพวกเราตัวเอง

๑๔. ให้อ่านหนังสือหรือบรรยายเรื่องลัทธิศาสดาเคราะห์ที่เผยแพร่ต่อชาวหมู่บ้าน ทำให้รู้ว่าลัทธิศาสดาเคราะห์นั้น มีอยู่ในวรรณกรรมตะวันตก และในวรรณกรรมอิสลามด้วย

๑๕. ไม่ว่าเวลาใด ในสถานการณ์เช่นไร นักลัทธิศาสดาเคราะห์หือหงสาต้องไม่ใช้อาวุธใด ๆ เด็ดขาด เราต้องไม่ลืมว่า การต่อสู้นี้ใช้สันติวิธีในระดัสูงที่สุด

อาวุธของเราคือความสงบด้วยความจริงแนแท้ ร้อยเปอร์เซ็นต์

ท่านทั้งหลายครับ ลัทธิศาสดาเคราะห์หมายถึง การต่อสู้ ต่อต้านฝ่ายตรงข้ามโดยเราอาสาเป็น ฝ่ายรับทุกขุกรรมมาเสียเอง จากความรุนแรงที่ ฝ่ายตรงข้ามอาจหยิบยื่นให้ จงอย่าต่อสู้โดย ทำให้ผู้อื่น ได้รับทุกขุกรรมจากการกระทำ

อหิงสาลัทธิศาสดาเคราะห์ของเรา มหาตมะ คานธี คานธีบอกว่า ลัทธิศาสดาเคราะห์จะนำเราไปสู่ชัยชนะ เสมอ กำนันสุเทพก็บอกว่า ลัทธิศาสดาเคราะห์หือหงสา ไม่มีวันพ่ายแพ้....

บทสรุป ในเรื่องนี้ขอจบด้วยโอวาทของ พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ที่ได้กล่าวถึงลัทธิศาสดาเคราะห์ อหิงสาในภาษาของพุทธ โดยเน้นว่า “...ถ้าเผื่อว่า ใครมาช่วยร่วมประท้วงคราวนี้ สามารถทำใจ ในใจ โดยทำใจตัวเองเป็น เราจะต้องไม่มี อาการโกรธ อย่ามีอาการอาฆาต อย่ามีอาการไม่ติดกับศัตรูกับผู้ที่ทำร้ายเรา เพราะผู้ที่ ทำร้ายเราเนี้ คนนั้นเขาก็บาปแล้วเขาได้อกุศล แล้วเขาชวยแล้ว เราไม่จำเป็นที่จะไปซ้ำเติม ไม่จำเป็นที่จะต้องไปไม่ติดกับเขา เพราะ พระพุทธเจ้าสอนเราว่า จะต้องชนะความไม่ดี ด้วยความดี ชนะคนพุดปดด้วยคำสัตย์ ชนะ

ความโกรธด้วยความไม่โกรธ อันนี้เป็นเรื่อง ตรงกันข้ามกัน

ถ้าใครทำใจให้เกิดความเมตตา “อภัย-อโหสิ” ไม่เอาเรื่องให้ได้จริง ๆ เลยนั่นคือทรัพย์ นั้นคือผลประโยชน์ คือกำไรที่เราได้ เราเสีย แรงงาน เราเสียวัตถุ เราเสียอะไรต่ออะไร ที่เราจ่ายเสียไป สิ่งที่เราจะได้อันนี้แหละ เป็นสิ่งสำคัญ เป็นทรัพย์อันยิ่งใหญ่ เป็น อริยทรัพย์ของคน เราได้ ใจของเรายิ่งใหญ่ ใจ ของเราไม่เกิด “อกุศล” เลย มีแต่เมตตา มีแต่ อภัย มีแต่เกื้อกูล มีแต่อโหสิ เพราะฉะนั้น ทุกคนพยายามเอาให้ได้ เพราะทำได้ทุกเวลา ทำได้ทั้งกายกรรม วชิกรรม มโนกรรม ทำได้ ทุกอริยาบถ ทรัพย์อันนี้ทำได้ทุกลมหายใจ เข้าออก...”

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ระบอบทักษิณเป็นปัญหาของแผ่นดิน
ภารกิจโค่นล้มล้างบางจวนสำเร็จ
ไม่เสียที่ที่สู้ทน...มีผลชนะร้ายทางอยู่ตลอด

เสียงข้อย่างน้อยฝอยด้วยคน

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

สงครามธรรมยุทธ์ยุติพระราชอสูร

กฎแห่งกรรม กฎแห่งกุ ดูป

เมื่อไหม เมื่อไหร่จะจบสักที ช่างดูทน ทั้งทน ดูหนึ่งชีวิต การเมืองเรื่องทักษิณหนักแผ่นดิน...

ถึง همینเมื่อให้ตาย ยังไงก็ต้องสู้ทนและทนสู้ ดูป ในเมื่อมันเมื่อไม่ลง มีบุญเกิดมาอยู่แผ่นดินไทย มันต้องตายที่นี่แหละ เมืองไหนจะวิเศษกว่านี้ ไม่มีดอก

กะอีคนบาปสาปส่งไม่กี่ร้อยพันตัว แถม นั่งชิวมั่งงานได้ โง่ไม่พอหน้าด้านยกกำลังเหลือขอ ไม่เคยเห็น มันเป็นโจทษ์ชีวิต ให้เห็นทุกข์ พร้อม ทำหน้าที่ใช้หนี้แผ่นดิน

เป็นพลเมือง อยู่เมืองคน หนีไม่พ้นการบ้าน การเมือง เรื่องของสัตว์เมืองไซ่สัตว์ป่า แม้อยู่ หลังเขา บนดอย ไม่วายต้องมีหมู่ฝูง เป็นสัตว์ สังคมต้องเกี่ยวการเมืองเรื่องของคนอยู่ดี

แผ่นดินมีสูงต่ำ หุบเหวคู่งูเขา มีที่ราบเรียบ สะอาดบ้างรกป่าทึบ ธรรมชาติธรรมดาให้เรียนรู้ เลือกสู้ทน ถึงบนสวรรค์หนีไม่พ้นคนสัตว์นรก ฝิเปรตยักษ์มาร

ฉะนั้น ทำใจรับไว้เต็ม ๆ อย่าเป็นคนโลกสวยเลยเถิด ไม่ว่าจะไรจักบังเกิด ก็เพื่อประเสริฐเลิศผล ตามหลัง ภาษิตฝรั่งว่าไว้ ให้ใช้ปัญญาหา ประโยชน์แก้ไขโทษบาป

สำหรับยิ่งลักษณ์ทักษิณ คนดักดานปานนี้ ไม่มีให้เห็นง่าย ๆ

ถือเป็นโจทษ์ราคาแพงมหาศาล อย่างพอครู สอน ต่อให้ใช้เงินเท่าไรซื้อ ทำไม่ได้ จ้างไม่มี เหมือน เขาลงทุนตั้งหน้าเจตนาทำตัวเองจนคน เกลียดชัง สาปแช่งทั่วไทย ถึงกระนั้น เกลียด อย่าฝาก รักอย่าติด

แน่นอน งานนี้ ตาดีได้ ตาร้ายเสีย ตกลง ใครจะเป็นคนบุญบาป ได้รู้กัน ตรงเข้าข้างไหน

ส่วนตัว เห็นทักษิณรวายไม่เสร็จ อยากใหญ่ บ้าอำนาจก็เท่านั้น มันน่ากลัวหัวหด หายอยาก ไปเลยประมาณนั้น

เป็นอันว่า ระบอบทักษิณเป็นปัญหาของ แผ่นดิน ภารกิจโค่นล้มล้างบางจวนสำเร็จเต็ม ทนแล้ว ไม่เสียที่ที่สู้ทนกันมาปานนี้ มีผลชนะ

รายนามอยู่ตลอด

ยิ่งลักษณะ เลื้อยแดงกำลังจนตรอกสุดชอย เช่น สุนัขบ้าอาละวาดหนัก ละครชีวิตน้ำเน่า ยิ่งและปูเน่าจะปิดฉากทำโหนด เราจะช่วยพวก หล่อนอย่างไรได้บ้าง...ทนอีกนิดเถอะน่า อย่าเพิ่ง เบื่อ เดียวหมดแรงไล่ยกสุดท้าย

ต้นกรรมไหนตัวปัญหา ?

งานชุมนุมประท้วงของกองทัพประชาชน เป็นต้น ทั้งที่เสียสละเพื่อชาติ เสียชีวิต ทุกข์เข็ญ สิ้นเปลืองไม่น้อย คนตาถั่วยังเยอะ ดูไม่ออกว่าเป็น งานสร้างสรรค์ ควรหนุนทุ้มเต็ม ๆ เรียกว่า ทำดี ยังไม่ได้ดี เพราะทำดียังไม่มากพอ พ่อครูสอน ต้องทำดีให้เด่นจนคนตาบอดเห็นได้

ปากหอยปากปู รวมทั้งพวกโลกสวยชอบหา เรื่องว่าเราคือตัวทำวุ่นวาย ทำลายเศรษฐกิจ ตลาดท่องเที่ยว นักลงทุน ดีไม่ดี หว่านการชุมนุม ทำให้เกิดเหตุรุนแรง แก่งใส่ร้ายตรง ๆ หรือ หลงตรรกะมโน

ในขณะที่รู้ดีอยู่เต็มอกว่า พวกไหนกันแน่ ขึ้นมาก่อนกรบนดินซ้ำซาก...

ยิ่งสมัยมวลมหาประชาชนประท้วงสันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธ ยิ่งเคร่งครัดเรียบร้อย แม้ต้องตายไปตั้งยี่สิบกว่า บาทเจ็บแปดร้อยเข้าให้ แต่ กปปส. ทั้งเครือข่ายยังยืนหยัดอารยะขัด

ขึ้น เป็นตัวอย่างปฎิหาริย์ให้ทุกคนเอาอย่างได้เสมอ ส่วนเหล่าสันดานถ่อยเถื่อน นำลั้งเวซที่ยัง ไม่วายสู้แบบลัทธิวีรกรรมอยู่นั่นเอง

น่าเห็นใจคนชาติชั่ว เก่งแต่ทำระยำตามวิสัย ลัทธิที่ถนัดเท่านั้น มันกลับตาลปัตรกับเราสาธุชน จะให้ไปทำแข่งเลวโหดด้วย ไหมไหน

ดังนั้น หน้าไหนชอบมาชู้ ตาต่อตา ฟันต่อฟัน วันไหนเกิดพริกบัลลังก์ ภูมิตอำนาจเมื่อไร รับรองนองเลือด

ก็บ้าเลือดซัดกันเองไปเถอะ ใครอยากกลัว เลยว่าจะเกิดสงครามกลางเมือง ไม่มีวันเพราะ

มวลมหาประชาชนไม่ขอเล่นสงครามเลือดใด ๆ ด้วย แล้วตบมือข้างเดียวมันจะดังได้ไงล่ะ

ด้วยเหตุนี้ เราต้องพิสูจน์ให้เห็นจะว่า วิธี เอาชนะกันด้วยอาวุธฆ่าโหด มันตกยุค ต้องใช้ ความสงบสยบความรุนแรงให้ได้ ถึงจะเป็น ปาฏิหาริย์และชนะยั่งยืน กระทั่งเป็นแบบฉบับวิถี ต่อสู้ขอธรรมต่อ ๆ ไป

สำหรับประเด็นเศรษฐกิจท่องเที่ยว มันจะ ตกต่ำชั่วระยะบ้างช่างหัวมันเถอะ

วาระแห่งชาติ เฉพาะหน้าก่อนอื่น ชื่นป่อย ปูเน่าเมาอำนาจต่อหลังเลือกตั้งสำเร็จ กฎหมาย นิรโทษคดีชีพ องค์กรอิสระโดนล้างบาง เปิดทาง กูหนี่ล้างผลาญสองล้านล้านรอบใหม่ เศรษฐกิจ พังไม่พอ ประเทศล้มละลายกลายเป็นรัฐไทยใหม่ หรือ สปป.ล้านนาจะเอาอย่างนั้นก็ดูไป เลิกชุมนุม ทันทีได้เลย

พวกด้านชุมนุมโดยอ้างเศรษฐกิจท่องเที่ยว จะตก เชิญหลอกเหล่ากระบือไปเถอะ ฟังป่อย นำรำคาญ มันต้องรู้ทัน มัวชี้รำคาญ ไปนิพนพาน ไม่ได้ ท่านสอนไว้

เพราะฉะนั้น รัฐบาลต้นน้ำทำสารเลวผลาญชาติ มวลชนโหดมาขวางลำมหาโจร ด้วยสันติและ นกหวีด ใครเป็นตัวปัญหาต้นกรรมเอ่ย...

ดีให้ทั่ว สู้ช่วยวิสุทธิ

ปรากฏการณ์สงครามมวลมหาประชาชน ปราศพรราชยิ่งลักษณ์ ถึงจะยึดเยื้อจนน่าเบื่อ เต็มแก่ แต่ใกล้จบเต็มทน ยิ่งต้องลุยสุดฤทธิ์แรง

เราจะไม่รู้สึกท้อแท้หรือห่อเหี่ยว และกลับ ยังมีไฟมากขึ้น ในงานต่อสู้ เมื่อเห็นชัดในผล ชนะรายนามอยู่ทุกวัน มันคุ้มเหนื่อย เกิดปิติ นาดิใจ ในการกำจัดคนพาล อภิบาลคนดี อยาให้อัปรีชชน หนักแผ่นดินอยู่ในอำนาจเด็ดขาด

ผลสำเร็จยิ่งใหญ่ ไม่ใช่อยู่ที่วันเผด็จศึก นาทิ สุดท้ายที่มะม่วงเน่าหล่นเท่านั้น

ทุกวันนี้ มันน่าจะเป็นบุญของเราในการเข้า

ร่วมต่อสู้ เพราะร้อยปีพันปีไม่มีกรณีพระราชทูเรศ ขนาดนี้เกิดขึ้นได้ง่าย ๆ และเพราะเผด็จโกง โศครบัดชบปานนี้แหละ ไทยเฉยเลยเฉยเมย ไม่ไหว มันปลุกไทยตื่นรู้ลุกขึ้นสู้ทั่วแผ่นดิน มาชุมนุมกันที่มีดฟ้ามีดิน นับห้าล้านสิบล้าน

คุณูปการของนายเผด็จโกง นางปีศาจดำนังนี้เองทำให้คนไทยรู้จักสามัคคี มีน้ำใจอดทน เสียสละสูงส่ง กล้าสู้รัฐบาลอำมหิต โดยสันติสงบ ยบรุนแรง ด้วยอาวุธลำพองกวัดกับสันติน

เคยมีตัวอย่างที่ไหน ประชาชนมือเปล่าสู้รบ กับเหล่าสัตว์นรกซึ่งถล่มด้วยอาวุธสงคราม กระทั่งเกิดปาฏิหาริย์เหลือเชื่อ แม้เราตายเจ็บ เท่าไทร ๆ ก็ยังสันติ อหิงสาอยู่ได้ ในขณะที่ขบถ แผ่นดินเลือดแดงยิ่งเถื่อนถ่อย พวกเขายังร่อยหรอ จนไม่มีปัญญาหลวงมวลชนมาต่อกร

พลพรรคยักษีผีเปรต ไม่มีโดนอาวุธทำร้าย จากเราชาวอหิงสา ทว่ากลับเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ยับเยินเพราะแพภัยตัวเองแท้ ๆ ไม่มีใครเอาด้วย กับพวกปีศาจนางดอกไม้ต่อไป ถึงจะก่อกรรมโดย กองโจรติดอาวุธลอบบวน ไม่มีทางเอาชนะมวล มหาประชาชนได้เลย

คูกรณีสงครามเทวดากับอสูร จึงปรากฏภาพ ชัดดำขาว อย่านโมโม่เม ชาวกระบือกินหญ้า ดวงตาสว่างขึ้นทุกวัน

ปานนี้ ใครยังเข้าข้างนางปีศาจ นำอนาถช่างมืด บอดจนเห็นกงจักรเป็นดอกบัว ตัวใครตัวมันนะเพื่อน !

ประชาธิปไตยวิปริตมัน

ออกพิลึกลั่นดีที่ นปช. แนวนร่วมประชาธิปไตยแห่งชาติ ซอบอ้างไม่ขาด คำหนึ่งก็ประชาธิปไตย สองคำก็ประชาธิปไตย สอดคล้องกันหมด ตั้งแต่หัวใจกลือแดง ยันแม่โจรนางปีศาจปูเนา คนขอตายคาสนามประชาธิปไตย ไม่มีวันยอมลาออก

แพ้ไม่ได้ ลาออกไม่เป็น นี่คือนิยามประชาธิปไตย ผีเปรตริเปล้า...

๘๒ ปี ประชาธิปไตยและเทมาตลอด โดยเฉพาะภาครัฐอุปถัมภ์ไปจัญไรมา น่าจะพอกันที่ที่ปูเนา ยิ่งลักษณะนี้แหละ ในขณะที่ภาคประชาชนค่อย ๆ ตื่นรู้ ตุลาคม ๑๖, พฤษภาคม ๓๕, กันยายน ๔๙ พฤษภาคม ๕๓

จนถึงวันนี้ เมษา ๕๗ มวลมหาประชาชนกำลังขับเคี่ยวธรรมยุทธพิชิตอสูร ขบถแผ่นดินระบอบทักษิณเผด็จโกง หมดเวลาลาโรจ งานเลี้ยงต้องเลิกเสียที่พี่น้อง

ทักษิณรวยด้วยธุรกิจผูกขาดสัมปทาน ครั้นเล่นการเมือง เลยกุ่มทุนซื้อเสียงเลือกตั้ง ชื่อตัว ส.ส. และพรรค จนผูกขาดรัฐสภา ชื่อสื่อ ชื่อรัฐ ตำรวจยันอัยการ เกิดคดีทักษิณฉ้อโกงเอง ขวางกระบวนการยุติธรรมไม่ต้อง ไว้เลือกตั้งสี่ปี ไม่ดีอย่าเลือกมาใหม่ลี ทักษิณทำทนาย แต่ถ้าเขาชนะ แสดงว่าประชาชนรับรองบริสุทธ์ินะจ๊ะ

ทางเศรษฐกิจทักษิณซุกหุ้น แปรรูป ปตท. ต้มตุ๋นหมกเม็ดขายหุ้นหมดไปไม่กี่วินาที ตั้งต้นด้วยวิชามาร จนกลายเป็นโคตรมหาโจร ปล้นแผ่นดินทุกวันนี้ แก้อัญญาสัมปทานโทรศัพท์ ทำองค์การโทรศัพท์แจ้ง ชินวัตรรวยอู่ฟู่

หว่านประชานิยมสามานย์ ทุ่มกองทุนหมู่บ้าน จนชาวบ้านเป็นหนี้หัวโต มีผู้นำกองทุนสตรีดีเด่น ต้องฆ่าตัวตายหนี้หนี้หลายสิบล้าน ยิ่งกว่านั้นยังทำห่วยบนดิน มอมเมาคนเป็นทาสพันธ์ เคราะห์ดีที่ผุดกาลิโนคอมเพล็กซ์ไม่สำเร็จ

นโยบายแจกแทปเล็ต รถคันแรก บ้านหลังแรก ผลาญแหลทุกทั้งนั้น จำนำข้าวยิ่งร้าย โกงเงินงบประมาณไม่หน้าใจ โกงทั้งเม็ดข้าวและเงินขายข้าว จนไม่มีคืนต้นทุนชาวนาอีกแสนล้าน ต้องกู้หนี้มาผลาญชดเชยเงินโกง เคราะห์ดีที่เงินกู้ ๒.๒ ล้านล้าน ไม่ผ่านศาลรัฐธรรมนูญ

แผนตัวอย่างข้างต้น เข้าประเด็น **“เลวที่สุด ในแผ่นดิน คือหากินบนคำว่าช่วยเหลือเขา”**

นี่ยังไม่ทันเอ่ยถึงคดีกรือเซะ ตากใบ ฆ่าตัดตอนยาเสพติด โดยเฉพาะดันทุรังออก กฎหมายนิรโทษทักษิณอันกลายเป็นจุดชนวนปลุกคนไทย

ตื่นตัวทั่วไทย ขยายผลเป็นขบวนมวลมหาประชาชน
นับสิบล้าน เพื่อโค่นล้มระบอบทักษิณ อยู่ขณะนี้

เห็นไหมว่า ประชาธิปไตยฉบับทักษิณ
ทักษิณคิด เพื่อไทยทำ นำพาให้เกิดผลแสนแสน
ประการต่าง ๆ อย่างไรบ้าง แล้วอ้างประชาธิปไตย
อยู่ได้ ไม่อายปากชะเลย

ทักษิณคิดบงการ มันก็เผด็จการเพื่อเผด็จโกง
โทนโทอยู่แล้ว บรรดาปัญญาชนเลื้อยแดงเอ๋ย
พวกเอามโนอะไรมาอ้าง หลอกตัวเองลงโลก
เหมือนคนอื่นไม่ได้กินข้าวยังงั้นแหละ

และน่าประหลาดใจไม่หาย พวกนายกินข้าว
ทั้งหลาย โฉนดถึงบ้องตีนราวกับกินหญ้าประมาณนั้น
ข้าน้อยงงไม่หาย ปัญญาชนโยปนยาชั้นชี้เทอ
เอาเถอะ ไม่ต้องถล่มกัน บุญของเราแล้วหนอที่
ไม่หลงเป็นสาวกทักษิณ !

ศรีธนญชิน..ไปไม่เป็น

**ทักษิณใช้วิชามารมาแต่ไหนแต่ไร ในการ
เลี้ยงกฎหมาย ประชาชนต้องปวดกะโหลก
เพราะระบอบทักษิณ ชอบอ้างหลักกฎหมาย
ตามลายลักษณ์อักษร ไม่ยอมทำตามเจตนารมณ์
ของกฎหมาย**

ทักษิณไม่ค่อยยอมไปสภา เช่นเดียวกับ
ยิ่งลักษณ์ ไปสภาก็ครั้งเดียว ตั้งแต่แรดตะแลดแต่ดแต่
เที่ยวเมื่อนอกเป็นว่าเล่น รัฐบาลแหกกฎหมาย
ตรวจสอบเพื่อโกงอตุลตุล

รัฐบาลถือดีตลอดว่า ไม่ผิดกฎหมาย ถึงทำ
อะไรล้มเหลว มโหฬาร กฎหมายไม่เขียนให้ต้อง
ออก ทั้งทักษิณยิ่งลักษณ์ จึงไม่เคยฟังกระแส
ประชาชน ท่องแต่คาถา ตัวเขามาจากการเลือก
ตั้ง ยังไม่ครบเทอม ใคร ๆ ไม่มีสิทธิ์มาไล่

**ระบอบทักษิณ ไม่รู้จักมารยาททางการเมือง
ขาดความรับผิดชอบทางการเมือง ประชาชน
ไล่รัฐบาลจนเลือดตากระเด็น รัฐบาลไม่ยอม
ไขก๊อกเหมือนสากล**

ประเทศอยู่ได้ด้วยนิติรัฐ มีกฎหมายเป็นข้อแป

เสาหลักกรอบขอบรั้วหยาบ ๆ มีนิติธรรม ถูกต้อง
ทำนองคลองธรรม สำนึกดี มีคุณธรรม เป็น
เจตนารมณ์

เมื่อรัฐบาลเพิกเฉย ภารกิจรับใช้ประชาชน
มุ่งกอบโกย บ้าอำนาจเหิมเกริม เบี้ยวกฎหมาย
จนรับไม่ได้ กระทั่งผิดพลาดมหันต์

เมื่อมันผิดกฎหมาย ทุกคนต้องอยู่ในบังคับ
กฎหมายเดียวกัน คดีไปสู่ศาลแล้วจะไม่ยอมให้
ศาลตัดสินตามกฎหมายได้อย่างไร ในเมื่อข้อ
ขัดแย้ง จำต้องยุติที่ศาลยุติธรรมทั้งนั้น

นางยิ่งลักษณ์อ้างว่า “เราไม่อยากจะเห็น
ความรุนแรงของการปฏิวัติ แต่เราก็ไม่อยากจะเห็น
การใช้กฎหมายหรือใช้อำนาจต่าง ๆ ในกระบวนการ
ยุติธรรมเป็นเครื่องมือ ให้ได้คำตอบต่างๆ”

นางยิ่งลักษณ์โอดครวญว่า เราอาศัยใช้
กฎหมายไล่ล่ากันทุกวัน แล้วเราจะหาความสงบ
ในบ้านเมืองนี้ได้อย่างไร

สำหรับคนงานได้สุดโง่ด้าน เช่น นางหุ่นเชิด
คงไม่มีหัวคิดที่จะสำนึกว่า การบังคับใช้กฎหมาย
เพื่อให้เกิดสงบสุขในบ้านเมืองต่างหาก

แผ่นดินลุกเป็นไฟทุกวันนี้ เพราะพระราช
ชาติชั่ว ชอบมั่วอยู่เหนือกฎหมาย ดีไม่ดีใช้
กฎหมายกดขี่ โดยเลือกปฏิบัติไม่เป็นธรรม
เช่น ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ทั้งที่ไม่มี
เหตุจำเป็นใด ๆ พวกชุมนุมโดยสันติ อหิงสา
ปราศจากอาวุธ เขาประท้วงตามสิทธิรัฐธรรมนูญ
รับรองไว้ จนศาลแพ่งต้องช่วยคุ้มครองอีกแรงหนึ่ง
พรก.ฉุกเฉินเลยหมดน้ำยาไป หลังจากใช้กวาดล้าง
จนบาดเจ็บล้มตาย ตั้งแต่กรณีที่ดินแดงมาถึงผ่านฟ้า

มาถึงวันนี้ รัฐบาลทำผิดร้ายแรง จนแก้ตัว
ไม่หลุด โดนกฎหมายห้าหั้นตามกรรมยิ่งลักษณ์
เรียกร้องความสามัคคีว่าเป็นคำตอบ

บ้านเมืองจะสามัคคีกันดีต่อเมื่อไม่มีโจร
ลอบนวลเหนือกฎหมาย เช่น ลิว ล้อ ถ้อย ขี้ข้าทักษิณ

เสียงร้องขอเจรจายกยิ่งลักษณ์ทักษิณ ไม่มี
อะไรเกินกว่าหวังต่อรอง สืบทอดอำนาจ เฉพาะ
อย่างยิ่ง พวกเขาไม่เคยสำนึกผิดจนยอมลาออก

โดยดี ไม่ยอมรับผิดชอบตามกฎหมาย กลับโทษผู้ใช้กฎหมายเพื่อเอาชนะ หรือหาว่าศาลตัดสินไม่ยุติธรรม พาลไม่รับฟังไปโน่น

ประชาธิปไตยพาเผด็จโกงกะล่อนจนชินชา แม้ศรีธนญชัยยังต้องยอมแพ้ศรีธนญชินวัตร

สถานฝันอธิปไตยให้เป็นจริง

มวลมหาประชาชนตั้งห้าล้านสิบล้าน ต่างแสดงเจตนาขับไล่รัฐบาลทรราช ทระยศขบถแผ่นดินมาแล้วหลายหน

นัดหมายระดมพลใหญ่อีกสักครั้ง เชื่อว่าจะพร้อมพร้อมมิตพิงามัดวินไม่แพ้ก่อน ๆ นี้ กระแสเสียงดังกล่าว แม้จะไม่เท่าเสียงเลือกตั้งตามกฎหมายทีเดียว แต่น่าจะสะท้อนให้เห็นเสียงส่วนใหญ่ของประเทศได้ไม่ผิดเลย เพราะไม่มีหมู่มวลชนไหนบังอาจประกาศเป็นตัวแทนปวงชนได้เหนือกว่า กบปส.อีกแล้ว

จึงขอขอร้องเพียงพอกที่มวลมหาประชาชนจะทำหน้าที่รักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามมาตรา ๖๖

โดยเฉพาะการใช้อำนาจทางรัฐสภาและคณะรัฐมนตรี เนื่องจากรัฐบาลยิ่งลักษณ์ประกาศยุบสภาไปแล้ว คณะรัฐมนตรียอมหมดสภาพตามไปด้วย แม้ต้องรักษาการระหว่างรอเลือกตั้งใหม่

ครั้งนี้เลือกตั้ง ๒ กุมภาพันธ์ เป็นโมฆะตามคำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญ อายุรักษาการของคณะรัฐมนตรีจำต้องยุติลงด้วยเช่นกัน ทั้งไม่มีหวังว่าจะจัดเลือกตั้งอีกครั้งอย่างไรเมื่อไหร่แน่

สัญญาภาคทางการเมืองเกิดว่างรัฐบาลลง เช่นนี้ มวลมหาประชาชน กบปส.ฐานะตัวแทนปวงชนชาวไทยส่วนใหญ่ ควรใช้เอกสิทธิ์ฐานะเจ้าของอธิปไตยตามมาตรา ๓ เพื่อทำหน้าที่รักษาการปกครองตามมาตรา ๖๖ โดยถือหลักประเพณีการปกครองตามกฎหมาย

กล่าวคือ หลายต่อหลายครั้งที่ผ่านมา เมื่อ

รัฐบาลมีปัญหาขาดความชอบธรรมทางการเมือง ปรากฏคณะทหารเหล่ากองทัพ จำเป็นต้องใช้กำลังทหารเข้าแทรกแซงยึดอำนาจรัฐบาลคืนจากคณะนั้น ๆ แล้วกราบบังคมทูลพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งคณะรัฐบาลใหม่ การปฏิวัติด้วยกำลังเช่นนี้ เป็นประเพณียอมรับปฏิบัติกันมาด้วยดี กระทั่งล่าสุด กันยายน ๔๙ มวลมหาประชาชนทั่วประเทศกว่า ๘๐% ตามโพล ยินดีกับการขับไล่รัฐบาลทักษิณ

สำหรับครั้งนี้ปิดเกม หากเหล่ามวลมหาประชาชนพร้อมสามัคคีพากันมามัดพิงามัดวินไม่น้อยกว่าเช่นเคย สมควรถือโอกาสนามติมหาประชาชน เสนอต่อผู้ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา ปรีกษาศาลและกองทัพเป็นต้น สรรหาว่าที่นายก รมต.เพื่อตั้ง ครม.ชั่วคราว โดยกราบทูลในหลวงทรงโปรดเกล้าต่อไป

เพื่อให้ปัญหาการเมือง แก่ด้วยการเมืองในทางสันติ อหิงสา กองทัพควรมีส่วนคุ้มครองประชาชนทุกฝ่าย ไม่ให้ใครใช้สิทธิ์ต่อต้านด้วยอาวุธ นอกจากต่อสู้กันโดยสันติ อหิงสา

งานปฏิวัติประชาชนด้วยมือเปล่า ย่อมจะสำเร็จเรียบร้อย ลังคมรับได้ยิ่งกว่าปฏิวัติด้วยทหารเป็นแน่ เพียงแค่ราชการรวมหัวกล้าจริง

แม้เกิดปัญหาวุ่นวาย กองทัพมีสิทธิ์ประกาศกฎอัยการศึกรับสถานการณ์ได้อยู่แล้ว

บ้านเมืองมีปัญหา เพราะนักการเมืองทำพิษ จึงควรเว้นวรรคสักห้าปีสิบปี

ฉะนั้น งานเปลี่ยนผ่านประชาธิปไตยเทียวนี้ ทั้งรัฐบาลและสภาพึงสรรหาเลือดใหม่เข้ามาตั้งหลักปฏิรูปประเทศ

เมื่อคิดกันคนชั่วถอยไป หนุนส่งคนดี ๆ ขึ้นรับใช้ แทน ประชาธิปไตยอันมีรากฐานธรรมาธิปไตยเป็นที่ตั้งและดำเนินไป ย่อมมีวันสมบูรณ์ขึ้นอย่างยั่งยืนด้วยราชประชาสมาศัย

ประชาชนมีอธิปไตยในตนเข้มแข็ง การปกครองแผ่นดินโดยธรรมย่อมสัมฤทธิ์ตั้งพระประสงค์นั้นแล

คนโง่ คนฉลาด

❖ คนโง่มีความเห็นผิด
ย่อมทำตนให้เกิดผลบาปมาก
คนฉลาดมีความเห็นถูก
ย่อมทำตนให้เกิดผลบุญมาก

พระเจ้าผู้มีพระภาคเจ้าทรงสอนเหล่า
ภิกษุไว้ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **อัสตบुरुช** (คน
มีความเห็นผิด) **ผู้โง่เขลา** ไม่เฉียบแหลม
ยอมบริหารตนให้ถูกกำจัด ให้ถูกทำลาย
เป็นไปด้วยโทษภัย ถูกผู้ตีเตียน **ทั้งได้
ประสบพบเป็นอันมาก**อีกด้วย เพราะ
เขากระทำดังนี้ คือ

ความเห็นถูก) **ผู้ฉลาด** **เฉียบ-
แหลม** ย่อมบริหารตนไม่ให้ถูก
กำจัด ไม่ให้ถูกทำลาย ไม่มีโทษ
ภัย ไม่ถูกผู้ตีเตียน **ทั้งได้ประสบ
บุญเป็นอันมาก**อีกด้วย เพราะเขา
กระทำดังนี้ คือ

๑. ไม่พิจารณาไตร่ตรอง แล้วพูด
สรรเสริญคุณของคนที่ควรตีเตียน
  ๒. ไม่พิจารณาไตร่ตรอง แล้วพูด
ตำหนิโทษของคนที่ควรสรรเสริญ
  ๓. ไม่พิจารณาไตร่ตรอง แล้วเกิด
เลื่อมใสในฐานะอันไม่ควรเลื่อมใส
  ๔. ไม่พิจารณาไตร่ตรอง แล้วเกิดไม่
เลื่อมใสในฐานะอันควรเลื่อมใส
  ๕. ปฏิบัติผิดอันไม่ควรแก้บิดามารดา
  ๖. ปฏิบัติผิดอันไม่ควรแต่พระตถาคต
สาวกของพระตถาคต
- ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **อัสตบुरुช**(คนมี

๑. พิจารณาไตร่ตรอง แล้วพูด
ตีเตียนคนที่ควรตีเตียน
  ๒. พิจารณาไตร่ตรอง แล้วพูด
สรรเสริญคนที่ควรสรรเสริญ
  ๓. พิจารณาไตร่ตรอง แล้วเกิดไม่
เลื่อมใสในฐานะอันไม่ควรเลื่อมใส
  ๔. พิจารณาไตร่ตรอง แล้วเกิด
เลื่อมใสในฐานะอันควรเลื่อมใส
  ๕. ปฏิบัติถูกอันสมควรแก้บิดามารดา
  ๖. ปฏิบัติถูกอันสมควรแต่พระตถาคต
สาวกของพระตถาคต **ข**
- (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ “ตติยปัมณาสก์”ข้อ ๓๗๙-๓๘๒)

รัฐบาลเพื่อไทยเขามาแปลกเหมือนคน ๒ บุคลิก

หรือคน ๒ หัวใน ๑ ตัว

หัวแรกเป็นนักกฎหมาย พูดอะไรชอบใช้กฎหมายข่มขู่ - จัดการ
แต่หัว ๒ เหมือนยาภูเขา บทไม่ชอบ แก่ทั้งถีบทั้งด่าทั้งยิงทั้งแทง!

ไม่รู้จะเชื่อหัวไหนดี?

ถอดบทเรียน การรับจํานำข้าวของรัฐบาล

๑) **บทรำพึง** รัฐบาลเพื่อไทยเขามาแปลก
เหมือนคน ๒ บุคลิก หรือคน ๒ หัวใน ๑ ตัว
หัวแรกเป็นนักกฎหมาย พูดอะไรชอบใช้กฎหมาย
ข่มขู่ - จัดการ

แต่หัว ๒ เหมือนยาภูเขา บทไม่ชอบ แก่ทั้งถีบ
ทั้งด่าทั้งยิงทั้งแทง!

ไม่รู้จะเชื่อหัวไหนดี?

๒) **หมองซีเลียว** ใคร ๆ ก็เห็นโกยคะแนนจาก
ชาวนาได้เป็นกอบเป็นกำ แต่ไค้สูงสุดท้ายสะดุด

ขาตัวเองล้มมองเพ่ง!

คนดูตะโกนมวยล้ม!

๓) **ทฤษฎีค้าขายแบบชาวบ้านๆ** เรื่องค้าขาย
คิดแบบไม่ต้องฉลาด ซ้อมาก็ขายไป ได้เงินสดมา
ต่อทุน ได้กำไรเป็นค่าอาหาร ค่าใช้จ่ายซื้อของ
รายวัน

หากต้องกู้เสียดอกเบี้ยก็ทำให้กำไรหด
หากต้องมีที่เก็บ ต้องเช่าโกดัง ค่าใช้จ่ายก็สูง

ขึ้นต้นทุนก็แพงขึ้น กำไรก็ต้องน้อยลง

๔) **ค้าขายแบบรัฐบาล** สบายโคตร ๆ ได้เงินเป็น ก้อน เหมาบัดเสร็จ ค่าใช้จ่ายทั้งหลาย งบประมาณกำหนดไว้เรียบร้อย ไม่ต้องปวดหัวเวลาขาย ไม่มีคู่แข่ง เงินค้าขายเหลือเพื่อ

๕) **จุดตายของรัฐบาลคือจุดตายของชาวนา!** ใคร ๆ ก็คิดไม่ถึง รัฐบาลพลาดได้อย่างไร ทำไมไม่รับขายเอาเงินให้ชาวนา

คนจน ขาดเงินก็เหมือนขาดใจ ทำไมไม่รู้ หัวอกคนจน หรือแกล้งไม่รู้?

๖) **เซลส์แมนฝันเฟื่อง** โครงการรับจำนำข้าว เขา ต้องมีแผนชัดเจน มีปฏิทินเวลาชัดเจน แต่ถ้า “ไม่ตั้งใจ” รับขาย ก็ตอกฝาโลงได้ทันที ไม่น่าเชื่อ “นายหน้าระดับรัฐบาล” จะขายอะไรไม่เป็น รัฐต่อรัฐ, รัฐกับเอกชนในประเทศ, รัฐกับเอกชนต่างประเทศ

เครือข่ายรัฐบาล มหาศาล ทำไมจึงขายไม่ออก ขอปลุณา ใครช่วยวิไลشنا?

๗) **ขอมองแง่ร้าย** เพราะมัวแต่หวังผลประโยชน์อยากจะเก็บสินค้า ผ่านพวกพ้อง แค่นี้เป็นนายหน้าซื้อมาขายไป เก็บส่วนต่างกำไรเป็นล้าน ๆ ฝันหวานรวยกันยกใหญ่ เรื่องด่วนจึงชักช้าด้วยประการฉะนี้

๘) **ศพขึ้นเมรุขอเผออย่างสมเกียรติ!** วลีนี้หมายถึง การคืนเงินชาวนาสายไปแล้ว จะขายก็ไม่รับขาย เงินที่ได้มาหมุนทำโครงการรอบ ๒ รอบ ๓ ได้สบาย ๆ แต่ทำฉิบหายเอง!

เอาเถอะ ให้เงินซำดีกว่าไม่มีเลย

“จ่ายสด-งดเชื่อ-เบื่อกอง” ป้ายค้าขายติดประกาศตามร้าน เราเห็นกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ

รัฐบาลคนค้าขายเก่ง เขาจะไม่เห็นได้อย่างไร?

๙) **การแก้ตัวรอบที่ ๒** ผิดไปแล้วจะ ขอแก้ตัวครั้งที่ ๒ ระดมขายข้าวผ่านเอกชน ผ่านรัฐบาล ต่างชาติ

ธกส.ระดมเงินฝาก

เงินสดที่ขายได้ รีบให้ชาวนาอีกแสนอีกล้านคน!

๑๐) **ความผิดพลาดครั้งต่อไปที่รอคอย** อยากให้รีบ ๆ หาเงินส่งชาวนา แต่ความที่รัฐบาลหมดความเชื่อถือมานานแล้ว ก็ได้แต่ประหวั่นพรั่นพรึง สยองอีกต่างหาก!

ก) มีการปลอมปนข้าว

ข) มีการเวียนเทียนข้าว

ค) ข้าวยิ่งเก็บนาน ยิ่งเน่า ยิ่งเสียหาย หมดราคา

ง) โกดังมี แต่ข้าวไม่มี นี่แหละ น่ากลัว

๑๑) **โกดังไม่มีข้าว โกดังมีข้าวคุณภาพต่ำ** อีกไม่กี่วันก็จะรู้ พอเริ่มขายข้าวได้ก็ต้องเริ่มทยอยเอาออกจากโกดัง

เงินทตรงส่งชาวนาไปแล้ว แต่ข้าวล่ะ มีให้ขายหรือหายไปหมด?

นี่คือวิกฤติรอบใหม่ใหญ่กว่าเก่า

เรื่องนี้ถ้าเป็นจริง รัฐบาลยังลักษณะเขาไปนานแล้ว รัฐบาลใหม่ต้องรับภาระแทน

เงินภาษีของประชาชนอีกแสนๆ ล้านต้องควักออกมาจ่ายแทน

ปีต่อไป ทุกคนต้องรัดเข็มขัด เพราะหมดเงิน อาจบังคับให้ประชาชนกินวันละ ๒ มื้อ!

๑๒) **บทสรุปเรื่องนี้**

ข้อ ๑) คุณภาพคนคือคุณภาพของโครงการ โครงการอื่น ๆ ของรัฐบาล ของราชการ ก็คงมีลักษณะไม่แตกต่างกันมากนัก

ข้อ ๒) “ทุจริต” คงเป็นวาระแห่งชาติที่ต้องรีบแก้ไข แก้ไม่ทันชาติบรลล์!

โกงนะ ทั้งนักการเมือง ทั้งข้าราชการ นะครบอย่าลิม!

☹

○ ต่อจากฉบับที่ ๒๙๔

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหานั้น? (และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

“นิโรธ”ที่ไม่ใช่พุทธ หรือโลกีย์นิโรธนั้น ผู้ไม่ใช่อารยชนแม้ยังเป็นปุถุชนอยู่ก็“เข้านิโรธ”ชนิดนี้ได้ ถ้าผู้นั้นสามารถทำสมาบัติแบบโลกีย์ ตามแบบนี้เป็น เพราะ“นิโรธ”ชนิดนี้เป็นได้แค่“เจโตสมถะ”เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่โลกุตระ มิใช่“นิโรธ”ที่มีเนื้อแท้ของนิพพาน

● ภาพอินเทอร์เน็ต

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มาจนแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แลคำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหา ข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ que เข้าไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นั้นแล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันที่เดี๋ยว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สธณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัต” จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง มี “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “**ปรมาตถสัจจะ**”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจจาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจจาทิ
ฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตระภูมิ” ได้นั้น
“มิจจาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล” ที่เป็น “โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรรอกผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิฏฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ไห่ยัง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ก็จะมีรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละ” แก่กันและกัน นั้นแหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมนตรีของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมนตรีของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธา และ ศีล” ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฏฐิสสูตร - ลักกายทิฏฐิสสูตร - อัตตาทิฏฐิสสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย และต้องมี “องค์รวม” ของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖ - ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่ตลอดเวลา เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปทำให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถ “รู้” “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อรรถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกข์ขาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมสุข)

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายเรื่อยๆ

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฏฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฏฐิ” (มิจฉาทิฏฐิ) แค่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

คำว่า “นิโรธสมบัติ” ก็ได้พูดถึงมากแล้วว่า หมายถึง การเข้านิโรธ หรือการบรรลุความดับ สำหรับผู้สัมมาทิฏฐิ จริก็มีความรู้จริงชัดเจนว่า “ความดับ” หรือ “นิโรธ” นี้ มีนัยสำคัญว่า ความดับกิเลส

ไม่ใช่สำคัญผิดไปเป็น “ความดับสัญญา” หรือไม่ใช่ แม้แต่ “ความดับเวทนา”

ถ้า “ความเข้าใจ” (ทิฏฐิ) ของใครยัง “มิจฉาทิฏฐิ” อยู่

หรือ“ความรู้”(ปัญญา)ของใคร ยังไม่ถูกต้องเป็น“สัมมา” ก็ย่อมจะปฏิบัติได้“นิโรธ”(ความดับ)ที่เป็น“มัจฉานิโรธ”แน่นอน นั่นก็คือ ผู้ปฏิบัติต้องศึกษาปฏิบัติให้“ดับกิเลส” แม่นตรง“ตัวกิเลส”แน่นอน ต้องแม่นยำตรงชัดลึกคมว่า กิเลส ซึ่งเป็นนามธรรมเหล่านี้ต้อง เป็น“กิเลส”จริงๆ

ซึ่ง“กิเลส” กับ “สัญญา” หรือแม้แต่“เวทนา”นั้น มันคนละตน คนละตัวนะ

เจ้าตัว“กิเลส”นี้ มันเป็น“อกุศลเจตสิก”แท้ๆ

“กิเลส”ไม่ไป“กุศลเจตสิก”แน่นอน

แต่“สัญญา”นั้น จะเป็น“กุศลเจตสิก”ก็ได้ จะเป็น“อกุศลเจตสิก”ก็ได้ แล้วแต่“มโนสัญญาเจตนา”ที่เป็นสมุทัย

“สัญญา”จะเกิด“กุศลเจตสิก”เสมอก็คือเมื่อผู้นั้น พ้นความเป็นปุถุชนหรือเสขบุคคล(อารยบุคคล)ไปแล้วมี“จิต”เป็นอเสขบุคคล(อรหัตต์)ที่มี“นิโรธ”ถึงขั้นพ้น“เนวสัญญานาสัญญายตนภพ”แล้ว เป็นผู้มี“สัญญาเวทยิตนิโรธ”

กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติจนกระทั่งเกิดผล“นิโรธ”นั้น จะผ่านขั้นตอนของ“รูปฌาน ๔” หรือต้องผ่าน“วิโมกข์ ข้อที่ ๑-๓”ซึ่งก็คือ เนื้อแท้ที่เป็น“นามรูป”ของ“อธิจิตสิกขา”ที่จะต้องมี“อธิปัญญาสิกขา”เข้าไปร่วม“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ครบความเป็น“กาย”หรือครบ“องค์ประชุม”(กาย)ของ“รูปทั้งหลายภายนอกที่เห็น(พหิทฺฐาปุณฺี ๒๒๓)ได้ตลอดไปถึง“อรุปรายในที่กำหนดรู้ได้ด้วยสัญญา”(อชฌัตตังอรุปรายญฺี) จนกระทั่งเห็นแล้ว(ทิสฺวา)ด้วยปัญญา”

ผู้ปฏิบัติ“วิโมกข์ ๓”ข้อต้นนั้นได้ผลอย่างสัมมาทิฏฐิ ก็คือ ผู้“ทำฌาน”ขั้น“รูปฌาน”ได้ผลนั่นเอง

แล้วจึงปฏิบัติตรวจสอบให้ละเอียดยิ่งด้วย“อรุปรฌาน ๔” หรือต้องผ่าน“วิโมกข์ข้อที่ ๔-๗”ซึ่งก็คือ เนื้อแท้ที่เป็น“นามรูป”ของ“อธิจิตสิกขา”ที่จะต้องมี“อธิปัญญาสิกขา”เข้าไปร่วม“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ครบความเป็น“กาย”หรือครบ“องค์ประชุม”(กาย)ของ“รูปทั้งหลายภายนอกที่เห็น(พหิทฺฐาปุณฺี ๒๒๓)ได้ตลอดไปถึง“อรุปรายในที่กำหนดรู้ได้ด้วยสัญญา”(อชฌัตตังอรุปรายญฺี) จนกระทั่งเห็นแล้ว(ทิสฺวา)ด้วยปัญญา”

เมื่อปฏิบัติตรวจสอบละเอียดทบทวนวินิจฉันย์ซ้ำแล้วซ้ำอีก(ปฏิวิฉินฺตี) ให้เป็น“ปฏิวิเสส”(อาการอันพิเศษยิ่ง) จน

มากเพียงพอด้วย“อรุปรฌาน ๔” หรือวิโมกข์ ๗” จนกระทั่งพ้น“เนวสัญญานาสัญญายตนสัญญา” หรือพ้น“เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน”สัมบูรณ์

“เนวสัญญานาสัญญายตน”ท่านแปลกันว่า มีสัญญาไม่มีนั่นทีเดียว และมีสัญญาไม่มีทำไมได้เป็นอายตนะ

หรือแปล“เนวสัญญานา-นาสัญญา” ว่า มีสัญญาก็มิใช่ มีมิสัญญาก็มิใช่

ไว้ขยายความละเอียดพิสดารในช่วงต่อไปข้างหน้า

ผู้ปฏิบัติที่สามารถปฏิบัติทบทวนกระทั่งบรรลุหลุดพ้น

“เนวสัญญานาสัญญายตนฌานหรือเนวสัญญานาสัญญายตนสัญญา” เป็นผู้พ้น“อวิภวสวะหรืออวิภวขุสย”สุดท้าย

เมื่อบรรลุ“ผล”บริบูรณ์สูงสุด ผ่านพ้นหรือหลุดพ้น“เนวสัญญานาสัญญายตนสัญญา” บรรลุสู่ภูมิสูงขึ้นไป

คือบรรลุสูงสุดใน“ผลสมาบัติ” คือ บรรลุผลทั่วถึงพร้อม

“ผลสมาบัติ”จึงจะครบบริบูรณ์สัมบูรณ์ทั้ง“เจโต”(อธิจิตสิกขา)และ“ปัญญา”(อธิปัญญาสิกขา) จนกระทั่ง“เจโต”ก็

สัมบูรณ์ด้วย“สัมมาสมาธิ”ที่เป็น“สมาหิตจิต”(จิตตั้งมั่นแล้ว) และ“ปัญญา”ที่เป็น“วิมุตติญาณทัสสนะ”(ความรู้เห็นว่าจิต

หลุดพ้นแล้วจากอสวะทั้งหลาย) ซึ่งการบรรลุที่สัมบูรณ์นั้นต้อง “สัมพัสวิโมกข์ ๔ ด้วยกาย”บริบูรณ์ทีเดียว จึงจะชื่อว่า

“จิต”บรรลุสูงสุดเป็น“อนุตตรจิต”ตามที่พระบรมศาสดาตรัสไว้ชัดใน“เจโตปริยญาณ ๑๖”

ที่สุด จึงมีศัพท์ เรียกว่า “สัญญาเวทยิตนิโรธ”

ผู้สนใจจะตรวจสอบวิโมกข์ ๘ ค้นดูได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๖ และเล่ม ๑๑ ข้อ ๓๕๐ ส่วนประเด็น“สัมพัสวิโมกข์ ๔ ด้วยกาย”นั้น ในเล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑

“สัญญาเวทยิตนิโรธ” หมายถึง ความดับ(นิโรธ) ที่เป็น“ความดับ”ของผู้ปฏิบัติกำหนดรู้(สัญญา)จาก

ผลธรรมที่ผู้ปฏิบัติได้ปฏิบัติมา กระทั่งได้รู้แล้ว-เสวยผลแล้ว(เวทยิต) ว่า ตนได้ผ่าน-ล่วงพ้น“เนวสัญญานาสัญญายตนสัญญา”ขั้นสูงสุดขั้นสูงสุดของ“นิโรธ”แบบพุทธ

นั่นคือ บรรลุ-เข้าถึง“สัญญาเวทยิตนิโรธ”สัมบูรณ์ ขอขยายนัยสำคัญ“นิโรธแบบพุทธ”ที่ควรรู้กันบ้าง

๑) สัญญาเวทยิตนิโรธ เป็น นิโรธในศาสนาพุทธ ที่พระพุทธรู้ขึ้นได้เองของตนเอง ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ

เดือน ๖ โดยพระองค์ทรงย้อนระลึกถึงชาติเก่าภูมิเก่าของพระองค์เอง ด้วย“**บุพเพนิวาสานุสติญาณ**” จึงทรงพบ“**พุทธการกธรรม**” (ธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า)ที่พระองค์เองที่ได้ทรงบำเพ็ญบารมีมานานับชาติไม่ถ้วน จนครบ ๑๐ ทัศ ปริบูรณ์ สัมบูรณ์ด้วย“**สมมติบารมี**”(บารมี ๓๐ ถ้วน ทั้งระดับบารมี-อุปบารมี-ปรมัตถบารมี) ผ่านสัมภารวิบากสั่งสมพระบารมีมา จนได้บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณมาครบ บารมีแล้ว **เต็มบริบูรณ์ใน“พุทธการกธรรม”** ก่อนที่พระองค์จะอุบัติขึ้นมาในพระชาติที่เป็นเจ้าชายสิทธัตถะนี้

ในพระชาติที่อุบัติเป็นเจ้าชายสิทธัตถะนี้ท่านไม่เคยปฏิบัติพุทธธรรมใดๆเลย เพราะ**ธรรมที่เป็น“พุทธธรรม”** ในสังคมยุคนั้นยังไม่มี เพราะคำสอนของพุทธยังไม่เกิด เพราะยังไม่มีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาประกาศ**พุทธศาสตร์**

เพราะฉะนั้น แม้แต่“**สัมมาจรค**”ที่เป็น**ข้อปฏิบัติไปสู่อุบัติธรรม**“**สัมมาวิจรค**”ยังไม่เกิด จึงหา“**ธรรมที่เป็นพุทธ**”ยังไม่ได้ จนกว่าจะมีพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งอุบัติขึ้นมาประกาศ“**พุทธธรรม**”ขึ้นในโลก

ซึ่งก็คือ พระองค์เอง(เจ้าชายสิทธัตถะ)นั้นแหละ แต่ว่าตอนนี้พระองค์ยังไม่ถึง“**พุทธอุปบาทกาล**”(เวลาวาระที่อุบัติของพระพุทธเจ้า) ยังไม่ถึงกาลที่ท่านรู้ตัวเอง ว่าท่านคือพระพุทธเจ้า ที่ได้สั่งสมบารมีมาแล้วมี“**อาริยทรัพย์**”เป็นคุณวิเศษถึงขั้น“**สัมมาสัมโพธิญาณ**”เป็นองค์“**สยัมภู**”แท้ๆ

เมื่อยังไม่ถึงกาลจึงยังมีชีวิตเป็นไปตามคนโลกๆ ยังปฏิบัติเหมือนคนทั่วไปที่มีค่านิยมความนิยมหลงๆเมามๆ โลกธรรมตามเขาไป เพราะความเป็นตัวของตัวเองที่“**รู้เองเป็นเอง**”ตามบารมีของตน(สยง อภิัญญา อันเป็นคุณวิเศษถึงขั้นสัมมาสัมโพธิยังไม่ถึงเวลาแห่งการเกิดขึ้น นั่นก็คือ วาระแห่ง**พุทธอุปบาทกาล**ยังไม่ถึง

จึงยังถูกอำนาจของสังคมโลกีย์ครอบงำ ก็เป็นไปตามชาวโลกเขา เหมือนเด็กเกิดใหม่ที่ถูกลมพาพาไปเลี้ยงตั้งแต่เกิด ชีวิตจึงโตขึ้นมีชีวิตแบบหมาป่า คลานสี่ขาแบบหมาป่า กินแบบหมาป่า นอนแบบหมาป่า ทำอะไรแบบหมาป่า ใหม่ๆที่ตนเองมี“**เชื้อชาติคน**”แท้ๆ

สำหรับผู้ที่ เป็น“**สยัมภู**” หรือ“**สยง อภิัญญา**” เมื่อถึงเวลากาล“**พุทธอุปบาทกาล**”ก็จะรู้ตัว ฟื้นความจริงที่เป็น

ลี้จะสมบัติของตนเองออกมาเป็นตัวของตัวเอง

ดังนั้น ในช่วงที่ยัง**ไม่ถึงกาล** ก็เหมือนคนหลงผิด เป็นไปตามเขา เขาพาเขากาม เมฆามีลโลกธรรมก็เมฆาก็ก็ไปตามเขา เพราะ**ยังไม่รู้ลึกถึงความเป็นตัวเองอันจริงแท้** ดังที่อาตมาเคยมีคำสำนวนเรียกคนผู้ตกอยู่ในภาวะเช่นว่านี้ ว่า “**ลิ่งลมอมข้าวพอง**” นั้นแล

แม้แต่ในช่วงที่ออกบวชของพระองค์ ปฏิบัติบำเพ็ญอยู่ในป่า ๖ ปีนั้น ก็ปฏิบัติธรรมอย่างที่เขาบวชสมัยนั้น เขาบำเพ็ญกันอย่างนั้น หลงว่าเป็นวิชาที่จะพาบรรลุตามสังคมยุคนั้นไป ซึ่งที่แท้ในยุคนั้น“**ล้วนเป็นการปฏิบัติที่ไม่สามารถบรรลุนิพพาน**”ได้เลย ล้วนเป็น“**ทางผิด-ข้อปฏิบัติผิด**”ทั้งสิ้น ยุคนั้นไม่มีโลกุตระธรรมของพุทธเลย

เรื่องนี้ พระองค์ทรงเล่าความจริงนี้ไว้ชัดว่า พระองค์ไม่ได้บรรลุพุทธธรรมในการปฏิบัติอยู่ในป่า ๖ ปีนั้น ล้วนปฏิบัติที่“**ทางผิด**” เพราะทางปฏิบัติที่ถูกต้องยังไม่มี **ใน ๖ ปีนั้น จึงเป็นการปฏิบัติที่หลงผิดทั้งสิ้น** พระองค์ไม่ได้บรรลุธรรมด้วยทางนั้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๑๒)

ยังไม่มีทางหรือยังไม่มีข้อปฏิบัติที่ถูกต้อง(สัมมา)ไปสู่นิพพาน” ก็เพราะ**พระพุทธเจ้ายังไม่รู้ตนเองว่าตนคือพระพุทเจ้าอย่างไร และพุทธศาสนาเป็นไฉน ธรรมะที่ไปนิพพานจึงยังไม่มี ยังมิได้ประกาศธรรมที่เป็นพุทธ**นั่นเอง

เมื่อพระพุทธองค์**ทรงระลึกชาติ ตามรู้“ตัวเอง”** ด้วย**บุพเพนิวาสานุสติญาณ**ในคืนข้างขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้น จึงได้ทรงรู้ว่า **ตนเองเป็นผู้ได้ทรงบำเพ็ญธรรมมาจนกระทั่งมี“พุทธการกธรรม”**(ธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า) **เต็มบริบูรณ์มาแล้ว** จึงทรงรู้ว่า **พระองค์เป็นพระพุทธเจ้า เพราะเหตุอย่างนี้ๆ**(ตามที่พระองค์ได้ทรงบำเพ็ญ-จนเป็น-จนมีมาแล้วสั่งสมบารมีมานานับชาติไม่ถ้วน) **ที่ได้เองมีเองเป็นเองมาแต่เดิมแล้วอย่างนี้ๆ** ครบเต็ม“**สัมมาสัมโพธิญาณ**” ทรงเป็น“**สยัมภู**”(ผู้เป็นเอง)แล้ว พระองค์ทรง**เป็นเจ้าของเองมาแล้ว** จึงระลึก**รู้**เอาเอง จากของพระองค์เอง **ก็ได้รู้เองจากที่มีเองของตนเองโดยชอบ**(สัมมาสัมพุทธะ)

เพราะพระองค์ทรงมี“**พุทธการกธรรม**”(ธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า)**เต็มสัมบูรณ์มาแล้วในตน** ด้วยการสั่งสมมานานับชาติไม่ถ้วน จนเป็น“**ธรรมสำมี**”(ผู้เป็นเจ้าของธรรม)

ดังนั้น จึงตรัสรู้ว่า พุทธธรรมเป็นเช่นนี้เอง(ตถตา) ทรงระลึกได้ว่ากระทั่งว่า **พระองค์ได้สั่งสมความเป็นเช่นนั้น** (ตถตา) คือ **ธรรมะที่เป็นพุทธ** ทั้งหยาบ-กลาง-ละเอียด ทั้งมากและ ทั้งสูงสุดถึงขั้น **สัมมาสัมโพธิญาณ** มาแล้ว และทรงดำเนิน **อย่างนั้น-เป็นอย่างนั้นมาแล้ว-เสด็จมาและเสด็จไปแล้ว** **อย่างนั้นตาม ‘ตถธรรม-ตถลักษณะ’ ที่มีนั้นเป็นมาแล้ว** จึงเรียกลักษณะพระผู้เป็นเช่นนั้นว่า **“ตถาคต”**

เพราะฉะนั้น พระองค์จึงทรงรู้แจ้งเองเห็นเองความจริงว่า **อริยสัจ ๔** เป็นเช่นไร เป็นต้น จนที่สุด **สัญญาเวทิตนิโรธ** เป็นเช่นนี้ๆเอง นี้ข้อ ๑ ของความเป็น **“นิโรธ”แบบพุทธ** และแน่นอนที่ **ไม่ใช่แบบพุทธ** ก็ต้องทรงทราบว่าเป็นไร ดังนั้น ข้อ ๒ นี้แหละที่ทรงทราบว่า **นิโรธ** มี ๒ ชนิด ซึ่ง **นิโรธ** ชนิดที่ ๑ ได้แก่ **โลกิยนิโรธ** หรือเป็น **“นิโรธปุถุชน”** ส่วนชนิด ที่ ๒ คือ **โลกุตระนิโรธ** เป็น **นิโรธอารยชน** คงจำได้เนาะว่า ข้อ ๑) คือ **สัญญาเวทิตนิโรธ** เป็น **นิโรธ** ในศาสนาพุทธ ที่พระพุทธรู้แจ้งได้เองของตนเอง **สัญญาเวทิตนิโรธ** ไม่อาจเกิดได้ในลัทธิอื่นศาสนาอื่นใด ในช่วงนี้ขอกล่าวเพียงเป็นหัวข้อสั้นๆก่อน ไว้ค่อยขยายละเอียดในช่วงต่อไปก็แล้วกัน

ส่วน ข้อ ๒) **นิโรธ** มี ๒ ชนิด คือ **โลกิยนิโรธ** หรือ **นิโรธโลกิยะ** เป็น **“นิโรธปุถุชน”** กับ **โลกุตระนิโรธ** หรือ **นิโรธโลกุตระ** เป็น **นิโรธอารยชน**

ข้อ ๓) **นิโรธของพุทธหรือนิโรธโลกุตระ ไม่ใช่ ‘นิโรธ’ ที่ดับสัญญา ดับเวทนา** อย่างพาชื่อ นั่นก็คือ **นิโรธโลกิยะ** จะดับสัญญา-ดับเวทนา เข้าสู่ความเป็นอสังขยีสัตว์ หรือ เข้าสู่ความเป็นเวสัญญานาสัญญาตนสัตว์ เท่านั้น

ข้อ ๔) **นิโรธของพุทธหรือโลกุตระนิโรธนั้นเป็น ‘นิโรธ’ ที่กำจัดความเป็นสัตว์** (ตามที่ตรัสในสังตตवास ๙) **จนหมดสิ้นความเป็นสัตว์-สิ้นอวิชชาสวะ พันสังโยชน์ ๑๐ พันอนุสัย ๗**

ข้อ ๕) **ผู้ทำนิโรธของพุทธได้สำเร็จ ต้องสัมมาทิฐิ** ในความเป็น **“รูป”** และความเป็น **“นาม”** และในการปฏิบัติก็ต้อง **สัมผัส “รูป”-สัมผัส “นาม”** เสมอ จึงจะแยก **“รูปกาย-นามกาย”** ที่เป็นของจริงได้

ข้อ ๖) **ผู้ทำนิโรธของพุทธได้สำเร็จ ต้องสัมมาทิฐิ** ในความเป็น **“กาย”** และ **สัมมาทิฐิ** ใน **ความเป็น “สัญญา”**

จึงจะสามารถกำหนด **“รูป”** และ **“นาม”** ของความเป็น **“สัตว์ ที่เป็นจิตวิญญาณ”** เรียกว่า **“โอปปาติกสัตว์”** ได้จริง

ข้อ ๗) **ผู้ทำนิโรธของพุทธได้สำเร็จ ต้องสัมมาทิฐิ** ในความเป็น **จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน** และอาศัย **“รูป-ขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์-วิญญาณขันธ์”** เป็นเหตุเป็นปัจจัยในการศึกษาจึงจะสามารถแยก **“รูปกาย”** แยก **“นามกาย”** ได้ถึงขั้นของจริง จนสามารถ **“แจ้ง”** (ลัจฉิ) ในความเป็น **“นิโรธ”** ด้วยภาวะที่ **“เห็นอยู่”** (ทิสสันต) ใดๆ

ข้อ ๘) **ผู้ทำนิโรธของพุทธได้สำเร็จ ต้องเป็นผู้มี** ภูมิถึงขั้น **อนาคามี** จึงจะเป็นผู้มี **“ภูมินิโรธ”** แท้ ที่ชาวโลกีย์ใช้ภาษาว่า **“เข้านิโรธ”** นั้นแหละ ซึ่ง **อารยภูมิ** จะสามารถรู้แจ้ง คำว่า **“เข้าหรือออก”** ที่แท้ของ **“นิโรธโลกิยะ-นิโรธโลกุตระ”**

สำหรับผู้ต่ำกว่า **อนาคามี** บุคคลจะทำ **“นิโรธโลกุตระ”** หรือ **“เข้านิโรธ”** ที่เป็น **สัมมาทิฐิ** ของพุทธไม่ได้ เพราะยังไม่สามารถ **“ดับกิเลส”** ของ **“กามภพ”** ได้สำเร็จจริงอย่าง **สัมมาทิฐิ** เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น **“ภพ”** แม้แต่ขั้น **นอบายภพ** ของกาม จึงจะไม่สามารถ **“ดับภพ”** ได้จริงแท้

ข้อ ๙) **“นิโรธ” ที่ไม่ใช่พุทธ หรือโลกิยนิโรธนั้น** ผู้ไม่ใช่ **อารยชน** แม้ยังเป็น **ปุถุชน** อยู่ก็ **“เข้านิโรธ”** ชนิดนี้ได้ ถ้าผู้นั้นสามารถ **ทำสมาบัติแบบโลกีย์** ตามแบบนี้เป็น

เพราะ **“นิโรธ”** ชนิดนี้เป็นได้แค่ **“เจโตสมณะ”** เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่ **โลกุตระ** มิใช่ **“นิโรธ”** ที่มีเนื้อแท้ของ **นิพพาน**

ดังนั้น จึงไม่ใช่ข้อจำกัดว่า ต้อง **“พระอนาคามีหรือพระอรหันต์”** จึงจะ **“เข้านิโรธสมาบัติ”** ที่เป็นโลกิยะนี้ได้

“นิโรธสมาบัติ” ที่เป็นโลกิยะ หรือ **“นิโรธ”** ที่ไม่ใช่ **พุทธ** นั้น **ปุถุชน** ที่ไม่ใช่ **อารยชน** ก็ **“เข้านิโรธ”** อันเป็นโลกิยะนี้ได้ถ่มถืดไป ถ้าสามารถ **“ดับสัญญา-ดับเวทนา”** เป็น

เพราะไม่ใช่ **“นิโรธโลกุตระ”** ซึ่ง **ปุถุชน** คนทั่วไปทั้งหลาย ลัทธิอื่นๆใดๆ ฤาษีดาบส ภิกษุในป่า เขาทำได้กันตื่นตา

ดังนั้น ข้อความที่ว่า **“พระอรหันต์และพระอนาคามี ที่ได้สมาบัติ ๘ แล้วจึงจะเข้านิโรธสมาบัติได้”** นั้น ย่อมเป็น **คุณธรรมที่เป็นโลกุตระจริงแท้** และ **“นิโรธสมาบัติ”** นี้ต้องเป็น **“โลกุตระนิโรธ”** ที่ชัดลึกแม่นยำตรงคมใน **สัญญา** ใน **เวทนา**

เพราะที่ว่า **“ดับสัญญาและเวทนา”** นั้นจะไม่ใช่ **ดับสัญญาและดับเวทนาไปแบบพาชื่อ** ชนิดที่ **“สัญญา”** นั้น **ถูก**

ระงับ ไม่ให้ทำหน้าที่ไปชั่วระยะที่มี“นิโรธ”นั้นอยู่ แล้ว กลายเป็น“อสังขย” ซึ่งก็คือ ผู้นั้นยังเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งอยู่ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สัตตาวาส ๔”

“นิโรธ”ของพุทธต้องพ้นความเป็นสัตว์ พ้นสังโยชน์ ข้อ ๑๐) “นิโรธ”ของพุทธ หรือโลกุตระนิโรธ ไม่ใช่ “อสังขยสัตว์” นั้นแน่นอน และจะไม่ใช่ แค่หมายถึง สัตว์ ที่มี “สังขยา” หรือมีภูมิ มีคุณสมบัติแค่เพียง“เนวสังขยานาสังขยาตนสังขยา” ที่กำหนดได้หมายรู้อยู่สูงสุดแค่ “เนวสังขยานาสังขยาตนธมาน หรือเนวสังขยานาสังขยาตนสัตว์” เท่านั้น เหมือนอุกตบาสนสามารถทำได้ ด้วย แต่จะต้อง“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ด้วย“สังขยา”ที่ทำหน้าที่ กำหนดรู้อรูปธมานถึงขั้นเป็นผู้มีความหมายรู้อรูปภายใน (อชฌัตตอรูปสังขย) กระทั่งพัฒนาเจริญขึ้นบรรลุผ่านพ้น-ก้าวล่วง(สมตักกมต)เนวสังขยานาสังขยาตนสังขยา หรือเจริญ พ้นออกจาก(วุฏฐาน)เนวสังขยานาสังขยาตนธมานไปสู่ คุณธรรมที่เป็นโลกุตระภูมิสูงขึ้นไปอีก สู่“สังขยาเวยตนิโรธ” เป็นญาณที่รู้“แจ้ง” (สัจฉิ) อยู่ใต้งๆซัดๆ

ไม่ใช่ “ความดับ”ที่“ดำมืด”ไม่เห็นไม่รู้อะไรเลยจมอยู่กับ“ภพตา”(สุภกิตตภพ)นั้นแต่อย่างใด

และไม่ใช่ “นิโรธ”ที่จะต้อง“เข้าๆ-ออกๆ”จากธมานที่ เข้าภวังค์แค่นั้น หรือแค่“การเข้า-การออก”จาก“นิโรธ” ชนิดที่ต้องนั่งหลับตาเข้าไปในภวังค์แล้วทำให้“สังขยาดับ-เวหนาดับ” เรียกว่า “เข้านิโรธ”

แล้วก็กลับทำให้จิตพื้นคินสังขยา-พื้นคินเวทนา ขึ้น มาสู่ความมีสังขยา-มีเวทนาอีกที่ ออกมาจากภวังค์ใหม่ เรียกว่า“ออกนิโรธ” และถ้าจะมีนิโรธอีกก็“เข้าไป”ใน ภวังค์แล้ว“ดับสังขยา-ดับเวทนา”กันใหม่อีก เข้า-ออก-เข้า-ออก-ๆๆๆ... อยู่อย่างนั้นไม่รู้แล้ว ไม่รู้เสร็จ ไม่รู้จบ

ซึ่งไม่ขัดลึกล้ำสำคัญของ“ความดับ”(นิโรธ)ว่า มิใช่ “ดับชนิดที่ทำให้สังขยาหยุดทำหน้าที่”เป็น“อสังขย”เท่านั้น อันมีความต่างกันอย่างลึกซึ้งสำคัญที่ต้องทั้งศึกษา และปฏิบัติพิสูจน์ให้เกิดให้เห็นได้กันจริงๆจึงจะรู้เองแจ้งเอง เพราะนิโรธของพุทธตามลัจจะแห่งปรมัตถธรรมนั้น สังขยาอย่างหนึ่งย่อมดับไป สังขยาอย่างหนึ่งย่อมเกิดขึ้น หลักฐานในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๗ การถามตอบ

ธรรมะกัน ระหว่างพระสารีบุตรกับพระอานนท์ มีเนื้อความ ตอนหนึ่ง พระสารีบุตรตอบพระอานนท์ว่า

“สังขยาอย่างหนึ่งย่อมเกิดขึ้นแก่ผมว่า การดับเป็น นิพพาน การดับภพเป็นนิพพาน ดังนั้น สังขยาอย่างหนึ่ง ย่อมดับไป ดูกรท่านผู้มีอายุ เมื่อไฟมีเชื้อกำลังไหม้อยู่ เปลวอย่างหนึ่งย่อมเกิดขึ้น เปลวอย่างหนึ่ง ย่อมดับไป แม้ฉันใด ดูกรท่านผู้มีอายุ สังขยาอย่างหนึ่งย่อมเกิดขึ้น แก่ผมว่า การดับภพเป็นนิพพาน การดับภพเป็นนิพพาน ดังนั้น สังขยาอย่างหนึ่งย่อมดับไป ฉันนั้นเหมือนกันแล ดูกรท่านผู้มีอายุ ก็แลในสมัยนั้น ผมได้มี“สังขยา”ว่า การดับภพเป็นนิพพาน ดังนั้น”

เห็นชัดเจนใหม่ว่า “สังขยา”อย่างหนึ่งย่อมดับไป แล้วเมื่อนั้นผู้บรรลุนิโรธ(สัจฉิ)ในนิโรธหรือนิพพาน ว่า ตนได้มี“สังขยา”ว่า การดับภพเป็นนิพพาน

สังขยาอย่างหนึ่งย่อมดับไป
สังขยาอย่างหนึ่งย่อมเกิดขึ้น
การดับภพเป็นนิพพาน

พระสารีบุตรว่าไว้อย่างนี้ ทำความเข้าใจดูดีๆซัดๆเกิด หรือในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๕๑๐ ก็มีหลักฐาน ชี้บ่งถึงเรื่องนี้ ยืนยันอีกเชิงหนึ่งว่า การเข้าสังขยาเวยตนิโรธ เป็นอย่างไร

ซึ่งยืนยันความลึกซึ้งของปรมัตถธรรมว่า ความเป็น “สังขยาเวยตนิโรธ”นั้นคือ มิใช่ผู้เข้าสังขยาเวยตนิโรธ มิได้มีความคิดอย่างนี้ ว่าเรากำลังเข้าสังขยาเวยตนิโรธ ว่าเรากำลังเข้าสังขยาเวยตนิโรธอยู่ เราเข้าสังขยาเวยตนิโรธแล้ว ก็แต่ความคิดอันนำเข้าไปเพื่อความ เป็น อย่างนั้น อันท่านให้เกิดแล้วตั้งแต่แรก

ทำความเข้าใจรายละเอียดต่างๆที่เกี่ยวกับ“ความเป็น สังขยาเวยตนิโรธ” หรือ“การเข้านิโรธสมาบัติ” ที่เป็น แบบพุทธสัมมาปฏิญญาให้คมๆตรงๆแมนๆซัดๆลึกล้ำกันเกิด และแม้“เวทนา”ก็มีน้อยลึกล้ำยิ่งสิ้น ไม่น้อยกว่า “สังขยา” ไว้ค่อยสาธยายให้ยิ่งขึ้นในโอกาสข้างหน้า

ข้อ ๑๑) โลกุตระนิโรธ ที่เข้าขั้นสังขยาเวยตนิโรธ จึงจะเรียกว่านิพพาน นิพพานเป็นโลกุตระธรรมแท้จริง แต่ ถ้าใครจะเรียกภาวะบางภาวะเป็นลำนวนว่า นิพพานจำลอง

ภาวธรรมนั้นก็ต้องเป็น“**โลกุตรนิโรธ**”แต่ละขั้น ซึ่งจะต้องเป็นผู้ปฏิบัติธรรมะของพุทธ ถึงขั้นทำ“**เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา**”ได้ไปตามลำดับ นั่นคือ ผู้นั้นต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**เวทนาในเวทนา**”ถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“**เวทนา ๑๐๘**”อย่างน้อยก็สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**มโนปริจาร ๑๘ ที่เป็นเคหสิตเวทนา**” และที่สำคัญต้องแยกความเป็น“**โลกุตรธรรม**”คือ“**มโนปริจาร ที่เป็นเนกขัมมสิตเวทนา ๑๘**”ออกได้อย่าง**สัมมาทฤษฎี** จึงจะสามารถรู้แจ้งความมีลักษณะภาวะ“**โลกุตรนิโรธ**” แล้วเรียกภาวะที่เริ่มต้นมีภาวะของความเป็น“**โลกุตรธรรม**”นั้นแม้จะเริ่มต้นว่า “**นิพพานลาลอง**” พอได้

เพราะความเป็น“**นิพพาน**”นั้นเป็น“**โลกุตรธรรม**”แท้จริง ดังนั้นจะเรียกคุณธรรมนั้นๆว่า“**นิพพาน**”แม้จะเป็นการลาลองหรือเริ่มต้นเป็นภาวะโลกุตรธรรมเล็กน้อย ก็ต้องมีคุณสมบัติที่เป็น“**โลกุตรธรรม**”ตั้งแต่“**โสคาปตติมรรค**”เป็น“**โลกุตรธรรม**”เริ่มต้น แม้จะยังไม่ตรงแบบเต็มสภาพเรียกว่าเป็นเพียง“**ลาลอง**” ก็ต้องมีภาวนานั้นๆอยู่บ้าง

ไม่เช่นนั้น หากไม่มีความจริงเลย ก็เป็นการไปชี้เอาภาวะที่ไม่ใช่“**โลกุตรธรรม**”มาบอกผู้อื่นว่าเป็น“**โลกุตรธรรม**” มันก็ผิดเพี้ยนไป คน ที่ไม่รู้ เมื่อฟังตามเรียนตาม ก็ จะพลอยสำคัญผิด เห็นผิดเป็นถูกไป พุทธธรรมก็มัวหมอง อาตมาต้องขออภัยท่านผู้บัญญัติคำนี้อย่างยิ่งที่กล่าว วิจารณ์คำนี้(นิพพานลาลอง) ท่านเป็นผู้หนึ่งที่อาตมาเคารพมาก อาตมาเห็นท่านเป็นทักษิณียบุคคลผู้หนึ่งในประดา ทักษิณียบุคคล แต่นี่เป็นเรื่องวิชาการอาตมาก็ต้องขอพูด ถึงบ้าง จึงต้องกราบขออภัยต่อท่านผู้ที่อาตมาเคารพจริงๆ

อารมณ “**อุเบกขาเวทนา**”นั้นเป็น“**อารมณที่มีจิตเป็นกลาง หรือจิตว่างวางเฉยจากทุกข์จากสุข**”(อทุกขมสุข)

ซึ่งคุณธรรมที่เป็น“**อุเบกขา**”นั้น มี ๒ นัยสำคัญ นัยหนึ่งเป็น“**อุเบกขาที่เป็นโลกิยะ**” ซึ่งไม่มีทางเป็น**นิพพาน** เพราะเป็นธรรมะแค่นั้น“**เคหสิตอุเบกขาเวทนา**”

ส่วนอีกนัยหนึ่งนั้นเป็น“**อุเบกขาที่เป็นโลกุตระ**”ซึ่งมีคุณธรรมต่างกันคนละทิศคนละทาง เพราะเป็นธรรมะขั้น“**เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา**” จึงต่างจาก“**เคหสิตอุเบกขาเวทนา**”ที่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะธรรมชัดตรงแม่นยำคมถูกแก้อาจจะเรียกธรรมภาวะที่ ผู้มี“**เนกขัมมสิตอุเบกขา**

เวทนา” ว่า เป็นผู้มี“**นิพพานลาลอง**”นั้น...ใช่ แต่จะเรียกภาวะ“**เคหสิตอุเบกขา**”ว่า “**นิพพานลาลอง**”นั้น ยังไม่ถูก เพราะ“**คุณวิเศษ**”(อุตฺตริมนุสฺสธรรม)หรือ**โลกุตรธรรม** ยังไม่มี คุณธรรมยังไม่เข้าขั้น“**อาริยะหรือโลกุตระ**” จึงยังเรียกว่า“**นิพพานลาลอง**”ไม่ได้ ยังไม่ถูกขีดถูกขั้นแห่ง สัจธรรมของพุทธศาสนา

●●●

ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“**ลูกพระรัตนตรัย**” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “**ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?**” และก็ ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต

วิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ์ ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“**รูป**”ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์ ๑** ส่วน“**นาม**”ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชชา** “**ชีวิตนี้**”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล้ว

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“**ชีวิตนี้**” แต่ถาม เติมออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “**ชีวิตนี้**” เป็น อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และ อย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์ กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์ -ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“**อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ**” ก็จะ เห็นได้ว่า“**ชีวิตนี้**”**เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ“**อตุ**” เกี่ยวกับ “**พีชะ**” เกี่ยวกับ“**จิต**” และจะเกี่ยวกับ“**กรรม**” เกี่ยวกับ “**ธรรมะ**”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“**ความเป็น**”(ภาวะ)ของแต่ละ นิยามกัน แค่นี้? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย

ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้
[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ *บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน* ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่าการกระทำของคน อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น“**ทรัพย์ของตนๆ**”(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป ตราบ“ปรีณิพพาน”ทีเดียว เพราะ“กรรม คือ **ผู้บันดาล** หรือคือ **พระเจ้า** และคือ **ขาทาน**”แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก“กรรม”หรือ“การกระทำ”ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม“กรรม”ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี“วิบาก”(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น“**พลังหรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น“บารมี”จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญบาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“**อำนาจพิเศษ**”ตามนัยดังกล่าวนี้**นี่เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่“**อำนาจของขาทาน**” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ **ผู้มีบารมีแห่ง“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี“ผลบุญ”ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี“**อำนาจพิเศษ**”หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี“พระเจ้า”ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก“พระเจ้า”อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี“พระเจ้า”บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี“ผลบาป”ของตนจริง ก็จะมี**ขาทาน-ผีร้ายหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวเองไม่อยากจะ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์

แรงแห่ง“ผลบาป”ของผู้หนึ่งๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่“พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง“อำนาจขาทาน”ต่างหากชนะ“พระเจ้า”]

“กรรม”ยิ่งใหญ่อะไรสำคัญ ปานจะนี่ที่เดียว ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยาวถึงปานจะนี่เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“**กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า *กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด* *ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเลิกของอณูลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ “กรรม” สั่งสมเป็น“วิบาก” (ผลของกรรม) นับเป็น“มโนกรรม”แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์ คือสมบัติแท้ของผู้หนึ่งๆ [คำบาลีว่า“กัมม”ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “กรรม”ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]*

[รายละเอียดของ“กัมมัตสกะ”หรือ“กัมมัตสโกมทิ”และ“กัมมทายาโท”ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ“กัมมโยนิ” ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง“กัมมพันธ”จบไปอีก ตอนนี้อาจกล่าวอธิบายถึง“กัมมปฏิสรโณ” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ“กรรมทั้ง ๕” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย“กัมมปฏิสรโณ” ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัตสกะ” อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสรณะ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดลอบ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสาสนีปฎิหารีย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้นไป และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน “ชาวโคก” ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้นี้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี *สัมมาอาชีวะ* ไม่มี *การค้าขายผิดจากคำสอน* (*มัจฉาวณิชชา ๕*) เราเป็นพุทธไม่ค้าขาย *มัจฉาชีวะ* เป็นต้น การค้าขาย *มัจฉาชีวะ ๕* ข้อ นั้น (*มัจฉาวณิชชา ๕*) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

“กาย” ไม่ใช่แปลว่า โครงร่าง หรือรูปร่าง ที่ภาษาบาลีว่า *สรีระ* กายจึงมิได้หมายถึงแค่ร่างกายภายนอกเท่านั้นแต่ยังเป็น “การรวมกัน” ไม่ว่าจะทั้งรวมภายนอกที่เป็นรูปธรรมกับภายใน หรือรวมในภายในกับภายในเองที่เป็นนามธรรมล้วนๆเป็นสำคัญ ซึ่งคำว่า “กาย” จะต้องมีความเป็น “นาม” รวมด้วยอยู่เสมอ เพราะภายในหรือ

การมี “นาม” นี้แหละที่เป็นฐานที่ตั้งของความรู้สึกหรือความรู้ที่ จะต้องรู้ ได้ด้วยการ “สัมผัส”

คำว่า “กาย” นี้ ขาด “นามธรรม” ไม่ได้ ถ้าขาด “นาม” ไม่เรียกว่า “กาย” ถ้าเรียกว่า “กาย” ต้องมี “นามธรรม” รวมประชุมอยู่ด้วยเป็นตัวหลัก *นัยสำคัญนี้ลึกล้ำมาก*

เพราะความเป็น “กาย” นั้น แม่เหลือแต่ “นามธรรมรวมประชุมอยู่กับนามธรรม” หรือเหลือแต่ “ความเป็นจิตกับจิต” ที่เป็น “จิตนิยม” ของความเป็น “สัตว์” ประชุมกันอยู่ (กาย) เช่น เหลือแค่ “มนายตนะกับธรรมาตนะ” ประชุมปรุงแต่งกันอยู่ ก็คือ “กาย” ที่เรียกว่า “นามกาย”

ถ้ายังมี “นามธรรม” ซึ่งยังเวียนวนอุบัติอยู่ในโลกในวัฏสงสารนี้ อีก ซึ่งยังมีความเป็นชีวิตที่ “มหากุตรูปกับนาม” ประกอบกันขึ้นมาอีก ยังไม่หมดภาวะแห่งความเป็น “สัตว์” เพียงแต่ไม่มีกิเลสจนเวียนเป็นสุขเป็นทุกข์ใน “กามภพ” อันเป็นภายนอกเกี่ยวกับรูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสภายนอก บรรลุขั้น *อนาคามีภูมิ* แล้ว เป็นต้น ซึ่ง “มหากุตรูปหรือรูปที่มีร่าง (สรีระ) ภายนอก” ท่านก็ยังมิ “องค์ประชุม” (กาย) สัมผัสภายนอกนั้นอยู่ ผู้เป็นอนาคามีแล้วนี้ก็มี “กาย” นั่นคือ ยังมีองค์ประชุมของ “กามทวารกับนามธรรม” อยู่

แต่พระอนาคามี “ไม่มีกาย (ไม่มีองค์ประชุม) ของ กามคุณ ๕” แล้ว จิตท่าน “ว่างจากกามหรือปราศจากกามภายนอก” จึงไม่มี “กาย” (องค์ประชุมของกามกิเลส) ภายนอกแล้ว ทั้งๆที่ท่านก็มี “องค์ประชุม” (กาย) ของทวารภายนอก “กาย” จึงไม่ใช่ “รูปโครง” (สรีระ) หรือ “รูปร่าง” (สรีระ) หรือ “ความเป็นรูป” ของ “มหากุตรูป” แม้แต่ “ความเป็นองค์ประกอบของเส้นแสงสี่เสี้ยว” แต่อย่างใดเลย

“นามกาย” จึงเป็นเพียง “นามรูป” หมายความว่า มีแต่ “นาม” ที่ “ถูกรู้” (รูป) เท่านั้น

เช่นที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “นามรูป” ได้แก่ *เวทนา สัญญา เจตนา ผัสสะ มนสิการ* นี้เรียกว่า “นาม” *มหากุตรูป ๔ และรูปที่อาศัยมหากุตรูป ๔ (อุปาทายรูป ๒๔)* นี้เรียกว่า “รูป” นามและรูป ดังพรรณนามาจะนี้ เรียกว่า นามรูป ๗ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔)

[มีต่อฉบับหน้า]

❖ ยิ่งโง่ ยิ่งได้ ยิ่งพัง
 อย่าให้อำนาจทั้งชาติ
 ยิ่งใหญ่ ยิ่งอนาถ ยิ่งพลาด
 เผลอพลาด ไม่อาจครองเมือง

ยี่ดราษดำเนินไล่อีโง่ ‘ปู้’ปัญญาอ่อน!
 ‘เทือก’นำทัพปึกหลังกอนสาวรีย์ฯ/‘ปู้’ดรามามา!วอนเมตตาให้อภัยกัน
 อดีตผู้พิพากษาศาลฎีกาชดนาเวทนา58ส.ว.จีขอโทษ

ไม้อาคนโง่ครองเมือง

(ปาทัณษลิตาตก)

มีอยู่วันหนึ่ง พระมหาสาวกทั้งสองของพระศาสดา กำลังวินิจฉัยปัญหาธรรมกันอยู่ ภิกษุทั้งหลายที่ร่วมรับฟังปัญหานั้น ต่างพากันยกย่องสรรเสริญพระเถระทั้งสอง ว่าเป็นผู้ฉลาดรู้ในธรรมยิ่งนัก แต่พระโลหุทายีเถระ (เถระคือผู้บวชตั้งแต่ ๑๐ พรรษาขึ้นไป) ซึ่งนั่งอยู่ในที่นั้นด้วย

ทำวางทำไอ้อวดตน กล่าวขัดคอขึ้น

“พระมหาสาวกทั้งสองนี้จะฉลาดสักแค่ไหน จะรู้อะไรทัดเทียมเราได้”

พระมหาสาวกทั้งสองได้ยินเช่นนั้น ก็มีได้วากล่าวอัน ต่างก็ลุกจากที่นั่งนั้นแล้วหลีกเลี่ยงไป เหล่าภิกษุเห็นอย่างนั้นก็พากันแยกย้ายไปเช่นกัน

ณ โรงธรรมสภา ภิกษุทั้งหลายประชุม
สนทนากัน

**“ดูก่อนท่านทั้งหลาย พระโฆทหายีทำเป็น
อวดฉลาด ยกตนเหนือพระอัครสาวกทั้งสอง
ด้วยการกล่าวขัดคอ ท่ามกลางสงฆ์เลยทีเดียว”**

พระศาสดาเสด็จมา ทรงได้ยินเรื่องนั้นเข้า
พอดี จึงตรัสว่า

**“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้
เมื่อก่อนโฆทหายีนี้นักโง่เขลาไม่รู้อะไรเลย
นอกจากทำวางท่าเท่านั้นเอง”**

แล้วทรงนำเรื่องนั้นมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล มี**พระราชาองค์หนึ่ง** ครอง
ราชย์อยู่ที่กรุงพาราณสี ทรง**มีโอรส**พระนามว่า
ปาทัชชลี ซึ่งเป็นผู้โง่เขลา มีนิสัยโลเลเชื่องช้า แต่
พระราชาทรง**มีมหาอำมาตย์**ที่เป็นบัณฑิตผู้ฉลาด
เป็นผู้สอนสวาระประโยชน์และธรรมะแก่พระองค์
ครั้นต่อมา พระราชาสวรรคตแล้ว หลังจาก
จัดการถวายพระเพลิงเสร็จ พวกอำมาตย์พากัน
ปรึกษากันว่า

**“เราน่าจะอภิเษกปาทัชชลีราชบุตรขึ้นครอง
ราชสมบัติ”**

แต่มหาอำมาตย์ได้ทักท้วงขึ้นทันที

**“พระกุมารนี้เป็นผู้ไม่ฉลาด โลเลเชื่องช้า จะ
ทรงปกครองบ้านเมืองได้หรือไม่ พวกเราควร
จะทดสอบดู ก่อนที่จะอภิเษก”**

ทั้งหมดจึงเตรียมการตัดสินคดีความ
ให้พระกุมารประทับนั่งในที่นั้นด้วย เมื่อมหา-
อำมาตย์ตัดสินคดี ก็**แสร้งตัดสินคดีอย่างผิดๆ**
โดยตัดสินให้ผู้ที่มิใช่เจ้าของ ได้เป็นเจ้าของ แล้ว
ลองถามพระกุมาร

**“ข้าแต่พระกุมาร ข้าพระองค์ตัดสินความ
เช่นนี้ เป็นไปโดยชอบธรรมหรือไม่”**

พระกุมารรับฟังแล้วก็นิ่งเงียบ เอาแต่เฝ้า
ริมฝีปาก มิได้กล่าววาจาใด มหาอำมาตย์เห็น

อย่างนั้น ก็เกิดความคิดว่า

**“พระกุมารคงจะรู้ว่า เป็นการตัดสินที่ไม่
ถูกต้อง จึงฉลาดที่จะไม่กล่าวคำใดออกมากระมัง”**

ดังนั้นมหาอำมาตย์จึงแสดงความเห็นของตน

**“ปาทัชชลีราชกุมาร ทรงมีความสามารถ
ย่อมรู้เรื่องกว่าพวกเราทั้งหลายเป็นแน่ จึงทรง
เฝ้าพระโอรสไว้ เพราะทรงเห็นว่าพวกเราตัดสิน
โดยไม่ชอบธรรม”**

วันต่อมา พวกอำมาตย์ได้เตรียมการ
ตัดสินความคดีใหม่ **คราวนี้ได้ตัดสินคดีอย่างเป็น
ธรรม** แล้วสอบถามพระกุมาร

**“ข้าแต่พระกุมาร ข้าพระองค์ตัดสินความ
เช่นนี้ เป็นไปโดยชอบธรรมหรือไม่”**

พระกุมารถูกถามแล้วก็นิ่งเงียบ ทำทีเฝ้า
ริมฝีปาก มิได้กล่าววาจาใดเหมือนเดิม คราวนี้
มหาอำมาตย์จึงรู้ความจริงได้ทันทีว่า

**“พระกุมารนี้ทำวางท่าไปอย่างนั้นเอง ที่แท้
โง่เขลา ไม่ฉลาด ไม่อาจแยกแยะดีชั่วได้”**

จึงบอกกับพวกอำมาตย์ทั้งหลาย

**“ราชกุมารองค์นี้ไม่ทรงรู้ว่า สิ่งใดเป็น
ธรรมหรือไม่เป็นธรรม สิ่งใดเป็นประโยชน์
หรือไม่เป็นประโยชน์ จึงได้แต่เฝ้าพระโอรสไว้
เพราะไม่ทรงทราบเหตุการณ์ลักษณะหนึ่งเลย”**

บรรดาอำมาตย์ทั้งหมดก็เห็นพ้องต้องกัน
อย่างนั้น จึงพากันเลือกมหาอำมาตย์ขึ้นแทน
อภิเษกให้ครองราชสมบัติกรุงพาราณสีสืบไป

.....

พระศาสดาทรงนำพระธรรมเทศานี้มาแสดง
แล้วตรัสว่า

**“ปาทัชชลีราชกุมารในครั้งนั้น ได้มาเป็น
พระโฆทหายีในบัดนี้ ส่วนมหาอำมาตย์ผู้เป็น
บัณฑิตนั้น คือเราตถาคตเอง”**

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๔๔ อรรถกถา
แปลเล่ม ๕๗ หน้า ๕๑๐)

อันตรายของระบอบทักษิณ

๑. แยกชนชั้น โพร-อำมาตย์

๒. แยกครอบครัว แยกผิว แยกเมีย

พ.ย.๒๕๕๖ - มี.ค.๒๕๕๗
 ยศตเสี๋ยชีวิต ๒๑๓ คน
 บาดเจ็บ ๓๖๖๓ คน
 ฮามีตตพญาช!

๓. แยกร่าง แยกวิญญาณ

ต้องยึดถือกฎหมาย
 ต้องปฏิบัติตามกฎหมายค่ะ

อย่าเอากฎหมายมาใส่ใส่กัน
 ต้องดูที่เจตนาค่ะ

สรุป! เรายังไงกันแน่ครับ?
 ...คือดิฉันจะทำตามใจตัวเอง
 แหละค่ะ!

ประเทศไทยไม่มีความยุติธรรม ถูก แยกเป็นประเทศล้านนา

อย่าตั้งฟ้าต่ำ อย่าทำหินแตก อย่าแยกแผ่นดิน นรกจะกินหัวนะซีะ

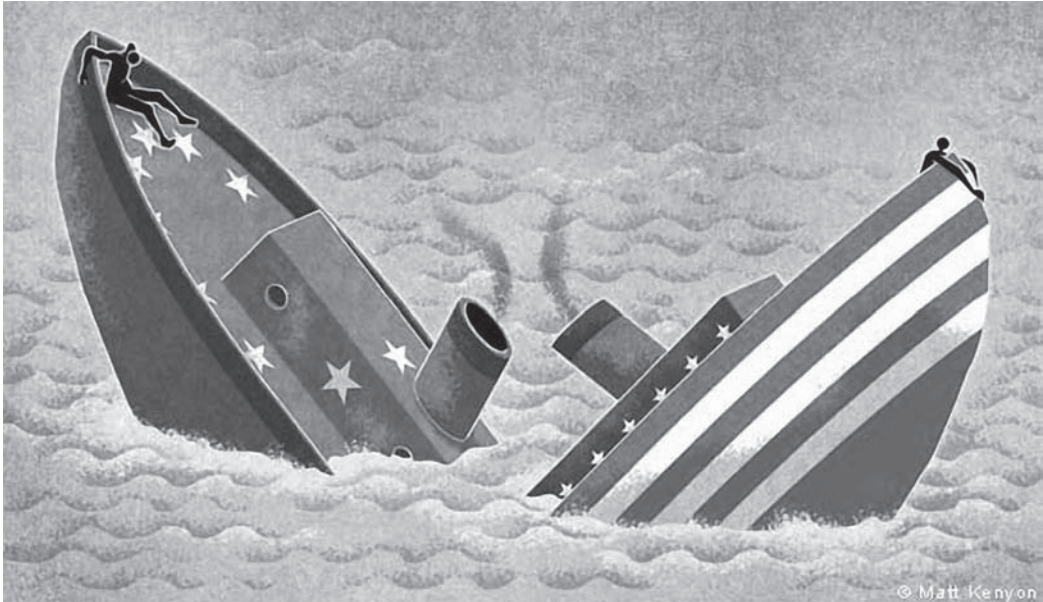
๔. แยกแผ่นดิน

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัทม์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๔๔

อาชญากรรมได้แพร่กระจายไปทั่วสหรัฐฯ
เฉพาะในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย
ซึ่งมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ ๗ ของโลก
ค่าใช้จ่ายในกิจการ “คุก” นั้น
สูงกว้างประมาณด้านการศึกษา

<http://www.veteransnewsnow.com/wp-content/uploads/2012/07/Approaching-Financial-Abyss.jpg>

สหรัฐอเมริกา: ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

● ปีเตอร์ ลิลเลย์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือของเขาชื่อ “เปิดโปงวงการฟอกเงิน” พอสรุปได้ว่า สหรัฐฯ เป็นประเทศที่มีสถานะที่สมบูรณ์แบบสำหรับกลุ่มอาชญากรที่สำคัญทั้งหมด กลุ่มที่มาแรงในปัจจุบันคือ กลุ่มอาชญากรรัสเซียและโคลัมเบีย ซึ่งหารายได้จากการรีดไถ เรียกร้องค่าคุ้มครอง การค้ายาเสพติด การค้าประเวณี การฟอกเงิน การโกงบัตรเครดิตและการปลอมแปลง แก๊งเหล่านี้ปฏิบัติการอย่างเข้มแข็งในบรูคลิน ลอสแอนเจลิส บอสตัน ไมอามีและซานฟรานซิสโก แก๊งยาสูบของญี่ปุ่นเป็นกลุ่มที่มี

อิทธิพลสูงมาก และยังเป็นเจ้าของที่ดินมากมายในฮาวาย นอกจากนี้ยังมีกลุ่มอาชญากรที่มีมาเก่าก่อนอยู่ด้วย เช่น ตระกูลอาชญากรในนิวยอร์ก การที่สหรัฐฯ ใช้เทคโนโลยีที่ก้าวหน้า ยิ่งพลอยทำให้แก๊งอาชญากรสามารถใช้เทคโนโลยีหาประโยชน์ได้อย่างเข้มแข็งและกว้างขวาง ลอสแอนเจลิสเป็นศูนย์กลางการค้ายาเสพติด โดยมีริโซนาและเท็กซัสเป็นรัฐทางผ่านทางทิศใต้สำหรับขนยาเสพติดเข้าไปจากโคลัมเบียและเม็กซิโก รวมทั้งเป็นเส้นทางสำหรับขนเงินสดออกนอกประเทศด้วย ส่วนแหล่งฟอกเงินของ

อาชญากรและนักการเมืองจอมโกงของโลก หรือที่เรียกว่า “วิมานภาษี” นั้นมีอยู่ ๖๐-๗๐ แห่งทั่วโลก รวมทั้งหมู่เกาะบริติชเวอร์จิน หมู่เกาะเคย์แมน สิงคโปร์ ฮองกง สหราชอาณาจักร จนถึงรัฐไวโอมิงและเนวาดาของสหรัฐฯ นอกจากนี้ตลาดหลักทรัพย์ยังเป็นแหล่งฟอกเงินอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเงินของอาชญากรและนักการเมืองจอมโกงจะถูกเปลี่ยนรูปไปสู่ตราสารทางการเงินเป็นหุ้นและพันธบัตร

● นักเศรษฐศาสตร์และนักการเมืองกลุ่ม “นีโอคอนส์” หรือทุนนิยมเสรีต่างก็พร่ำสวดเรื่องรูปแบบอเมริกันให้ชาวโลกฟังว่า เป็น “รูปแบบอุดมคติ” แต่ข้อเท็จจริงก็คือความล่มสลายได้ปรากฏอย่างชัดเจนที่สุดในศูนย์กลางของ “ทุนนิยมเสรี” อาชญากรรมได้แพร่กระจายไปทั่วสหรัฐฯ เฉพาะในมลรัฐแคลิฟอร์เนียซึ่งถูกจัดว่ามีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ ๗ ของโลก ค่าใช้จ่ายในกิจการ “คุก” นั้นสูงกว่างบประมาณด้านการศึกษา คนอเมริกัน ๒๘ ล้านคนหรือเกือบร้อยละ ๑๐ ของทั้งหมดต้องขังตนเองและครอบครัวอยู่ในบ้านเรือนและตึกระฟ้าที่มีระบบป้องกันหนาแน่น และในปัจจุบันชาวอเมริกันต้องจ้างพนักงานรักษาความปลอดภัย โดยใช้เงินสูงถึง ๒ เท่าของงบประมาณที่รัฐบาลใช้สำหรับกิจการตำรวจ

● เมื่อปลายปี ๒๕๔๔ การสำรวจความเห็น (โพล) ๒ ชิ้น ซึ่งทำโดยมหาวิทยาลัยชิคาโกและบริษัทบู๊กลตันระบุว่า ชาวอเมริกันร้อยละ ๙๒ (เพิ่มจากร้อยละ ๘๘ ในปี ๑๙๗๑) มีความเครียดเพิ่มขึ้นเนื่องจากปัญหาต่าง ๆ เช่น สุขภาพ การว่างงาน หนี้สิน ความรัก ค่าครองชีพ และการเติบโตทางเศรษฐกิจดูเหมือนจะไม่ทำให้เขามีความสุขเพิ่มขึ้น ความทุกข์ดังกล่าวมีผลมากที่สุดต่อผู้มีรายได้น้อย มีระดับการศึกษาต่ำและสตรีที่มีลูกนอกสมรส (ผู้จัดการรายวัน ๓๑/๑๒/๔๔)

ไมเคิล มัวร์ นักต่อสู้เพื่อสังคม นักต่อต้านอาวุธและความรุนแรง ซึ่งได้รับรางวัลตุ๊กตาทอง

ในฐานะผู้สร้างภาพยนตร์สารคดีเรื่อง “Bowling for Columbine” กล่าวว่า ในหมู่ประเทศอุตสาหกรรมชั้นนำ ๒๐ ประเทศ สหรัฐฯครองอันดับหนึ่ง (ที่ไม่นำภาคภูมิ) ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ :-

- มีจำนวนเศรษฐกิจเงินล้านมากที่สุด
- มีจำนวนเศรษฐกิจเงินพันล้านมากที่สุด
- มีงบประมาณด้านการทหารมากที่สุด
- มีผู้เสียชีวิตจากอาวุธปืนมากที่สุด
- ปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์สู่อากาศมากที่สุดถึงร้อยละ ๒๕ ของโลกมากกว่าออสเตรเลีย บราซิล คานาดา ฝรั่งเศส อินเดีย อินโดนีเซีย เยอรมัน อิตาลี เม็กซิโกและสหราชอาณาจักรรวมกัน (คนอเมริกันแต่ละคนปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ ๒๐,๐๐๐ กิโลกรัมต่อปี)
- สร้างขยะต่อหัวมากที่สุดถึง ๗๒๐ กิโลกรัมต่อคนต่อปี
- สร้างขยะพิษมากที่สุด (เอาไปทิ้งนอกประเทศ) มากกว่าเยอรมันซึ่งสร้างขยะมลพิษมากเป็นอันดับสองถึง ๒๐ เท่า
- บริโภคน้ำมันและก๊าซธรรมชาติมากที่สุด (ร้อยละ ๓๐ ของการบริโภค ทั้ง ๆ ที่มีประชากรเพียงร้อยละ ๔.๗ ของโลกเท่านั้น)
- ประชาชนบริโภคแคลอรีต่อหัวมากที่สุดถึง ๓,๖๐๐ แคลอรีต่อคนต่อวัน (น้ำหนักเกินและอ้วนร้อยละ ๖๔ ของประชากร)
- มีผู้ไปออกเสียงเลือกตั้งน้อยที่สุด (เพราะเบื่อพรรคการเมืองทั้ง ๒ พรรค ซึ่งมีนโยบายเหมือน ๆ กัน)
- มีสถิติการฆ่าข่มขืนสูงที่สุด สูงกว่าคานาดา ซึ่งเป็นอันดับสองถึง ๓ เท่า
- มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์สูงสุด สูงกว่าคานาดาซึ่งเป็นอันดับ ๒ ถึง ๒ เท่า
- มีแม่อายุต่ำกว่า ๒๐ มากที่สุด (เสรีภาพทางเพศ ซึ่งวัยรุ่นไทยกำลังเลียนแบบ???)
- เป็นประเทศที่ไม่เซ็นสัญญาในเรื่องสิทธิมนุษยชนในระดับนานาชาติมากที่สุด (เพราะ

ละเมิดเป็นประจำและยังประหารชีวิตเด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี)

- เป็นหนึ่งในสมาชิกองค์การสหประชาชาติที่ไม่ให้สัตยาบันในเรื่องการไม่ใช้แรงงานเด็ก (เพราะขัดกับหลักกำไรสูงสุดและต้นทุนต่ำสุด)

- ไม่ให้สัตยาบันพิธีสารเกียวโต ในเรื่องการลดความร้อนของโลก ทั้ง ๆ ที่เป็นประเทศที่ปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์มากที่สุด

- มีการพิพากษาในเรื่องการทำผิดของเด็กมากที่สุด

- เป็นประเทศที่เด็กอายุต่ำกว่า ๑๕ ปีมีโอกาสเสียชีวิตด้วยอาวุธปืนมากที่สุด และมีการฆ่าตัวตายด้วยอาวุธปืนมากที่สุด (ทั่วโลกมีอาวุธปืนประมาณ ๖๓๖ ล้านกระบอก และชาวอเมริกันครอบครองอาวุธปืนกว่า ๒๐๐ ล้านกระบอก หรือใน ๑ ใน ๓ ของโลก)

- เป็นสังคมแรกในประวัติศาสตร์ ซึ่งกลุ่มคนที่ยากจนที่สุดคือกลุ่มเด็ก

- มีนักเรียนมัธยมที่ได้คะแนนวิชาแมทเมติกส์ต่ำที่สุดในหมู่ประเทศอุตสาหกรรม คืออันดับที่ ๒๔

นอกจากนั้น สหรัฐฯยังเป็นอันดับหนึ่งของโลกในเรื่องส่งออกอาวุธปืนและเครื่องมือสำหรับการฆาตกรรม จำนวนฆาตกรต่อเนื่อง จำนวนคู่สมรสหย่าร้าง (กว่าร้อยละ ๕๐) ความแตกต่างของรายได้ (ร้อยละ ๑ เป็นเจ้าของทรัพย์สินร้อยละ ๔๐ ของทั้งหมด) ความรุนแรงจากอาวุธปืน จำนวนคนคุก (ประมาณ ๒ ล้านคน) จำนวนผู้ลักลอบเข้าประเทศ (๑๑ ล้านคน) ช่วยเหลือต่างประเทศน้อยที่สุดในกลุ่มประเทศอุตสาหกรรม (ร้อยละ ๐.๑๕ ของจีดีพี) แต่ให้ความช่วยเหลือและการฝึกอบรมด้านการทหารมากที่สุด ขาดดุลการค้าสูงที่สุด (๘.๐ แสนล้านดอลลาร์ในปี ๒๕๔๙) มีรถยนต์มากที่สุดกว่า ๒๐๐ ล้านคันหรือ ๑ ใน ๓ ของโลก ฯลฯ)

● บทความของฟาริด ซาคาเรีย (นีโอคอนส์) แห่งนิตยสาร “นิวสวีค” ได้กล่าวถึงความเสื่อมถอยของสหรัฐฯไว้ว่า “สหรัฐฯเริ่มเสื่อมถอยใน

ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเฉพาะด้านการศึกษา ในขณะที่สหรัฐฯสามารถผลิตบัณฑิตทางวิศวกรรมศาสตร์ได้เพียงปีละ ๗๐,๐๐๐ คน จีนและอินเดียสามารถผลิตได้รวมกันปีละ ๗๕๐,๐๐๐ คน และด้วยเงินจำนวนเดียวกันสหรัฐฯจะจ้างนักเคมีได้เพียงคนเดียว แต่จีนและอินเดียจ้างได้ถึง ๕ และ ๑๒ คนตามลำดับ ยิ่งกว่านั้นสหรัฐฯยังเสื่อมถอยอย่างมากในด้านสังคม คนอเมริกันไม่สนใจวิชาคณิตศาสตร์ การผลิต การทำงานหนักและการอดออม แต่กลายเป็นสังคมบริโภคนิยมและแสวงหาความสนุกสนานเพลิดเพลิน ในปี ๒๕๔๘ คนอเมริกันจบปริญญาด้านกีฬามากกว่าด้านวิศวกรรมไฟฟ้า สังคมไทยเสื่อมถอยมากกว่าสังคมอเมริกัน เพราะไม่เคยเป็นสังคมการเรียนรู้ การค้นคว้าและการผลิต แต่กลับก้าวข้ามไปเป็นสังคมแห่งความสนุกสนาน ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย การบันเทิงและน้ำเน่าไร้สาระ การประกวดประชันความงามทุกระดับอายุ และการวิ่งตามวัฒนธรรมฮอลลีวูดอย่างมิดบอด???

ในทุกสัปดาห์โดยเฉลี่ย เด็กอเมริกัน ๘๘ คน ถูกไล่ออกจากโรงเรียน การวิจัยของหน่วยงานของมลรัฐที่เกี่ยวกับเด็กเปิดเผยว่า เด็กสหรัฐฯ ๑ ใน ๔ นำอาวุธ (ปืน/มีด/กระบอง) ไปโรงเรียนด้วยในเดือนที่ผ่านมา และร้อยละ ๑๔ หรือประมาณ ๒.๐ ล้านคน เคยนำอาวุธไปโรงเรียน ยิ่งกว่านั้นร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนกล่าวว่า พวกเขาสามารถหาปืนได้ถ้าเขาต้องการ เกือบ ๑ ใน ๓ ของครอบครัวชาวอเมริกันมีปืนเก็บไว้ในบ้าน และการวิจัยในปี ๑๙๙๔ (๒๕๓๗) ระบุว่าครอบครัวดังกล่าวกว่าครึ่งเก็บปืนไว้โดยไม่ได้ล็อกกุญแจ แคมร้อยละ ๓๐ นอกจากไม่ได้ล็อกกุญแจแล้วยังบรรจุกระสุนไว้ด้วย จึงไม่น่าแปลกใจที่ ๒ ใน ๓ ของกรณีการฆ่าเพื่อน ๆ และครูที่โรงเรียน เด็กเอาปืนไปจากบ้านของตน ในสหรัฐฯการตายจากอาวุธปืนมีจำนวนสูงสุดในหมู่ประเทศอุตสาหกรรม และเยาวชนอเมริกันอายุต่ำกว่า ๑๕ ตายด้วยอาวุธปืนเป็นจำนวนเกือบ

๑๕ เท่าของอัตราการตายของเยาวชนใน ๒๕ ประเทศอุตสาหกรรม รัฐธรรมนูญสหรัฐฯฉบับแก้ไขครั้งที่สอง กำหนดว่าคนอเมริกันมีเสรีภาพที่จะมีและพกอาวุธปืน สมาคมอาวุธปืนยาวของสหรัฐฯ (National Rifle Association) มีสมาชิกมากถึง ๓ ล้านคน และเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อสภาสูงของสหรัฐฯ คนอเมริกันบางครอบครัวมีอาวุธปืนถึง ๖ กระบอกอยู่ในครอบครอง

สรุปได้ว่าเมื่อเสรีสุดขีดผนวกกับ “วัฒนธรรม” ปืนที่ถูกสถาปนาขึ้นโดยภาพยนตร์และโทรทัศน์ รวมทั้งความเครียดที่เกิดจากความแตกแยกของครอบครัว (หย่าร้างกว่าร้อยละ ๕๐) และการแก่งแย่งชิงดีในสังคมปัจเจกซึ่ง “เงินและความสำเร็จ” เป็นใหญ่ สภาวะที่กล่าวมาข้างต้นจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในสังคมอเมริกัน และนี่เป็น “ฝันแบบอเมริกัน” ที่ทั่วโลกไม่ควรจะนิยมแต่อย่างใด

● ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๔๐ นักเรียนอเมริกันอายุตั้งแต่ ๑๑ ปีขึ้นไปได้ก่อเหตุเอาปืนเล็กและปืนยาวกราดยิงเพื่อนร่วมโรงเรียน ยิงครูและหรือผู้ปกครองตายรวมหลายสิบคน แล้วยิงตัวเองตายมาแล้ว ๗ ครั้ง ล่าสุดเป็นครั้งที่ ๘ เมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๐ ซึ่งนักเรียนมหาวิทยาลัยเวอร์จิเนีย เทค ได้ยิงเพื่อนและครูตายรวม ๓๒ คน แล้วใช้ปืนยิงตัวเองตาย ผู้ก่อเหตุครั้งนี้เป็นหนุ่มอเมริกันเชื้อชาติเกาหลี ซึ่งย้ายไปอยู่สหรัฐฯตั้งแต่เด็ก สมาคมสุxonามัยในสถานอุดมศึกษาอเมริกันเปิดเผยผลการวิจัยเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า นัก-ศึกษาอเมริกันเกือบร้อยละ ๑๘ ยอมรับว่าป่วยเป็นโรคหุดหุซิมเศร่า และอีกร้อยละ ๑๒ รับว่ามีอาการกระวนกระวาย รวมทั้งร้อยละ ๙ คิดฆ่าตัวตายและร้อยละ ๑ เคยลงมือฆ่าตัวตายมาแล้ว !!! เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเรื่อย ๆ เช่นนี้เป็นผลของการเลี้ยงดูและการศึกษาที่เน้นปัจเจกนิยม (ตัวกูของกู) และวัฒนธรรมปืนซึ่งชาวอเมริกันเห็นว่าเป็นสิ่งที่ควรจะรักษาไว้!!!

● ทวีปอัฟริกาเป็นทวีปที่เก่าแก่ที่สุด และเป็น

แหล่งต้นกำเนิดของมนุษยชาติ แต่การเกิดเป็นชาวอัฟริกันนั้นแสนลำบาก นอกจากจะต้องเผชิญกับสภาพธรรมชาติอันทุรกันดารเป็นส่วนใหญ่แล้ว ยังต้องถูกลูกหลานชาวผิวขาวล่าเป็นทาสอยู่เป็นร้อย ๆ ปี และถูกล่าเป็นอาณานิคมเพื่อูดกกลิ่นทรัพย์ากรอย่างตะกละตะกลามด้วยสำหรับสหรัฐฯซึ่งเคยใช้แรงงานทาสผิวดำเป็นล้าน ๆ คนนั้น เมื่อประกาศอิสรภาพจากอังกฤษและเขียนรัฐธรรมนูญ ได้เขียนไว้ว่า “ชายทุกคนมีเสรีภาพเท่าเทียมกัน” (all men are equal) ก็ไม่ได้หมายความว่าทาสชาวผิวดำ เพราะตัวทาสเป็นเพียงทรัพย์สินของคนขาว จึงไม่มีเสรีภาพและไม่มีสิทธิมีทรัพย์สิน นอกจากนี้ผู้หญิงและเด็กก็ไม่มีเสรีภาพและสิทธิในทรัพย์สินด้วย เพราะเป็นผู้ที่อยู่ใน “ความคุ้มครอง” (ลัทธิชายเป็นใหญ่)

ในปัจจุบัน แม้คนผิวดำในสหรัฐฯจะเป็นอิสระแล้วตามรัฐธรรมนูญใหม่ แต่สภาพในสังคมก็ยังไม่ได้ดีขึ้นเท่าที่ควร โดยคนดำที่เกิดในสหรัฐฯ ๑ ใน ๓ มีสิทธิเป็นคนคุก ในปี ๒๐๐๒ (๒๕๔๕) สหรัฐฯมีคนคุกทั้งหมดถึง ๒.๐ ล้านคน ซึ่งเป็นอันดับหนึ่งของโลกและคนอเมริกัน ๑ ใน ๓๗ คนกลายเป็นคนคุก (เพิ่มจาก ๑ ใน ๕๓ คนในปี ๒๕๑๓) ถ้าแนวโน้มยังเป็นเช่นนี้ต่อไป ก็จะมีคนอเมริกันถึง ๑ ใน ๑๕ ที่เคยติดคุกอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต ในปี ๒๐๐๑ (๒๕๔๔) คนผิวขาว ๑ ใน ๑๓ คนมีสิทธิเป็นคนคุก ส่วนคนที่พูดภาษาสเปนนั้นมีโอกาสมากขึ้นเป็น ๑ ใน ๖ ในขณะที่คนดำมีโอกาสติดคุก ๑ ใน ๓ คน มีบางสิ่งบางอย่างที่ผิดปกติเกิดขึ้นในสังคมอเมริกัน เพราะจำนวนคนคุกพุ่งสูงราวติดจรวดในระหว่าง ๓๐ ปีที่ผ่านมา สหรัฐฯมีจำนวนนักโทษเพียง ๒๐๐,๐๐๐ คน ในปี ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) แต่ในปี ๑๙๙๙ (๒๕๔๒) คนคุกในข้อหาฆ่าเสพติดมีอัตราส่วนถึงร้อยละ ๕๐ และคนดำถูกข้อหาเกี่ยวกับอาชญากรรมรุนแรงถึงร้อยละ ๔๒.๕ และข้อหาฆ่าเสพติดถึงร้อยละ ๗๔

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

เวทีความคิด

● นายนอก ทำเนียบ

รัฐบาลยิ่งลักษณ์ โกงคาตาตั้ง ๑.๓ แสนล้าน
นอกจากไม่มีใครแจ้งตำรวจจับแล้ว
ยังได้เป็นรัฐบาลรักษาการ
แถมมีคนคอยหาเงินมาสนับสนุนการโกงให้อีก...

ยุคอันธพาลครองเมือง!!!

เรื่องการนำข้าวของรัฐบาลยิ่งลักษณ์ ที่มีผลทำให้ชาวนาถึงกับฆ่าตัวตายมากกว่าสิบราย เพราะซื้อข้าวเปลือกจากชาวนาแล้วไม่มีเงินจ่าย แถมยังปล่อยให้กลุ่มคนเลื้อยแดงไปข่มขู่ชาวนาที่ออกมาประท้วงรัฐบาล และสั่งตำรวจให้กันชาวนาที่รวมกลุ่มไปทวงหนี้รัฐบาล จนชาวนาที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐบาลชุดยิ่งลักษณ์ต้องเสียใจ ร้องท่มร้องไห้ บางรายได้รับบาดเจ็บจากการผลักดัน ไม่ให้ชาวนามาทวงเงินค่าข้าวจากรัฐบาลยิ่งลักษณ์

พอได้อ่านข้อเขียนของคุณเปลว สีเงิน จากหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ ฉบับวันพฤหัสบดีที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๓ ก็ยิ่งทำให้มองเห็นอะไร ๆ ชัดเจนขึ้น จึงขอนำบทความบางส่วนมาให้อ่านกัน

“...สรุปคร่าว ๆ ใช้เงินหลวงไปทั้งหมด ๘ แสนล้านบาท กับโครงการ “ซื้อข้าวมาเก็บ” และทำฉิบหายวายวอดไป

ประมาณ ๔.๘ แสนล้าน!

นี่ถือว่า “อย่างต่ำ” นะ ขนาดนี้แล้ว นั่งตัวดี และพวกซี้เข้าทั้งหลายไม่เคยสำนึกในระยำที่ทำกับชาติ กับพี่น้องชาวนาด้วยกัน

ยิ่งกว่านั้น ช่างน่าประหลาด โกงโดยรัฐบาลต่อหน้าต่อตาตั้ง ๑.๓ แสนล้าน ชาวนาเจ้าทุกข์ต่างมาร้องกระจะจองอแรงงมเมือง ฆ่าตัวตายไปก็มากมาย

แต่คนระบบรัฐก็ขยำยอมรับ-ค่านับโค้ง ให้นั่งรัฐบาลโกงลอยดอกอยู่ได้ถึงวันนี้ เห็นจะมีแห่งเดียวในโลก...ก็ประเทศไทยนี้แหละ!

ที่แสนล้นดีกว่านั้น ธนาคาร ธกส.มีการ
รณรงค์ให้ชาวบ้านบริจาคและสมทบเงินเข้า
กองทุนเพื่อนำไปช่วยเหลือชาวนา

ผมว่ามันบ้าแล้ว!

ช่วยชาวนา หรือช่วยรัฐบาลโกงชาวนา
กันแน่?

จะยกตัวอย่างให้คุณ มีครอบครัวหนึ่ง ผู้ทำงาน
เก็บเงินสำรองไว้เลี้ยงครอบครัวก้อนหนึ่ง ส่วน
เมียเป็นหญิงใจแตก นิสัยขี้โกงและแสดไปทั่ว
สุดท้ายนั่งเมียก็ขโมยเอาเงินไปสาส์อนเกลี้ย

ผู้รู้เมียขโมยเงินไปหมด นั่งเมียกลับมา
ก็แอบลั่นปลิ้นตา ทำไม่รู้สึกรู้สาอะไร

ผู้ก็โกรธ...กรอกทิ้งเหล่า เมาทั้งยาบ้า
อาละวาด จับเอาลูก ๔-๕ ขวบเป็นตัวประกัน
เอามัดจ่อคอกลูก แล้วตะโกนบอกคนที่มุ่งดู.....

“พวกมึงควักเงินมาไถชีวิตลูกกูเดี๋ยวนี้”!?

แนวคิด “กองทุนช่วยชาวนา” ก็ลักษณะนี้
ธกส.กับรัฐบาล สมคบจับชาวนาเป็นตัวประกัน
ริตความสงสารชาวนาจากชาวบ้าน ให้ควักเงิน
ค่าไถ่ ในขณะที่ตัวการคือรัฐบาลนั่งยังลักษณะ
โกงไปร่วม ๕ แสนล้าน

ไม่ทุกข์ร้อน รวยยกโคตร ก็ไม่ต้องคาย
ชักบาทมารับภาระ!?

แซร์ชะม้อย โกงชาวบ้านถูกจับเข้าคุก แซร์
แมนกแก้วถูกจับเข้าคุก ทั้งหมด ระดับพันล้าน
แต่สรุปว่า ใครหลอกลวง ฉ้อโกงชาวบ้าน แจ้ง
ตำรวจ จับติดคุก

แต่แปลก รัฐบาลยังลักษณะ โกงคาตาตั้ง ๑.๓
แสนล้าน นอกจากไม่มีใครแจ้งตำรวจจับแล้ว ยัง
ได้เป็นรัฐบาลรักษาการ แลมีคนคอยหาเงินมา
สนับสนุนการโกงให้อีก...”

อีกเรื่องหนึ่งที่น่าเป็นห่วงมาก คือการที่มีคน
และกลุ่มคนไม่ยอมรับการตัดสินของศาล ไม่ว่าจะ
เป็นศาลอะไรก็ตามในรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็น
กฎหมายสูงสุดในราชอาณาจักรไทย เราจะกลายเป็น
ประเทศที่มีอัยการฟ้องเมือง บรรยาภาค
จะเหมือนกับช่วงนักศึกษาของมหาวิทยาลัย

รามคำแหงถูกไล่ตีไล่ยิงไล่ฆ่า จากกลุ่มคนเลือดแดง
และชายชุดดำ น่ากลัวมาก!

ถ้าอัยการฟ้องเมือง ใครจะติเตียน ว่ากล่าว
ประท้วงอัยการ ก็จะกลายเป็นผู้กระทำความผิด
เพราะตำรวจเป็นพวกอัยการ คิดเห็นอย่าง
เดียวกับเหล่าอัยการ ใครประท้วงอัยการจึง
กลายเป็นคนผิดกฎหมาย และอาจกลายเป็นกบฏ
ต่อบ้านเมือง ศาลก็ตัดสินให้อัยการผิดไม่ได้
เพราะอัยการไม่เห็นด้วย

**นี่แหละจึงน่าเป็นห่วงประเทศมาก เพราะ
ในขณะนี้รัฐปรอัยการฟ้องเมือง!**

ยิ่งทหารยิ่งนิ่ง ก็เป็นการปล่อยให้เหล่า
อัยการและตำรวจที่เป็นพวกอัยการใช้อาวุธ
และกฎหมาย ตั้งข้อหา ออกหมายจับ ไล่ล่า และ
ฆ่าประชาชนที่ออกมาคัดค้านหรือต่อต้าน
อัยการแบบสะดักๆ!

**แล้วหัวหน้าใหญ่ของเหล่าอัยการที่อยู่ต่าง
ประเทศจะได้กลับมาครองเมือง!!! ๒**

ขอสนับสนุนหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

สุขแท้ คือ ทำเต็มที่

รวยให้ทุกข์ทำไม

เพราะความรวยคือความชั่วร้าย...

...และนำสงสารที่สุดในโลก

เนื่องจากความรวย...

จะนำความทุกข์ความเดือดร้อนอันแสนสาหัส

มาสู่ตนเองและผู้อื่น

ส่วนคนพอเพียงดำรงชีวิตด้วยการพึ่งตน

เรียบง่าย ประหยัด ขยัน แบ่งปัน

ก็จะมีชีวิตที่มั่นคง มีคุณค่า

และผาสุกที่สุดในโลก...

(หมอเขียว ใจเพชร กล้าจน)

บ้านสุภาพดีวิถีธรรม

สมุนไพรรุทธีเย็นตะวันเดือน

โทร.081-777-2586, 085-255-1828

มโหสถตัดสินคดีโดยใช้สำนึก
ของความเป็นมารดาที่ย่อมจะรักลูกสุดหัวใจ
ทนไม่ได้ที่ลูกน้อยจะได้รับอันตราย
เช่นเดียวกันกับเจ้าของประเทศ
ที่ย่อมจะรักษาผลประโยชน์ของประเทศ
เป็นที่สุด มากกว่าผลประโยชน์ของตน...
ถึงตรงนี้คงต้องถามว่า คนไทยทุกคน
ตัดสินใจได้หรือยังว่า
ใครกันแน่ที่ผู้รักษาประชาธิปไตย
และรักประเทศไทยนี้อย่างแท้จริง

ใครกันแน่ที่รักษาประชาธิปไตยที่แท้จริง

ในช่วงนี้เรื่องราวทางการเมืองกำลังเข้มข้น ชนิดห้ามกะพริบตาเลยทีเดียว ไม่ว่าจะทางฝั่งนักการเมืองที่กำลังออกสั่งขวัญแขวนกับการรื้อคำตัดสินคดีที่ศาลสถิตยุติธรรมกำลังมีคำพิพากษา รวมทั้งหลาย ๆ คดีที่มีคำตัดสินไปแล้ว ล้วนแต่ทำให้ผู้มีชนกติดหลังเพราะกระทำความผิดต่อชาติบ้านเมืองหลายคดีต้องหวาดหวั่นกันไปเป็นแถบ ๆ ว่าจากนักการเมืองผู้มิบารมี มากล้นไปด้วยลาภยศสรรเสริญและเกียรติภูมิไว้เชิดหน้าชูตา อาจจะเป็นนักโทษต้องคดีอาญาแผ่นดินไปในไม่ช้า

ทางฝั่งผู้ชุมนุม กบปส.เอง ก็เข้มข้นไม่แพ้กัน มีการปรับกระบวนทัพใหม่ โดยยุบรวมเวทีมาที่สวนลุมพินีเพียงแห่งเดียว แต่ยังคงยุทธศาสตร์การไปปิดกระทรงต่าง ๆ ที่ยังทำงานรับใช้ระบอบทักษิณอยู่ เพื่อไปกระตุ้นเตือนจิตสำนึกของข้าราชการให้อยู่เคียงข้างประชาชน และเป็นข้าราชการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอย่างแท้จริง และไปปิดธุรกิจท่อน้ำเลี้ยงตระกูลชินวัตร รวมถึงมีการจัดเวทีเสวนาระดมความคิดเห็นการปฏิรูปประเทศไทยในด้านต่าง ๆ ตามเป้าหมายของการชุมนุม

การต่อสู้ของมวลมหาประชาชนที่ยังคงปักหลักชุมนุมมาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน จากความตื้อรั้นของฝั่งรัฐบาลที่ไม่ยอมรับ กฎเกณฑ์สังคม ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายของ บ้านเมือง คิดแต่จะกอบโกยโกงกินอย่างไม่รู้ จักพอแต่ถ้ายืดเยื้อ แต่ด้วยหัวใจที่แน่วแน่ของ มวลมหาประชาชนที่จะปฏิรูปประเทศไทย เพื่อ อนาคตของลูกหลานที่จะไม่ต้องตกเป็นทาส นักการเมือง เป็นทาสระบอบทักษิณ และเพื่อมุ่ง ปลุกคุณธรรมความดีให้กลับคืนมาสู่สังคมไทยอีก ครั้ง มวลมหาประชาชนก็ยังคงไม่ย่อท้อต่อการ ทำความดี ร่วมกันมุ่งหน้าพากเพียรทำความดีให้ แก่ประเทศชาติกันต่อไป แม้จะต้องใช้เวลาอีก ยาวนานสักเพียงไร

การออกมาชุมนุมในยุคนี้นี้ แม้จะโดยตั้งใจ หรือไม่ตั้งใจ แต่ฉันว่าโดยสัญชาตญาณแล้ว ทุก ๆ คน ที่เสียสละออกมากินนอนร่วมชุมนุม ต่างล้วนออกมา ร่วมกันปฏิบัติธรรมทั้งสิ้น เป็นการปฏิบัติธรรม ที่ยิ่งใหญ่ที่ทุกคนร่วมกันทำความดีให้ประเทศชาติ มาฝึกจิตฝึกใจท่ามกลางเสียงปืน ลูกกระเบิดที่ ฝายตรงข้ามเล่นงานแทบจะรายวัน และอีก หลาย ๆ เหตุปัจจัย จนทางผู้นำ กปปส. ได้มีมติ ร่วมกันให้ประกาศยุบรวมเวทีมารวมกันที่สวน ลุมพินีที่เดียว ด้วยเหตุผลในการรักษาความ ปลอดภัยที่จะดูแลได้ง่ายขึ้น และจะเปิดให้ รถสัญจรทุกช่องทางตามปกติ เพื่อลดความ เตือร้อนของคนกรุงเทพฯ ที่เสียสละความสะดวก สบายในการใช้ชีวิตประจำวันมานานหลายเดือนแล้ว

โดยฝายตรงข้ามกับมวลมหาประชาชนก็กลับ นำเอาเรื่องนี้ไปโจมตี เพื่อบั่นทอนการต่อสู้ ว่า การชุมนุมใกล้แพ้เต็มที่แล้วบ้างละ ผู้ชุมนุมเหลือ น้อยลงทุกที ๆ แล้วบ้างละ เงินใกล้หมดแล้ว เพราะไม่มีใครสนับสนุนการชุมนุมบ้างละ จนถึง กับขนาดต้องยุบรวมเหลือเพียงเวทีเดียว

น่าแปลกที่บางครั้ง คนเราก็สามารถพูดคำ เป็นชาว กลับชาวเป็นคำได้ คนถูกอาจกลายเป็น คนทำผิด และคนทำผิดอาจกลายเป็นถูกได้เพราะ การพูดให้ข้อมูลผิด ๆ นั้น แต่สักจะก็ยังคงเป็น

สักจะถูกตรง ถูกแท้ดั้งเดิม ไม่ว่าจะถูกใส่ร้าย ป้ายสี แต่งเติมมากมายเพียงไร

ท่านสมณะรูปหนึ่งได้เล่าเรื่องสมัยพุทธกาล ให้ฉันฟัง เป็นเรื่องราวของพระโพธิสัตว์ซึ่งต้อง ลังสมปัญญาบารมีในด้านต่าง ๆ ก่อนที่จะบรรลุ สัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในที่สุด นั่นก็คือเรื่องราวของมโหสถชาตค ซึ่งเป็นชาติที่ ๕ ของพระพุทธเจ้าในทศชาติ ความสามารถของ มโหสถเป็นผู้มีความเฉลียวฉลาดและสติปัญญา เหนือผู้ใด ได้แสดงสติปัญญาอันเฉียบแหลม ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยหนุ่ม ได้ช่วยแก้ไขปัญหาคือ ข้อพิพาทให้เพื่อนบ้านด้วยสติปัญญาอันชาญฉลาด รวมทั้งถูกพระราชอาทตสอบให้ใช้ปัญญาแก้ไข ปัญหาต่าง ๆ ซึ่งมีมโหสถสามารถทำได้ด้วยดี

หนึ่งในนั้นที่ท่านสมณะหยิบยกมาเล่าให้ฟังก็คือ เรื่องที่มโหสถตัดสินกรณีแย่งชิงบุตร มีหญิงสอง คนแย่งชิงทารกน้อยโดยทั้งคู่ต่างอ้างความเป็น มารดาของเด็ก แต่หนึ่งในนั้นคือนางยักษ์ที่หิว จะมาจับทารกน้อยกินเป็นอาหารมือโอชะ มโหสถ ใช้วิธีพิสูจน์โดยให้หญิงทั้งสองใช้กำลังแย่งชิงเด็ก โดยให้คนขีดเส้นบนพื้นแล้วอุ้มทารกมาวางตรงกลาง เส้นนั้น ให้นางยักษ์จับเด็กด้านศีรษะ ให้มารดาจับ เด็กด้านเท้า แล้วสั่งให้ทั้ง ๒ หญิงนั้นจุดดิ่งแย่ง เด็กอย่างสุดแรง ถ้าเด็กเลื่อนเข้าไปที่ด้านใครมากกว่า ผู้นั้นก็จะได้เด็กไป

เมื่อ ๒ หญิงดึงเด็กได้ครู่หนึ่งเด็กก็ร่ำไห้ มารดา ตัวจริงจึงยอมปล่อยและทรุดตัวร้องไห้เพราะความ สงสารลูก มโหสถจึงให้ชาวบ้านตอบว่าผู้ใดเป็นแม่ ที่แท้จริง ชาวบ้านก็ตอบได้ว่าแม่เด็กที่แท้ย่อมมีอาจ ดิงลูกตนให้เจ็บปวดได้ นางยักษ์จึงต้องสารภาพ ออกมาโดยสิ้น มโหสถจึงตัดสินว่า หญิงที่ใจอ่อน ยอมปล่อยมือทารกเป็นมารดาของเด็กที่แท้จริง

ฉันได้ฟังเรื่องนี้ ก็ทำให้คิดไปถึงสถานการณ์ การชุมนุมของมวลมหาประชาชนที่จะเปรียบเปรย เป็นเสมือนแม่ของเด็กทารกน้อย และฝั่งระบอบ ทักษิณที่เปรียบเสมือนเป็นนางยักษ์แปลงกาย หมายจะมาอุบสมบัตินของชาติ ยึดครองอำนาจไว้ ให้กับตน และพวกพ้อง โดยไม่คำนึงถึงผล

ประโยชน์ส่วนรวม แต่สร้างแปลงกายมาในคราบของนักประชาธิปไตย แต่เนื้อในเป็นเผด็จการระบอบทักษิณ

ถ้าเอาเรื่องมโหสถชาติมาเปรียบเทียบกับและตัดสินในเรื่องนี้ ฉันว่าหลาย ๆ คนคงเข้าใจและตัดสินใจได้ไม่ยากว่า ระหว่างฟากฝั่งของรัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นอมินีของระบอบทักษิณที่ประกาศอยู่ปาว ๆ ว่าตัวเองอยู่ในตำแหน่งเพื่อรักษาประชาธิปไตย แม้บ้านเมืองจะเสียหายเศรษฐกิจจะล่มจม หายนะอย่างไรก็จะอยู่เพื่อรักษาประชาธิปไตยอยู่อย่างนั้น ไม่ยอมเสียสละแม้แต่เพียงน้อยนิดเพื่อประโยชน์สุขของประเทศชาติเลยแม้แต่หน่อย

กับฟากฝั่งผู้ชุมนุมมวลมหาประชาชนที่เสียสละตัวเองออกมาร่วมชุมนุม จากบ้านเกิดเมืองนอน ถิ่นอาศัย มากินนอนอยู่บนท้องถนนกรุงเทพฯ ที่ไม่ได้สะดวกสบาย ต้องมาเดินตากแดดตากฝน อดทนต่อความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นเตือนจิตสำนึกของนักการเมืองให้หยุดการทำบาปเสียบ้าง

ประเทศไทยที่เปรียบเสมือนลูกน้อยเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสมากพอแล้ว ไม่ว่าจะด้วยนโยบายประชานิยมจํานำจ้าวที่หาเสียงว่าจะยกระดับชีวิตที่ดีขึ้นให้ชาวนา แต่กลับติดหนี้ค่างจ่ายชาวนา จนชาวนาต้องสังเวยชีวิตไปนับสิบล้านกว่าคนจากการไม่ได้รับเงินค่าข้าว การกู้หนี้ ๒ ล้านล้านให้คนไทยต้องแบกรับไปอีก ๕๐ ปี ฯลฯ

และศาลซึ่งเป็นที่พักของคนไทยทั้งประเทศก็ตัดสินอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งด้วยข้อกฎหมายแล้วว่า รัฐบาลนี้ได้กระทำความผิดรัฐธรรมนูญ อันเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศนี้ แต่ฟากของรัฐบาลก็กลับออกมาประกาศไม่รับอำนาจศาลอย่างไม่รู้จักผิดชอบชั่วดีอีก

ในขณะที่มวลมหาประชาชนต้องยอมยุบรวมเวทีเพื่อคืนพื้นที่ความสุขให้คนกรุงเทพฯ ที่อดทนยอมเสียสละความสะดวกสบายในการใช้ชีวิตประจำวันและการสัญจรบนท้องถนนมานานหลายเดือนแล้ว ในการให้พื้นที่ กปปส.ชุมนุม

เพราะไม่มีการชุมนุมครั้งไหนที่จะมีประชาชนกว่าสิบล้านคนออกมาร่วมกันประท้วงรัฐบาลที่หมดความชอบธรรมได้มากมายถึงเพียงนี้! และก็คงจะไม่มีรัฐบาลที่ไหนคือด้าน ไม่ฟังเสียงของประชาชนได้มากเท่านี้!

การออกมาชุมนุมอาจจะต้องรบกวนการใช้ชีวิตประจำวันของประชาชนในบางพื้นที่ อาจจะต้องเสียภาพลักษณ์ประเทศไปบ้างในการปักหลักชุมนุมบนท้องถนน หรืออาจจะเกิดเศรษฐกิจทรุดตัวจากความไม่เชื่อมั่นของต่างชาติ ฯลฯ เชื่อว่าต้องเกิดผลกระทบอย่างแน่นอนไม่มากนักน้อยในการชุมนุมไม่ว่าจะของใคร รูปแบบใดก็ตาม แต่เพราะความเป็นเจ้าของประเทศผู้รักประชาธิปไตย รักบ้านรักเมืองนี้อย่างแท้จริง เราจึงขอคืนพื้นที่ความสุขให้ชาวกรุงเทพฯ และปรับยุทธศาสตร์ใหม่เพื่อรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินประชาชนผู้บริสุทธิ์จากการถูกโจทก์ ปองร้ายจากฝ่ายอธรรม มิใช่ความพ่ายแพ้หรืออ่อนแอหลงหากแต่เป็นความยิ่งใหญ่ที่ยกระดับการชุมนุมขึ้นเรื่อย ๆ อย่างแท้จริง

ในขณะที่เดียวกัน รัฐบาลภายใต้การนำของยิ่งลักษณ์ ชินวัตร กลับเพิกเฉยต่อผลกระทบที่มีต่อประเทศ ไม่ว่าจะใครจะเดือดร้อน เศรษฐกิจจะทรุดหรือพังทลาย ประชาชนจะเป็นล้านหรือสิบล้านก็ไม่ได้สนใจรับผิดชอบหรือฟังเสียงทัดทานของประชาชน เป็นดังรัฐบาลหุนหวกตาบอด คิดแต่จะเอาผลประโยชน์เพื่อตัวเองและพวกพ้อง

มโหสถตัดสินคดีโดยใช้สำนึกของความเป็นมารดาที่ย่อมจะรักลูกของตนสุดหัวใจ ทนไม่ได้ที่ลูกน้อยจะได้รับอันตรายหรือความเจ็บปวดเมื่อน้อยนิด เช่นเดียวกันกับเจ้าของประเทศที่ย่อมจะรักษาผลประโยชน์ของประเทศเป็นที่สุด มากกว่าผลประโยชน์ของตน...

ถึงตรงนี้คงต้องถามว่าประชาชนคนไทยทุกคนตัดสินใจได้หรือยังว่า ใครกันแน่ที่เป็นผู้รักษาประชาธิปไตย และรักประเทศไทยนี้้อย่างแท้จริง

และใครกันแน่ที่เป็นนางยักษ์แปลงกายมาในคราบนักประชาธิปไตย?!! ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

(๑) ยังมีอีกเยอะทั้งนักรการเมืองและข้าราชการ ศาลยึด ๔๖ ล้าน รวยผิดปกติ ปลัดสุพรรณ (กระทรวงคมนาคม) (มติชน ๑ ก.พ.๕๗)

(๒) ธรรมชาติวิปริต ชาวอัฟกานิสถานเดินท่ามกลางหิมะและสภาพอากาศที่หนาวเย็นในกรุงคาบูล (มติชน ๗ ก.พ.๕๗)

(๓) ธรรมชาติเริ่มบ้า! อังกฤษเผชิญน้ำท่วมฝนหนักสุดรอบ ๒๔๔ ปี (ไทยโพสต์ ๘ ก.พ.๕๗)

(๔) จำนำชีวิต! ธนาคารโลกชี้จำนำข้าวผิดวิธีไร้วางหนี้ นอกกระบบผิดเป็นดอกเห็ด (มติชน ๑๒ ก.พ.๕๗)

(๕) ผู้นำเลว ออกหมายจับ “ยานุโควิช” หลังสภายุเครนมีมติถอดถอน ประธานสังหารหมู่ประชาชน (ไทยโพสต์ ๒๕ ก.พ.๕๗)

(๖) ศาลยังอ่วม ศาลถูกคุกคาม ขอทหารคุ้มภัย ยันไม่เลือกข้าง (ไทยโพสต์ ๒๕ ก.พ.๕๗)

(๗) เด็ก ๆ เอาไว้ก่อน รัฐบาลบีบบังคับน้ำเลี้ยงเด็กไทย หั่นแหล่งเงินกู้ยืมเรียน (มติชน ๒๒ ก.พ.๕๗)

(๘) ไม่รวมมือ คำสั่งศาลแพ่งไม่ถอน พ.ร.ก.ฉุกเฉิน แต่เบรก ๙ ข้อ กำหนด ครส. ห้ามใช้กำลังสลายมือ-ห้ามปิดถนน ยกเลิกห้ามชุมนุมเกิน ๕ คน (มติชน ๒๐ ก.พ.๕๗)

(๙) ทหารเหลืออด ตำรวจเกียร์ว่าง ท้าพบกจัดการเอง...กองทัพบกตอกย้ำ สปป.ล้านนาผิดร้ายแรง หลักรฐานชัดแจ้งแต่กลับไร้หน่วยงานจัดการ เลยต้องลุย (ไทยโพสต์ ๔ มี.ค.๕๗)

(๑๐) ต้าน ร.ม.ต. จับตาวัวแก้ว ฮือต้าน บั้ง 'ดิ่ง' 'ยูเอ็น' แทรกแซงไทย (ไทยโพสต์ ๑๓ มี.ค.๕๗)

(๑๑) ความเป็นธรรม คินเลขา สมช. ใน ๔๕ วัน 'ถวิล' เฮลัน ศาลปกครองชี้ 'ปู' ย้ายมิชอบ (มติชน ๘ มี.ค.๕๗) (ขอบคุณทุกภาพจากอินเทอร์เน็ต) ๒๕

บทความพิเศษ

● บุญถึง ลือชา

นักธุรกิจสามกลุ่มแรก
ยังคุยกับพี่น้อง
คนชนบทไทยรู้เรื่อง
ถ้อยทีถ้อยอาศัย
การกระจายเม็ดเงินยัง
ลงสู่ชนบท
อย่างเต็มกอบเต็มกำ

คอร์รัปชันซากเนาที่เรื้อรัง

● ต่อจากฉบับที่ ๒๔๔

๓. นักธุรกิจ.....ผู้บ่มเพาะการคอร์รัปชัน

การคอร์รัปชัน หากไม่พูดถึงนักธุรกิจหรือผู้ร่วมลงทุนกับภาครัฐ ก็เหมือนทำกับข้าวไม่ใส่น้ำปลา เพราะนักธุรกิจคือบุคคลที่ทำให้เกิดกระบวนการเงินใต้โต๊ะ จุดเริ่มต้นการคอร์รัปชัน

เป็นสิ่งค่อนข้างน่าแปลกใจ ที่นักธุรกิจ กรรมการหอการค้าระดับจังหวัด ออกมาต่อต้านการคอร์รัปชัน นั่นหมายถึงว่า กระบวนการการบริจจาคเงินของภาครัฐน่าจะมีปัญหาอย่างแน่นอน เพราะเท่าที่ผ่านมาในอดีต นักธุรกิจเป็นกลุ่มที่มีความอดทนอดกลั้นเป็นอย่างสูง ในการเข้ามาทำงานกับภาครัฐ

สถานการณ์ปัจจุบัน คงจะถึงภาวะวิกฤติหรือความอดทนได้เดินมาถึงทางตันแล้ว จึงก่อให้เกิดการรวมตัวของนักธุรกิจ เพื่อเรียกร้องให้คนไทยทั้งประเทศออกมารณรงค์ต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชัน

กระแสการเรียกร้องผลประโยชน์ที่เกินกว่านักธุรกิจจะรับไหว น่าจะเป็นที่มาของการรณรงค์

ข่าวคราวการเรียกรับเงินเปอร์เซ็นต์จากภาครัฐที่สูงถึง ๓๐-๕๐ เปอร์เซ็นต์จากยอดงบประมาณน่าจะเข้าเค้า ส่อความเป็นจริงอยู่ไม่น้อย

นักธุรกิจ คือผู้ต้องเข้ามาเกี่ยวพันกับภาครัฐอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม ทางตรงก็คือการขอเข้ามาทำงานกับภาครัฐโดยตรง ทำสัญญากับภาครัฐ ในฐานะผู้รับเหมา จะเป็นการได้มาโดยสอบราคา หรือการประกวดราคาก็แล้วแต่ ก็ถือว่าเป็นคู่สัญญากับภาครัฐโดยตรงอย่างไม่ต้องสงสัย

ทางอ้อมก็คือ การเปิดกิจการธุรกิจส่วนตนถึงอย่างไรก็ต้องมาขอใบอนุญาตจากภาครัฐ ไม่ว่าจะเปิดสถานบริการ เปิดกิจการโรงค้าไม้ เปิดเดินรถ เปิดบาร์เปิดคลับ เปิดกิจการโรงแรม ล้วนแล้วแต่ต้องให้ภาครัฐให้การอนุญาต แต่ก่อนจะอนุญาตนั้น ภาคราชการก็ต้องออกไปตรวจสอบสถานที่ว่าเหมาะสม มีความปลอดภัยมากน้อยเพียงไร ถึงจะถึงขั้นตอนการออกใบอนุญาต

กระบวนการเหล่านี้ เป็นที่มาของเงินใต้โต๊ะ

หรือการเรียกร้องผลประโยชน์ในภาครัฐหรือภาค
ราชการอีกเช่นกัน

นักธุรกิจปัจจุบัน แบ่งเป็นหลายระดับ
ตามเกรดของความสามารถที่จะรองรับงานใน
แต่ละพื้นที่ ดังจะขอแยกแยะดังต่อไปนี้

๑. นักธุรกิจรายย่อย ระดับเล็ก ๆ ในหมู่บ้าน
ตำบล เช่นพวกค้าของเก่า รับเหมาก่อสร้างตาม
บ้านเรือน หมู่บ้านชนบท น่าจะเป็นคนรับเหมา
หาเช่ากินค่า ประเภทนี้ จะเข้าไปยุ่งย่ำหรือ
ติดต่อกับภาครัฐไม่เท่าไร การเสียเบี้ยบำนาญ
ทางหรือเงินได้โตะ น่าจะน้อยเต็มทน

๒. นักธุรกิจระดับท้องถิ่น นี่น่าจะหมายถึง
คนขอทำงานกับภาครัฐในระดับตำบลหมู่บ้าน
เกี่ยวข้องกับนายก อบต.หรือนายกเทศมนตรี กลุ่ม
นี้คือนักธุรกิจท้องถิ่นทำได้เฉพาะตำบลหมู่บ้าน หรือ
ระดับจังหวัด ถ้าได้งานจากภาครัฐ ก็จะกระจาย
รายได้ให้กับคนในท้องถิ่น หากงานบกพร่องก็
สามารถไหว้วานแก้ไขกันได้ บริวารว่านเครือ
น่าจะอยู่ในจังหวัดหรืออำเภอเป็นส่วนใหญ่

๓. นักธุรกิจระดับชาติกลุ่มนี้ ขยายกิจการ
ออกไปในระดับประเทศสามารถทำงานข้ามจังหวัด
ข้ามภาคได้ มีอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้มากมาย
รวมถึงบริวารว่านเครือ การติดต่อใกล้ชิดกับ
นักการเมือง หรือสนองตอบกับฝ่ายการเมือง
ได้ดีพอสมควร โดยเฉพาะนักการเมืองที่หิวเงิน

๔. นักธุรกิจข้ามชาติกลุ่มนี้พัฒนาไปพร้อมกับ
อภิมาหาโปรเจกของรัฐบาลเครือข่ายน่าจะ
ข้ามพรมแดนประเทศไปแล้ว รวมถึงนักลงทุน
ต่างชาติด้วย โครงการที่มีเม็ดเงินเพียงเล็กน้อย
กลุ่มนี้ไม่สนใจ เป็นกลุ่มผลประโยชน์ต่างตอบแทน
และอุดหนุนฝ่ายการเมืองอย่างลับ ๆ

กลุ่มที่นำกลัวที่สุดในสี่กลุ่มคือนักธุรกิจ
ข้ามชาติ

สามกลุ่มแรก ยังคุยกับพี่น้องคนชนบทไทย
รู้เรื่อง ถ้อยทีถ้อยอาศัย การกระจายเม็ดเงิน
ยังลงสู่ชนบทอย่างเต็มกอบเต็มกำ แม้กระแส
การคอร์รัปชันยังได้ยึนกระเซ็นกระสายอยู่บ้าง

แต่กลุ่มธุรกิจข้ามชาติ คือบุคคลที่คนไทย
ในชนบทไม่รู้จัก แม้แต่คนในเมืองก็ไม่มักคุ้น
จะมีคิวน้อยกลุ่มเดียว คือกลุ่มภาครัฐที่เชื่อมต่อกับ
โดยอ้างถึงความทันสมัย ความรวดเร็ว การก้าว
ให้ทันกับเทคโนโลยีที่กำลังพัฒนาไปอย่างสุดโต่ง
ถึงขนาดจะกลับกลายเป็นสังคมไร้พรมแดน

นั่นหมายถึงการทุ่มทุนอย่างมหาศาลเพื่อ
การพัฒนาประเทศไทยให้ก้าวทันสังคมโลก แต่
เบื้องหลังสัก ๆ ก็คือเม็ดเงินจำนวนมหาศาลที่
ทุ่มทุนลงไป เพื่อกลุ่มคนในสังคมเพียงไม่กี่คนที่
ได้ผลประโยชน์ แต่ประชาชนทั้งประเทศตกเป็น
เหยื่อ

ทุกวันนี้ เราจึงได้เห็นการเปลี่ยนแปลงทาง
สังคม ที่เห็นคนไทยทั้งประเทศตกเป็นเหยื่อโดย
สิ้นเชิง

การอพยพคนเข้าเมือง เพื่อสร้างรถไฟฟ้า
คอนโดมิเนียมในเมืองใหญ่ ให้คนทั้งประเทศ
มากระจุกตัวอยู่ในกรุงเทพมหานครและรอบปริม
ณฑล แล้วอภิมาหาโปรเจกเพื่อสังคมส่วนรวม
ในเขตเมืองก็เกิดขึ้นเรื่องแล้วเรื่องเล่า

เมื่อหมดที่ทำกินในเขตเมือง ก็เริ่มออกครอบ
นอก หากินกับลุ่มน้ำ ที่เกิดปัญหาอุทกภัย ไม่ว่า
แม่น้ำปิง วัง ยมน่าน หรือเจ้าพระยา ไล่ล่าหา
แหล่งแร่ธาตุที่ยังไม่ได้ขุดค้น หาโครงการ
อุตสาหกรรมที่จะหากินกับภาครัฐได้ รวมถึงคิด
โครงการ ทำกิจการระดับครอบครัวทั่วประเทศ
หรือภูมิภาค ไม่ว่า ปิง วัง ยม น่าน แม้กระทั่ง
แม่น้ำโขง

นี่คือการพัฒนาระบบทุน หากินกับภาครัฐ
ภาษีราษฎร จิตสำนึกการรับใช้ประชาชนอย่า
ไปหวัง

ตราบใดที่เขายังคิดครองโลก ครองแผ่นดิน
เป็นมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของโลก

ดังนั้นอย่าฝันเลยว่า คอร์รัปชันจะหมดไป
จากแผ่นดินไทย...ถ้าจิตสำนึกการรับใช้แผ่นดิน
ยังไม่มี.

๒

● ต่อจากฉบับ ๒๘๔

สนามพลังของ SEAL จึงมีมิติทางด้านจริยปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียง และการประพฤติปฏิบัติ เพื่อนำไปสู่ “ความดี” หรือนำไปสู่ “ผลที่ดี” ตามแนววิทยาของหลักทางศาสนาแฝงอยู่

ตลาดอารียะ ด.ราชดำเนิน
 ๑๖ มีนาคม ๕๗
 ไข่ ๗ ส.บ่อเกิดบุญนิยม

๑. ส.สุข
๒. ส.สูง
๓. ส.สร้างสรร
๔. ส.เสียดละ
๕. ส.สูญ
๖. ส.สมบัติ
๗. ส.สัมบูรณ์

● สมณะโพธิรักษ์

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ในการสร้างกระบวนการเรียนรู้แต่ละขั้นตอน ของ SEAL จะก่อให้เกิดสนามพลังของความรู้-รัก-สามัคคี ที่มีกำลังเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ ๆ “สนามพลัง” (Power Field) ก็คือสิ่งที่มีกำลังในการเหนี่ยวนำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ

ทั้งในชีวิตปัจเจกบุคคลและหน่วยสังคม ที่มีความเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์หรืออยู่ภายใต้รัศมีของสนามพลังนั้น ๆ (เหมือนสนามพลังแรงโน้มถ่วงของโลกซึ่งจะดูดเทหวัตถุต่าง ๆ ที่เข้ามาอยู่ในรัศมีของสนามแรงโน้มถ่วงให้ตกลงสู่พื้นผิวโลก เป็นต้น)

“สนามพลังของ SEAL” มีส่วนคล้ายคลึงกับ “สนามพลัง AIC” (AIC Power Field) ซึ่งเป็นกระบวนการเสริมสร้างพลังขององค์กรหรือหน่วยสังคมต่างๆ ที่ได้รับการพัฒนาโดย Dr. Williom E. Smith และ Ms. Turid Sato แห่งสถาบัน ODII (Organizing for Development on International Institute) โดยมีผู้นำกระบวนการ AIC เข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทยและนำมาใช้เป็นเครื่องมือจัดประชุม ๙ อนุภูมิภาคทั่วประเทศ เพื่อทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๘ (ต.ค. ๒๕๓๙-ก.ย. ๒๕๔๔) ฉะนั้นจึงสามารถจะอาศัยพื้นฐานความรู้ความเข้าใจและเทคนิคบางอย่างของกระบวนการ AIC ที่มีการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรมมาก่อนแล้ว เพื่อใช้ในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการ SEAL หรือการสร้างสนามพลัง

ความรู้ “รัฐ-รัก-สามัคคี” ของ SEAL ได้ในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม SEAL มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจาก AIC ตรงที่ SEAL เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งหมายจะบูรณาการปัญญาทางวิทยาศาสตร์ปัญญาทางจริยปรัชญา และปัญญาทางศาสนา ให้เป็นเอกภาพภายใต้โครงการของหลักคิดชุดเดียวกัน

สนามพลังของ SEAL จึงมีมิติทางด้านจริย-ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และการประพฤติปฏิบัติเพื่อนำไปสู่ “ความดี” หรือนำไปสู่ “ผลที่ดี” ตามญาณวิทยาของหลักทางศาสนาแฝงอยู่ อันไม่ใช่เป็นเพียงการสร้างสนามพลังของหน่วยสังคมที่จะนำไปสู่การพัฒนาอย่างปราศจากจุดหมายทิศทางที่จะนำไปสู่ “ผลที่ดี” ซึ่งหมายถึงสิ่งที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” (เช่น ไม่ใช่เป็นเพียงการเสริมสร้างให้องค์กรทางธุรกิจมีความเข้มแข็ง สามารถแข่งขันกับธุรกิจอื่น ๆ เพื่อดูดซับมูลค่าส่วนเกินจากพลังแรงงาน หรือ “Surplus Value” ของผู้คนในสังคม มาเป็นผลกำไรมาก ๆ ขององค์กรทางธุรกิจ

ดังกล่าวเท่านั้น เป็นต้น)

ปรัชญาแห่งกระบวนการเรียนรู้ของ SEAL ซึ่งมาจากพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในเรื่องคุณธรรมสี่ประการสองชุดตามที่กล่าวนี้จึงมีลักษณะที่เป็นการบูรณาการ “ความรู้กับคุณธรรม” ให้เป็นเอกภาพเดียวกัน

เป้าหมายการเรียนรู้ของ SEAL

ในการประยุกต์ใช้ SEAL เพื่อสร้างการเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง จะต้องคำนึงถึงเป้าหมายหรือมาตรฐานการเรียนรู้ของ SEAL ว่า มุ่งกระทำ “เหตุ” เพื่อนำไปสู่ “ผล” อะไร จึงจะเป็นสิ่งที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” โดยทั้งนี้ นอกเหนือจากเป้าหมายของวัตถุประสงค์เฉพาะในการประยุกต์กระบวนการ SEAL ไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ ที่แตกต่างกันไปตามแต่ละเงื่อนไขแล้ว เป้าหมายที่เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ทั่วไปของ SEAL ที่ควรจะคำนึงถึงก็คือ

๑. มีความคิดมุ่งดีมุ่งเจริญ การเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงของ SEAL ควรจะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้เกิดจิตมุ่งดีมุ่งเจริญ โดยมองเห็นความหวังที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของคนเราแต่ละคนให้เจริญขึ้นได้ ถ้ารู้จัก “กระทำเหตุ” อย่างถูกต้องเหมาะสม (หรือที่เรียกว่าการมีวิถีคิดแบบ “Proactive”) โดยไม่ใช่ปล่อยชีวิตให้เลื่อนไหลไปตามยถากรรมแบบงอมืองอเท้า ขึ้นกับโชคชะตาหรือพรหมลิขิตที่จะบันดาล

๒. มีเข็มมุ่งในชีวิต การเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงของ SEAL ควรจะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้เข้าใจเกณฑ์วินิจฉัยความดีตามหลักจริยปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงว่า “ดี” คือสิ่งที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และ

ทำให้มีความสุข” ด้วยการลดความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานของชีวิต เพื่อเป็นวิถีทางที่จะช่วยให้ชีวิตมีความสุข (เพราะจะเป็นอิสระจากภาวะความบีบคั้นอันเนื่องมาจากมีความต้องการส่วนเกินความพอเพียงเหล่านั้น) ขณะเดียวกับที่เมื่อเราเข้าถึงความพอเพียงในชีวิตได้มากเท่าไร ก็จะสามารถสละสิ่งที่เป็น**ประโยชน์ส่วนน้อย**สำหรับเรา (เนื่องจากเห็นว่าสิ่งนั้น ๆ เป็นสิ่งเกินความจำเป็นหรือเกินความพอเพียงสำหรับตัวเราแล้ว) ให้กลายเป็น**ประโยชน์ส่วนใหญ่**สำหรับผู้อื่นที่มีความขาดแคลนหรือจำเป็นมากกว่าเรา ซึ่งการบริโภครักษาการลดน้อยลงแต่ช่วยให้ชีวิตมีความสุขและมีความสุขเป็นอิสระมากขึ้นเช่นนี้ ก็คือการใช้ทรัพยากรของโลกได้อย่าง**“มีประสิทธิภาพ”** นั่นเอง การ**เข้าถึงความพอเพียง** ยิ่ง ๆ ขึ้นในชีวิต จึงเป็น**เข็มมุ่ง**ที่จะนำไปสู่**“ผลที่ดี”** ที่**“มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”**

๓. มีเป้าหมายในการลดอบายมุขสิ่งเสพติด
การเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงของ SEAL ควรจะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้ประจักษ์ถึงความจริงว่า การมัวเมาลุ่มหลงในอบายมุขสิ่งเสพติด ก็คือความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงของชีวิต ที่ทำให้เป็นภาระต้องเสียทั้งเวลา แรงงานเงินทอง สติปัญญา ตลอดจนสุขภาพกายสุขภาพจิต ไปกับการหมกมุ่นในอบายมุขสิ่งเสพติดที่เป็นหนทางแห่งความเสื่อมของชีวิตเหล่านั้น แล้วอาศัยเรื่อง**การลดอบายมุขสิ่งเสพติด** (ซึ่งรวมถึงการติดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ บุหรี่ การพนัน การบริโภคสิ่งฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยเกินฐานะ ฯลฯ) เป็น**เนื้อหาสาระของเป้าหมาย** (Object) หรือ**แบบฝึกหัด**สำหรับสร้างกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้**เข้าใจและเข้าถึง “ปรัชญา”** หรือ**“ปัญญา”** ของวิถีเศรษฐกิจพอเพียง

๔. มีปณิธานที่จะนำไปประพฤติปฏิบัติ การ

เรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงของ SEAL ควรจะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้ สามารถ**จับประเด็นปัญหาสำคัญ**ของชีวิตตัวเองได้ แล้วกำหนดเป้าหมายปณิธานหรือกฎกติกาสำหรับเป็นกรอบให้ตัวเองได้ประพฤติปฏิบัติต่อไป เพื่อการกระทำ**“เหตุ”**ที่จะนำไปสู่**“ผล”**ในการแก้ปัญหา นั้น ๆ โดยเริ่มจากตัวเอง ด้วยการ**“ระเบิดจากภายใน”** (Inside Out) ก่อนแล้วจึง**ส่งผลกระทบ**ไปสู่ผู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ในทิศทางที่จะมีส่วนทำให้**สภาพปัญหาโดยรวม**เกิดการคลี่คลายลดความรุนแรงลง ตลอดจนตระหนักถึงความสำคัญของ**เงื่อนไขทางด้านสังคมวิทยา หรือปัจจัยทางสังคม**ที่จะมีส่วนช่วยเสริมสร้างให้ผู้คนแต่ละคนสามารถดำรงความมุ่งหมายในการประพฤติปฏิบัติตามปณิธานที่ตั้งใจไว้ได้อย่างต่อเนื่อง จนบรรลุถึง**จุดมवलวิกฤติของความเปลี่ยนแปลง**ที่ทำให้สามารถล้มผัสถึง**“ผลที่ดี”** อันเกิดจากการได้**“กระทำเหตุที่ดี”** นั้น ๆ อย่างพอเพียง

การประยุกต์ใช้ SEAL

กระบวนการเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงของ SEAL ซึ่งจะนำไปสู่การสร้าง**สนามพลังความ “รู้-รัก-สามัคคี”** ในแต่ละระดับนั้น สามารถนำไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ในกรณีต่าง ๆ ได้ เช่น

ก. การแก้ปัญหาของปัจเจกบุคคลแต่ละคน
กระบวนการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาของแต่ละชีวิตคือรากฐานสำคัญที่สุดของ SEAL โดยไม่ว่าจะประยุกต์กระบวนการ SEAL ไปใช้กับการฝึกอบรมหรือการประชุมสัมมนาอะไรก็ตาม เป้าหมายที่เป็นบรรทัดสุดท้ายของการเรียนรู้ จะต้องนำไปสู่การช่วยให้ปัจเจกบุคคลแต่ละคนเกิดการ**“ระเบิดจากภายใน”** และมีการประพฤติปฏิบัติที่ตัวเองหรือเริ่มต้นแก้ปัญหาที่ตัวเองก่อน แล้วจึงค่อยขยายผลกระทบไปสู่การแก้ปัญหาของผู้อื่นใน

หน่วยสังคมนั้น ๆ

ข. การแก้ปัญหาการเรียนการสอนในสถานศึกษา การประยุกต์ใช้ SEAL กับกรณีของสถานศึกษาจะนำไปสู่การออกแบบหน่วยการเรียนรู้หรือเป็นกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน โดยใช้ปัญหาของตัวผู้เรียน ครอบครัว ชุมชน ฯลฯ มาเป็นเนื้อหาของการเรียนรู้ เพื่อปลดปล่อยศักยภาพที่แฝงอยู่ภายในตัวผู้เรียนแต่ละคนออกมาร่วมกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าว การเรียนรู้แบบนี้จะเป็นการเรียนรู้จากกิจกรรม(Activity based Learning) และเป็นการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันจากการลงมือประพฤติปฏิบัติ (Interactive Learning Through Action)

ค. การแก้ปัญหาการทำงานขององค์กร หลักการสร้างสนามพลังความ “รัฐ-รัก-สามัคคี” ของ SEAL ๔ ขั้นตอน สามารถนำไปประยุกต์กับหลักสูตรการฝึกอบรมหรือการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพขององค์กรในลักษณะต่าง ๆ ได้ โดยผสมผสานเทคนิคการประชุมหรือการฝึกอบรมตามแนวทางที่ใช้อยู่นั้นๆ ให้สอดคล้องกับสนามพลังของ SEAL แต่ทั้งนี้เนื่องจากกระบวนการเรียนรู้ของ SEAL ต้องอาศัยการประพฤติปฏิบัติอย่างต่อเนื่องให้บรรลุถึงจุดมุลวิฤทธิของการเปลี่ยนแปลง อันไม่ใช่จบแค่การฝึกอบรมตามหลักสูตร หรือการประชุมสัมมนาภายในกรอบระยะเวลาสั้น ๆ ที่กำหนดเท่านั้น การออกแบบกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ของการเรียนรู้ร่วมกันในองค์กรอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงในการประยุกต์กระบวนการ SEAL ไปใช้กับการพัฒนาองค์กร

ง. การแก้ปัญหาของสังคมโดยรวม สังคมทุกวันนี้มีความสลับซับซ้อนยิ่งกว่าในอดีตมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลข่าวสารและความรู้ ที่

มนุษย์ได้พัฒนาและสะสมอย่างต่อเนื่องยาวนานจากในอดีตจนถึงปัจจุบันนั้น มีปริมาณมากมายมหาศาลอย่างเทียบไม่ได้เลยกับโลกในอดีต จนทุกวันนี้ไม่มีใครสามารถเป็นผู้รอบรู้และรู้ลึก ในความรู้หลาย ๆ สาขา (ไม่เหมือนในอดีตสมัยที่โลกยังมีข้อมูลความรู้ไม่มากนัก ก็อาจมีนักปราชญ์ที่รอบรู้และรู้ลึกในความรู้หลาย ๆ สาขาได้) เว้นแต่คนที่ทำตัวเป็นผู้รอบรู้บางคน ซึ่งสามารถวิพากษ์วิจารณ์ให้ความคิดความเห็นได้ในทุกเรื่องผ่านสื่อต่าง ๆ โดยคนทั่วไปที่รู้ตัวว่าตัวไม่รู้เพราะไม่มีข้อมูล ก็อาจคล้อยตามการชี้แนะของบุคคลที่ตนเข้าใจว่าเป็นผู้รอบรู้ที่มีโอกาสยึดกุมสื่อ นั้น ๆ (จนพาผู้คนเข้ารกเข้าพงและสร้างปัญหาให้แก่บ้านเมืองมากขึ้น)

ภายใต้เงื่อนไขของสภาพสังคมที่มีความสลับซับซ้อนเช่นนี้ การอาศัยกลไกอำนาจรัฐที่มีลักษณะเป็นการประสานความร่วมมือในแนวดิ่ง (Vertical Collaboration) ของแต่ละส่วนราชการเพื่อการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ จะกระทำได้ผลในขอบเขตที่จำกัด และไม่เกิดประสิทธิผลต่อการแก้ปัญหาของบ้านเมืองมากนัก (เหมือนเช่นที่เคยใช้ได้ผลในอดีตสมัยที่สังคมไม่ได้มีความสลับซับซ้อนแบบนี้) ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างกลไกประสานความร่วมมือในแนวขวาง (Lateral Collaboration) ควบคู่พร้อมกันไปด้วย ซึ่งกระบวนการ SEAL สามารถจะนำไปประยุกต์ใช้เพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน ตลอดจนภาคประชาสังคมและชุมชนท้องถิ่น แล้วอาศัยสนามพลังความ “รัฐ-รัก-สามัคคี” ที่จักเกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนรู้ ตามหลักแห่งพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ (หรือ “SEAL”) เป็นเครื่องมืออันทรงพลังสำหรับการแก้ปัญหาที่มีความสลับซับซ้อนของสังคมปัจจุบัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลยิ่ง ๆ ขึ้นต่อไป

๒) อ่านต่อฉบับหน้า

การ์ตูนผู้จัดการ

22/10/55

งูชวักลิ้นชาติ

ก อหญาสูงรกรหนาที่ขึ้นปกคลุมคั่นนาในท้องทุ่ง อาจดูไร้คุณค่าในสายตาเจ้าของแปลงนา แต่เป็นแหล่งที่พอกพองใจของเจ้าหนูดำตัวใหญ่เท่าต้นแขนที่ขุดรูอาศัยอยู่ ยิ่งกอหญ้ารกหนามันยิ่งชอบใจ มันจะกัดทำทางลอดใต้แนวกอหญ้ารก เป็นเส้นทางออกหากินได้ทั้งกลางวันกลางคืน ที่นาแปลงไหนน้ำแห้งขอดมันก็จะแวะออกจากเส้นทางลงไปกัดกินต้นข้าวแล้ววิ่งกลับมาอนที่โพรงดินของมัน

ที่ป่าชายทุ่งต้นไม้ใหญ่มีเครือเถาวัลย์เลื้อยพันขึ้นไปจนรกรครึ้ม ลัตว์หลายชนิดเข้ามาอาศัยแต่เจ้าที่ซึ่งปักหลักอยู่นานวันก็จะเป็นเจ้าสิงห์ตงงูตัวใหญ่ยาวเป็นวา หลังจากหาเหยื่อกินอิ่มแล้วก็จะเลื้อยขึ้นไปขดตัวบนต้นไม้ ไม่สนใจโยติกับพวก

ลัตว์ใหญ่หน่อยหน้าไหนอีกทั้งนั้น

ช่วงบ่ายใกล้ค่ำ เจ้าหนูตัวใหญ่วิ่งออกจากโพรงดินไปยังแปลงนาที่น้ำแห้งขอด มันกัดแทะต้นข้าวเสร็จก็ดิ่งกลับรังเช่นทุกวัน แต่วันนี้เจ้าสิงห์ตงงูใหญ่เลื้อยออกมาเหยื่อพอดี เจ้าหนูดำหนีไม่ทันถูกเจ้าสิงห์ตงงูจับทันที แล้วใช้ลำตัวรัดจนเจ้าหนูดำขาดใจตายอย่างหมดทางต่อสู้ เจ้าสิงห์ตงงูกลืนกินเจ้าหนูดำเป็นอาหารโอชะจนหมดทั้งตัว

ลัตว์บก แบ่งเป็นสองกลุ่มใหญ่ ๆ คือกลุ่มลัตว์กินเลือดเนื้อเป็นอาหาร และอีกกลุ่มกินพืชเป็นอาหาร นิสัยของลัตว์สองกลุ่มที่กินเนื้อกับกินพืชจะต่างกัน เช่นกลุ่มลัตว์กินพืชจะอยู่กันเป็นกลุ่มใหญ่อยู่แบบง่าย ๆ สงบสบาย ๆ และรัก

ลันติ เทียวกัดกินต้นหญ้าและใบไม้ไปทั้งวัน โดยไม่ค่อยจะแย่งชิงอาหารกันนัก เพราะอาหาร ยืนต้นอยู่กับที่และงอกใหม่ได้เสมอ

ส่วนกลุ่มสัตว์กินเนื้อ มักจะอยู่กันแบบกลุ่ม เล็ก ๆ นิสัยดุตันโหดร้ายตามสัญชาตญาณแห่ง การฆ่าสัตว์อื่น ๆ หรือแม้ฆ่าพวกเดียวกันก็ตาม แล้วกว่าจะได้อาหารมากินแต่ละครั้งก็ต้องใช้ กำลังพร้อมเขี้ยวเล็บออกวิ่งไล่จนสุดฤทธิ์ เพราะ สัตว์อื่นที่เป็นเหยื่อก็รักตัวกลัวตายต้องหลบหลีก วิ่งหนีจนสุดชีวิตเหมือนกัน

สัตว์กินเนื้อทั่วไปเมื่อได้เนื้อมาแล้วก็จะเลือก กัดกินเนื้อในส่วนที่มันต้องการ จะมีก็แต่เพียง เจ้างูทุกชนิดที่ไม่มีกรงเล็บ ไม่มีแขนขาเหมือน สัตว์บกอื่น มันต้องรัดเหยื่อให้ตายแล้วกินเข้าไป ทั้งตัว แล้วเมื่อมันย่อยอาหารจากซากเหยื่อจน เพียงพอแล้วก็จะคายกากเน่าเหม็นออกมาทางปาก เพราะงูจะไม่มีทวารหนักเหมือนสัตว์ทั่วไป งูจึงเป็นสัตว์ชนิดเดียวที่เหมากินหมดทั้งตัว เวลา ขับถ่ายก็ขับเอาความเหม็นคาวน่าสะอิดสะเอียน ออกมาทางปาก

สัตว์เดรัจฉานทั่วไปกินอาหารเพื่อให้ชีวิตอยู่ รอด จะกินก็แต่เพียงทางปากเท่านั้น แต่ผู้คนที่ว่า ประเสริฐนี้ลี ขนาดกินอาหารทางปากจนอึดจะ อาเจียนแล้วก็ยังไม่รู้สึกว่าจะพอ ยังอยากจะกิน อาหารทางใจตามตัณหาอยากเสริมทัพถมให้ สาสสมใจเข้าไปอีกอย่างไม่รู้จักอึดไม่รู้จักพอ

บางคนแม้กินข้าวอึดท้องแล้ว ก็ไม่วาย ตบท้ายด้วยบุหรี่ยี่ปอดตัวเอง หรือบางคนก็ เอารำสุรตาแดงกำทำให้ร่างกายเกิดอาการแพ้ จนเจ็บป่วยเสื่อมโทรมลงก่อนวัย

อย่างไรก็ตาม การกินเหล้าสูบบุหรี่หาพิษภัย ใส่เพิ่มเติมให้ร่างกายก็เป็นอันตรายเฉพะะตน แต่ ถ้ามีการกินสารพัด กินทั้งทางบก เรือ อากาศ กิน กันมันปากไม่มีหยุดยั้ง ที่เรียกว่าฉ้อโกงคอร์รัปชัน นับเป็นภัยอันตรายร้ายแรง ต่อผู้คนต่อสังคม

คำว่ากิน ๆ ๆ แม้กินอาหารหลากหลายราคา สูงลิบลิ่วมากมายเท่าไรก็ตาม ก็ยังไม่่นากแล้ว เท่ากับการกินอาหารทางทวารใจของคนใจบาป

หาวิธีซบซอนกินเหยื่อ

บางคนโกงกินง่าย ๆ เหมือนสัตว์กินพืช แค้ ขอบแบ่ง ๓๐ % ก็นั่งนอนกินสบาย ๆ ไม่ต้อง ออกแรงมาก

ส่วนที่โกงกินต้องวิ่งอีกหน่อย เหมือนสัตว์กิน เนื้อต้องไล่ล่าหาเหยื่อ เช่น พวกรับเหมาทำถนน ที่ต้องออกแรงเพิ่ม ไปดูถนนยางมะตอยแทบ ทุกสาย ถนนเสร็จไม่ถึง ๒ ปีก็พังเป็นหลุมเป็นบ่อ ขับรถหน้าฝนต้องระวังจะตกสระกลางถนนได้

แต่ที่ร้ายกาจคือโกงกินหมดทั้งต้นน้ำกลางน้ำ ปลายน้ำ แบ่งกันไปในพรรคพวกของตน เป็นการ กินทั้งหมดเหมือนงูกินเหยื่อทั้งตัว กินทั้ง งบประมาณแผ่นดินที่จัดสรรซื้อข้าวที่เป็นเงินสด และกินทั้งข้าวชวานาที่ขนเอามาจำหน่าย กินหมด เรียบร้อยแล้วก็สำรอกสำรอกของเหม็นคาว เน่าหนอนออกมาทางปากว่า “ที่ทางรัฐบาล ไม่สามารถหาเงินมาจ่ายค่าข้าวให้ชวานาได้ก็ เพราะกลุ่ม กปปส.มาชุมนุมขัดขวาง”

๒

ไม่กังวลกับความร่ำรวย
ไม่หิวโหยกับความบันเทิง
ไม่อยากเป็นใหญ่เป็นโต
ไม่มีปัญหากับความเครียด
ชีวิตจึงไม่ขาดแคลนความเบิกบาน

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ทจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๕๒)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

-
- บำรุงและเพิ่มประสิทธิภาพความจำ
ป้องกันการปวดศีรษะ ไมเกรน
  - ป้องกันเซลล์ประสาทจากการโดนทำลาย
  - ป้องกันเซลล์สมองเสื่อม
  - ป้องกันการซา
ปลายนิ้วมือ
  - เสริมสร้างระบบภูมิคุ้มกัน
ให้แข็งแรง
  - ป้องกันการเสี่ยงต่อ
โรคความดันโลหิตสูง
  - ควบคุมระดับคอเลสเตอรอลให้ปกติ
  - ป้องกันการเสี่ยงต่อโรคมะเร็ง
  - ลดอัตราเสี่ยงต่อโรคหัวใจ
  - ควบคุมน้ำหนักของร่างกายให้ปกติ
  - พิ้นฟูระบบไหลเวียนโลหิต
  - ป้องกันการผัดปกติ
ในระบบทางเดินอาหาร
  - ชะลอความเสื่อมของผิวหนัง
ไม่ให้แก่ก่อนวัย ลดริ้วรอย
  - ควบคุมระดับน้ำตาลในเลือด
ให้ปกติ
  - ป้องกันการเกิดโรค
กระดูกพรุน
  - ป้องกันเส้นเลือดอุดตัน
แตกรั่ว
  - ควบคุมระดับไขมันในเลือด
  - ป้องกันอาการซาปลายนิ้วเท้า

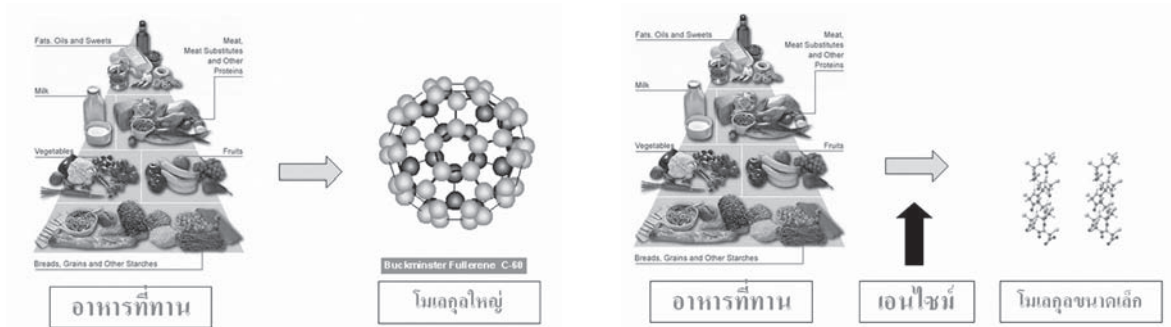
ประโยชน์ของเอ็นไซม์

ประโยชน์ของน้ำมันกัวคาทาลันเอนไซม์น้ำอัด

การใช้ประโยชน์จาก Enzyme ที่ได้จากกระบวนการทางชีวภาพ

- สำหรับสุขภาพ ใช้เพื่อการบริโภค, ทดแทนการใช้ยาปฏิชีวนะ ใช้ภายนอกเพื่อความงาม ฯลฯ
- สำหรับการเกษตร ใช้เป็นสารอาหารพืช, ฮอร์โมนพืช, ป้องกันศัตรูพืช, ยืดอายุผลผลิต
- สำหรับสิ่งแวดล้อม เพิ่ม **ไอโซน** ทำให้บรรยากาศโดยรอบมีความเย็น, กำจัดสารพิษต่างๆ, ดับกลิ่นไม่พึงประสงค์ ลดการใช้สารเคมีในการชำระล้าง

๑. เอนไซม์ ช่วยเปลี่ยนอาหารคาร์โบไฮเดรต น้ำตาล และเส้นใยอาหารให้เป็นกรดอินทรีย์ เช่น กรดแลคติก กรดอะซิติก และกรดบิวทิริก ซึ่งมีความเป็นกรดอ่อนๆ ทำให้เอนไซม์มีรสเปรี้ยว และช่วยทำให้การขับถ่ายเป็นไปได้อย่างสะดวก **กรดอินทรีย์ชนิดบิวทิริก** เสริมสร้างการสร้างดีเอ็นเอและเพิ่มจำนวนเซลล์ผิวหนังในลำไส้ใหญ่ให้มีความแข็งแรง มีอายุยืนกว่าเดิม ทำหน้าที่ต้านเชื้อโรคได้ดีต่อต้านการเกิดเซลล์มะเร็งลำไส้ใหญ่ได้ดี

- ๒. เอนไซม์สร้างวิตามิน บี ๑๒ วิตามิน K และวิตามิน B หลายชนิด ช่วยบำรุงเม็ดเลือด เซลล์กล้ามเนื้อ เซลล์ประสาท และเซลล์ทั่วไป
- ๓. ช่วยสร้างเอนไซม์แลคเตส เพื่อย่อยน้ำตาลในนม ทำให้ร่างกายดูดซึมแคลเซียมได้ดีขึ้น ดังนั้น เด็ก ๆ ที่ยังดื่มนมสามารถดื่มน้ำพริกเอนไซม์บำบัดผสมในนมได้
- ๔. สร้างสารต่อต้านเชื้อโรค สารอินทรีย์นี้ เรียกว่า **แบคทีริโอซิน (Bacteriocins)** มีหลายชนิด ได้แก่ acidolin, acidophillin, bulgarican, lactocillin และ niacin ซึ่งสามารถฆ่าเชื้อแบคทีเรียที่ก่อให้เกิดโทษต่อร่างกาย เช่น เชื้อที่ทำให้เจ็บคอ เชื้อที่ทำให้เกิดโรคกระเพาะอาหารอักเสบเรื้อรัง เชื้อที่ทำให้เกิดโรคตามผิวหนัง เป็นแผลพุพองเรื้อรัง ดื้อต่อยาปฏิชีวนะ เชื้อที่ทำให้ท้องร่วง และเชื้อที่ทำให้เกิดเหม็นเน่า
- ๕. ช่วยลดระดับโคเลสเตอรอลในเลือด เหมาะสำหรับผู้มีระดับไขมันในเลือดสูงหรือความดันสูง
- ๖. ช่วยในการทำให้ฮอร์โมนเอสโตรเจนมีการนำกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งจะช่วยยืดระยะเวลาการหมดประจำเดือน และบรรเทาอาการเกิดโรคกระดูกพรุนด้วย เนื่องจากการขาดฮอร์โมนเอสโตรเจน

- ๗. ช่วยบรรเทาผลกระทบที่เกิดจากการฉายรังสี และเคมีบำบัดหลังการผ่าตัดมะเร็ง ลดอาการแพ้ คลื่นไส้ ผอมร่วง ทำให้รับประทานอาหารได้ดีขึ้น และพบว่าทำให้ปริมาณฮีโมโกลบินสูงขึ้นด้วย
- ๘. ช่วยลดการเกิดสารก่อมะเร็งบางชนิด เช่น ไนโตรซามีน
- ๙. ช่วยป้องกันการเกิดมะเร็งลำไส้ใหญ่ในสัตว์ทดลอง ทั้งในระยะเริ่มต้นและระยะส่งเสริมของโรคมะเร็ง และในทางระบาดวิทยาพบว่า *ในคนมีความสัมพันธ์กับการลดอัตราการเสียชีวิตของมะเร็งลำไส้*

ประโยชน์ของเอนไซม์เพื่อการบริโภค

- ปรับความเป็นกรดและด่างในร่างกาย
- ทำให้ระบบการย่อยและการขับถ่ายดีขึ้น
- สลายสารพิษในร่างกาย, อนุมูลอิสระ, โลหะหนัก
- สร้างสารต่อต้านเชื้อโรค เช่น แบคทีเรีย
- สร้างอาหารเร่งด่วน ที่ช่วยบำบัดอาการเจ็บป่วย
- เพิ่มประสิทธิภาพของสารออกฤทธิ์ ใน พืช ผัก ผลไม้ สมุนไพร ให้ได้รับมากขึ้น

สรุปประโยชน์ของ เอนไซม์ ได้ดังนี้

๑. ช่วยปรับความเป็นกรดเป็นด่างในร่างกาย
๒. ทำให้ระบบการย่อยและขับถ่ายดีขึ้น
๓. ทำให้เซลล์ในร่างกายได้รับสารอาหารอย่างสมดุล
๔. สลายสารพิษและสร้างภูมิคุ้มกันให้กับร่างกาย (ลดการใช้ยาปฏิชีวนะ)

เมื่อต้องมารวบรวมหลักกฎหมายอิสลามเพื่อยกร่างให้เป็นไปตามรูปแบบกฎหมายในปัจจุบัน จึงไม่สามารถที่จะรวบรวมหลักการให้สมบูรณ์ได้โดยลำพัง จำต้องช่วยสอบถามปัญหาต่าง ๆ เพื่อคงหลักการให้สมบูรณ์

การพัฒนากฎหมายอิสลาม ในประเทศไทย

คำว่า“หลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกในบรรพ ๑ ลักษณะ ๕ หมวด ๒” คือเนื้อหาตามคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก ซึ่งจัดทำในครั้งที่ ๑ แล้วเสร็จในปี พ.ศ.๒๕๔๓ (ฉบับกระทรวงยุติธรรม) นั่นเอง

คู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกมีการใช้คำต่าง ๆ ตามแบบประมวลกฎหมายอื่น ๆ เช่น ข้อความเบื้องต้น บรรพมาตราหมวด เป็นต้น ซึ่งการใช้คำต่าง ๆ เหล่านี้ อาจเข้าใจคลาดเคลื่อนว่าคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกนี้มีสถานะเดียวกับ

ประมวลกฎหมายอื่น ๆ จึงมีความพยายามแก้ไขข้อความต่าง ๆ เหล่านี้ในคู่มือให้สอดคล้องกับความเป็นจริงมากขึ้น โดยการใช้คำอื่น ๆ ที่แสดงถึงสถานะภาพที่แตกต่างไปจากประมวลกฎหมายทั่วไป เช่น ใช้คำว่า “ข้อ” แทนคำว่า “มาตรา” เป็นต้น

๒. การจัดทำคู่มือหลักกฎหมายอิสลามด้วยครอบครัวและมรดกครั้งที่ ๑

๒.๑ ลำดับการดำเนินการยกร่างคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก

๑) เมื่อ พ.ศ.๒๕๓๒ กระทรวงยุติธรรม

ต้องการคำแปลภาษาไทยกฎหมายอิสลามว่าด้วย
ครอบครัวและมรดก จึงสั่งอธิบดีผู้พิพากษาศาล
มณฑลปัตตานีจัดการให้ผู้ชำนาญทางภาษาแปล
ขึ้นเป็นภาษาไทย

๒) อธิบดีผู้พิพากษาศาลมณฑลปัตตานีมอบ
ให้ตะโต๊ะยุติธรรมศาลมณฑลปัตตานีเรียบเรียง
และให้นายต่วนจิ เด่นอุดม ผู้ช่วยจำศาลจังหวัด
ปัตตานีเป็นผู้แปลภาษาไทยแล้วเสนอต่อ
กระทรวงยุติธรรมใน พ.ศ.๒๔๗๓

๓) พ.ศ.๒๔๗๔ กระทรวงยุติธรรมขอให้
สมุหเทศาภิบาลตรวจคำแปลนั้น สมุหเทศาภิบาล
ได้ขอให้พระศรีบุรีรัฐตรวจคำแปล พระศรีบุรีรัฐ
ได้ตรวจคำแปลและทำความเข้าใจกับตะโต๊ะ
ยุติธรรมศาลมณฑลปัตตานีเสร็จใน พ.ศ.๒๔๗๕

๔) พ.ศ.๒๔๗๘ ข้าหลวงยุติธรรมภาคใต้ส่ง
สำเนาคำแปลกฎหมายอิสลามฉบับดังกล่าวมาให้
ศาลจังหวัดสตูล ๑ ฉบับ

๕) พ.ศ.๒๔๗๙ ข้าหลวงยุติธรรมภาคใต้สั่ง
ให้ตะโต๊ะยุติธรรมศาลจังหวัดสตูลตรวจคำแปลที่
ส่งมาให้ให้นั้น ซึ่งตะโต๊ะยุติธรรมศาลจังหวัดสตูลได้
ตรวจและทำคำทักท้วงเสนอไป

๖) พ.ศ.๒๔๘๐ ข้าหลวงยุติธรรมภาคใต้แจ้ง
ว่าได้เสนอขอชำระคำแปลกฎหมายอิสลามต่อ
กระทรวงยุติธรรม โดยจะประชุมตะโต๊ะยุติธรรม
ทุกศาล เสร็จแล้วขอให้พระยาสมันตรัฐบุรินทร์
และหลวงประไพพิทยาคุณนยกร่าง ซึ่งได้รับอนุมัติ
จากกระทรวงยุติธรรมแล้ว

๗) พ.ศ.๒๔๘๑ ข้าหลวงยุติธรรมภาคใต้ได้
ดำเนินการประชุมตะโต๊ะยุติธรรมที่ศาลจังหวัด
ปัตตานี เปิดประชุมตั้งแต่วันที่ ๙ ถึงวันที่ ๑๔
เมษายน พ.ศ.๒๔๘๑ รวม ๖ วัน เพื่อให้โอกาสตะ
โต๊ะยุติธรรมเสนอข้อทักท้วงทั้งหมด ปรากฏว่ามี
ความเห็นทักท้วงคำแปลเพิ่มเติมนอกจากที่เสนอ
ไปแล้วจำนวนมาก

๘) อีก ๕ เดือนต่อมา ตะโต๊ะยุติธรรมบาง
ท่านยังมิได้เสนอคำทักท้วง ข้าหลวงยุติธรรมภาค
ใต้ได้เดือนตะโต๊ะยุติธรรมให้รีบจัดการทำคำ

ทักท้วงเสนอโดยเร็ว

๙) เมื่อตะโต๊ะยุติธรรมได้ทราบคำสั่งข้าหลวง
ยุติธรรมแล้วชี้แจงว่า ไม่สามารถจะทำให้แล้ว
เสร็จโดยเร็ว เพราะข้อบัญญัติในศาสนาอิสลามที่
ใช้เป็นกฎหมายบังคับคดีอยู่โดยปกตินั้นมิได้ใช้
คัมภีร์อัลกุรอาน แต่ใช้คำอธิบายอัลกุรอาน ซึ่ง
เรียกว่า “กิตาบ” บังคับคดี ซึ่งมีผู้เรียบเรียง
บรรยายไว้หลายสิบกิตาบ ใช้ชื่อต่าง ๆ กัน บาง
กิตาบบรรยายข้อความยืดยาว บางกิตาบบรรยาย
หลักย่อ ๆ บางกิตาบบรรยายคำแนะนำในทาง
ปฏิบัติปนกับหลักกิตาบหนึ่ง อาจมีข้อความผิด
เพี้ยน แตกต่าง ชัดแย้งกับอีกกิตาบหนึ่ง

คำแปลซึ่งตะโต๊ะยุติธรรมศาลจังหวัดปัตตานี
เรียบเรียงนั้นได้คัดจากกิตาบต่าง ๆ มารวบรวม
เรียบเรียงขึ้นใหม่ มิได้แปลถอดมาจากกิตาบใด
กิตาบหนึ่งโดยเฉพาะ ข้อความบางข้อในคำแปล
นั้น ไม่ทราบว่ายกมาจากกิตาบใด เพราะมิได้
บอกที่มาแห่งกิตาบที่ยกมาเรียบเรียง ค้นดูแล้วก็
ไม่พบ ข้อความบางข้อก็ไม่เข้าใจความหมาย ทั้ง
ไม่ทราบว่าแปลมาจากคำใด นอกจากนั้นยังขาด
หลักสำคัญอีกมาก ซึ่งถ้าจะทำคำทักท้วงให้หมด
สิ้นก็เท่ากับเป็นการร่างใหม่ซึ่งจะต้องใช้เวลานาน

๑๐) เนื่องจากคำชี้แจงเหตุขัดข้องของตะโต๊ะ
ยุติธรรมที่ไม่สามารถจะทำคำทักท้วงให้เสร็จโดย
เร็ว หลวงประไพพิทยาคุณนยกร่าง เห็นว่า หากตะโต๊ะ
ยุติธรรมยังคงดำเนินการต่อไปโดยล่าช้าตามเดิม
จะไม่สามารถทำคำทักท้วงและเพิ่มเติมให้สำเร็จ
ภายในเวลาอันสมควร จึงใช้โอกาสดังกล่าวเข้า
ช่วยตรวจคำแปลแต่ละข้อตั้งแต่ต้นโดยลำดับ
เมื่อมีข้อสงสัย ทักท้วงหรือเพิ่มเติมในข้อใด
หลวงประไพพิทยาคุณนยกร่างก็รวบรวมไว้โดย
ละเอียด ครั้นทำไปได้บ้างเล็กน้อยก็ปรากฏว่ามี
ข้อความขยายเพิ่มเติมจากคำแปลมากมาย และมี
เหตุผลอีกหลายประการซึ่งสมควรที่จะยกร่าง
เพิ่มเติมในชั้นนี้ กล่าวคือ นอกจากมีข้อความที่จะ
ต้องเพิ่มเติมจำนวนมากแล้ว ตามคำแปลนั้นเองก็
มีข้อบกพร่องอยู่มากมาย เช่น ข้อความบางข้อ

บางตอนต่อเนื่องกันควรเรียงอยู่แห่งเดียวกัน ก็เรียงกระจัดกระจายไว้ต่างที่กัน ห่างไกลกันมากบ้างน้อยบ้างเรียงซ้ำกันบ้างบางข้อก็เป็นคำแนะนำ ซึ่งสันนิษฐานได้ว่าเพราะรวบรวมจากkitabหลายฉบับด้วยกัน เมื่อตรวจพบหลักในkitabใดเป็นที่ถูกใจก็ยกมาเรียบเรียงเพิ่มเติมต่อไป โดยมีได้ประมวลเรื่องที่ควรรวมเป็นข้อเป็นหมวดไว้ในที่เดียวกัน คำแปลโดยมากเต็มไปด้วยอุทาหรณ์ บางข้อก็เรียงหลักซ่อนไว้ในอุทาหรณ์ ลับสนยุ่งยาก ทั้งหลัก ทั้งเชิงเรียงและทั้งสำนวนโวหารยากที่จะเข้าใจ คำแปลหลายแห่งใช้สำนวนไม่ตรงตามความหมายในภาษาไทย ทำให้เข้าใจคลาดเคลื่อนไปบ้าง ไม่เข้าใจความหมายบ้าง สงสัยบ้าง ต้องอาศัยคະโตะยุดิธรรมยกหลักในkitabต่าง ๆ มาแปลให้ฟัง ซึ่งพอที่จะทำให้เข้าใจความหมายได้ถูกต้องตรงกัน แต่ทำให้การตรวจคำแปลดำเนินไปโดยล่าช้ามาก เมื่อหลวงประไพพิทยาคุณเสนอขอยกวางในชั้นนี้เพื่อช่วยประหยัดเวลาให้รวบรัด ขำหลวงยุติธรรมภาคใต้ได้ให้ความเห็นชอบและอนุมัติ

๑๑) การยกวางหลักกฎหมายอิสลาม บรรพ ๑ ว่าด้วยครอบครัว ได้เริ่มประชุมทำตั้งแต่เดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๔๘๑ โดยใช้เวลาที่ว่างจากราชการทำเป็นบางวันบางเวลาแล้วแต่โอกาสจะอำนวย ต่อมาเห็นว่าการยกวางล่าช้ามากจึงได้ทำเป็นงานประจำวันตั้งแต่เดือนกันยายน พ.ศ.๒๔๘๑ เป็นต้นมา แม้เช่นนั้นก็ปรากฏว่าผลของงานไม่ลุล่วงไปได้เร็วสมความประสงค์ของทางราชการ โดยเหตุผลหลายประการ เช่น

(๑) พื้นความรู้ของคະโตะยุดิธรรมไม่ถึงขนาดพอที่จะหยั่งถึงปัญหาอันจะพึงเกิดขึ้นได้ จึงไม่สามารถที่จะรวบรวมหลักการต่าง ๆ ได้หมดสิ้นโดยลำพัง ทั้งนี้เพราะไม่มีสำนักศึกษากิตาบที่เป็นหลักฐาน คະโตะยุดิธรรมก็ไม่เคยผ่านการศึกษาจากสำนักศึกษาเช่นว่านั้น นอกจากศึกษาจากผู้รู้บ้างและจากตำราบ้างเท่านั้น ประกอบกับคิประเภทศาสนาอิสลามซึ่งมีมาสู่ศาลในขณะนั้นมีจำนวนเล็กน้อย อย่างมากประมาณปีละ ๑๐ เรื่อง

บางปีก็ไม่ถึง ๑๐ เรื่อง คดีแทบทั้งหมดมีแต่ปัญหาข้อเท็จจริงง่าย ๆ ไม่ค่อยจะมีปัญหาข้อกฎหมาย คະโตะยุดิธรรมจึงไม่ได้เตรียมศึกษาปัญหาข้อกฎหมายมาก่อน ฉะนั้นเมื่อต้องมารวบรวมหลักกฎหมายอิสลามเพื่อยกวางให้เป็นไปตามรูปแบบกฎหมายในปัจจุบัน จึงไม่สามารถที่จะรวบรวมหลักการให้สมบูรณ์ได้โดยลำพัง จำต้องช่วยสอบถามปัญหาต่าง ๆ เพื่อคงหลักการให้สมบูรณ์ ซึ่งคະโตะยุดิธรรมต้องขอเวลาตรวจค้นหลักฐานอยู่เป็นประจำ ครั้นได้หลักการแล้วก็บันทึกรวมไว้เป็นรายข้อย่อย เมื่อรวบรวมหลักการได้พอที่จะรวมเป็นหมวดได้แล้วก็ปรับปรุงแบ่งแยกอีกชั้นหนึ่ง ข้อใดซึ่งควรรวมเข้าเป็นข้อเดียวกันก็รวมเข้าด้วยกัน ข้อใดซึ่งควรแยกออกจากกันก็แยกออกไป และจัดเรียงลำดับข้อซึ่งควรเรียงไว้ก่อนและหลังไปพร้อมกันด้วย ในที่สุดจึงยกวางเป็นมาตราโดยสำนวนกฎหมาย

(๒) ปัญหาซับซ้อนมักมีเกิดขึ้นในขณะยกวางมาก คະโตะยุดิธรรมต้องใช้เวลาค้นคว้าหลักฐานจากkitabหลายฉบับ ปัญหาบางข้อต้องใช้เวลาค้นหาหลักฐานหลายวัน

(๓) ปัญหาบางข้อเมื่อตรวจค้นแล้วปรากฏว่าไม่มีบัญญัติไว้ในkitab แต่ถ้าจะทิ้งไว้หลักการก็จะบกพร่อง จำต้องร่างไว้เพื่อให้หลักการสมบูรณ์ต้องอาศัยหลักเทียบเคียงและลงมติร่างไป

(๔) บ่อยครั้งที่ร่างมาตราใดมาตราหนึ่งเสร็จแล้วภายหลังคະโตะยุดิธรรมตรวจพบในkitabอีกฉบับหนึ่งบัญญัติหลักไว้แนบเนียนมีเหตุผลดีก็เสนอขอแก้หลักในมาตราที่ร่างไปแล้วบ้าง ขอเพิ่มเติมบ้าง ก็ต้องยุบมาตรานั้นยกวางใหม่ บางมาตราที่แก้ไขใหม่กระทบถึงมาตราอื่นที่เกี่ยวข้องกัน ก็ต้องย้อนไปยุบมาตรานั้นยกวางใหม่อีก บางมาตราที่แก้ไขแล้ว ภายหลังคະโตะยุดิธรรมพบหลักในkitabอื่นมีเหตุผลดีกว่าที่แก้มาแล้วก็เสนอขอแก้ซ้ำอีก

๒๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ปิดท้าย

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ถึงวาระจำยอม

เธอขีดหน้ายิ้มผยองลำพองนัก
 ทั้งรูปลักษณ์อำนาจมีพร้อมครบ
 จากคำพลอยเชิดชูเทียมคำเพชร
 สวมบทบาท “นายกฯ” หลากลีลา
 รัฐบาลจ้าวอดจิ้งเชิดชาติ
 ประเทศไทยจำยอมรับจอมจำแลง
 ตั้งช่องโจรหลวงตาบรรดาศักดิ์
 มิตรสร้างสรรค์หากทำลายโดยสันดาน
 แสร้งขีดหน้าเชิดชูตำแหน่งบ้า
 ประโคมโถม “นายกฯ” งามชนปลื้มเปรม
 และวันนี้ถึงคราจะวิบัติ
 จำปลัดพรากพเนจรก่อนเวลา

เหนือ “นงลักษณ์” จะหาไหนในพิภพ
 อีกระบิรารนอนบสยบบาบาท
 เสกสมเหตุสมศรีคนเสาะหา
 ด้วยมายา “นงลักษณ์” นักล่าแดง
 ปาวประกาศศักดิ์ศรีประจักษ์แจ่ม
 ดัดจริตแสดงแอบอ้างตลอดกาล
 หนีแผ่นดินภาระหนักเร่งล้างผลาญ
 เอื้อตนเอง... วงศ์วานเอิบอ้อมเฒ
 เผอิญหน้าประชาไทยสุขเกษม
 ก็เพียงเกมล่อใจปวงประชา
 ต้องเร่งรัดเลือดลอดพรางโฉมหน้า
 รัฐบาลหน้าเจอกันนะ... “ปู” มั่นใจ !

TH

สุขภาพฟัน สายดีท็อกซ์ ฟาร์อินขวัญ

สายเปล่า ไม่มีฝา วาล์ว

(เก็บฝา วาล์ว จากขวดเดิมไว้
เพื่อใช้กับสายเปล่า ประหยัดสุด ๆ)

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

สายดีท็อกซ์ (Medical Grade)

ฟาร์อินขวัญ

ยาว 135 ซม.

(สายสำรอง เปลี่ยนง่าย ประโยชน์ ประหยัด)

ผลิต : บ้านฟาร์อินขวัญ 08-1253-7677

จำหน่าย : บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670, 02-733-4979

7813522

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ

มาลัยทิพย์ โภคาพันธ์ 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ 08-1253-7677,

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

สายใหม่ใส่เองง่าย ๆ กับฝา วาล์ว เดิม

เพลงนี้ ทำนองนั้นปรับปรุงมาจากเพลง“ผู้ถูกสาป”
ซึ่งแต่งไว้ตั้งแต่ ๑๘ ธ.ค.๒๕๑๐ ตัดแปลงมาจนเป็น
เพลง“ภราดรภาพ” โดยแต่งสร้อยเสริมอีก เสร็จเมื่อ
๑๒ ก.ย. ๒๕๒๘ อัปเดตเสียงครั้งแรก ๒๙ เม.ย.-๘ พ.ค.
๒๕๒๙ ใช้เวลาหลายวันกว่าจะเสร็จ The Hot Pepper
Singers ร้องสร้อยประสานเสียง ส่วนผู้ร่วมกันร้องเนื้อ
มี สุเทพ วงศ์กำแหง จินตนา สุขสถิตย์ ทิพย์วรรณ
ปิ่นภิกษา พูนศรี เจริญพงษ์ สันติ ลุนเผ่ ร้อง
คนละวรรคคนละตอน อัลบั้มชุด“บัวบุญ” เนื้อหาของ
เพลงเตือนสติแก่สังคมที่แตกแยกกันด้วยกิเลสหลง
โลกธรรม ฆมฆายกับทุนนิยม บริโภคนิยม อบายมุข
นิยม อำนาจนิยมกันหนักหนาสาหัสเหลือเกินแล้ว
ถ้าไม่หันมาตรวจตนเอง ปฏิบัติธรรมลดกิเลสตนเอง
สร้างศีลสร้างธรรมให้ช่วยแก้ปัญหา ขอยืนยันว่า
ไม่มีทางแก้ปัญหาสังคมได้ ขึ้นหลงแต่ความรู้โลกๆ
ที่ไร้ศีลธรรม ก็ยิ่งเลวร้าย ความรู้มันแก้ปัญหาสังคม
ไม่ได้หรอก ถ้าไม่มีศีลธรรมกันจริงๆเป็นหลักประกัน
ความรู้ที่ไร้ศีลธรรมมันทำให้คนยิ่งอวดเบ่งแก่งแย่ง
ทำร้ายกันยิ่งขึ้น เพราะความรู้มันเป็นอัตตามานะ
ความรู้ที่ขาดศีลขาดธรรมทำให้เกิดความเป็นที่ป็นน้อง
เป็นภราดรภาพไม่ได้.

“สมณะโพธิรักษ์”

๒๓ มี.ค. ๒๕๕๓

เพลง“ภราดรภาพ”

[สร้อย] ภราดรภาพเพราะคนหยาบบาบจึงหนา

ภราดรภาพสังคมบาบจึงเหมือนสาป

ภราดรภาพล้างเลิกบาบจึงพ้นสาป

ภราดรภาพนี้กำซาบอาบฝังใจ

[คำร้อง] จะรอจะคอยก็พลอยแต่จะพาเพื่อ

ละเมอเสนาอเพียงพว่า

อวดรู้ชูโชว์โอ่ทฤษฏีที่ชี้จนฉ่ำ

ต่างคล้าต่างทำก็ยกก็ยื้อน

[ร้องสร้อยสอด ๒ วรรคต้น]

อย่าคอยอย่ารออยู่เราอย่าเมงฝืนด้าง

มาเลยมุ่งล้างตนก่อน

เกิดคิดเป็นธงส่งค่านำพาอย่าเพี้ยนเพียรผ่อน

ขึ้นหยาบขึ้นหย่อนเดี่ยวเถอะปราชัย

[ร้องสร้อยสอด ๒ วรรคท้าย]

เมื่อธรรมคำจุนเรา

เลิกอบายหยาบเมมแน้นศีลมันไว้

มवलโตแมนคนดีโกรธร้ายคลายไป

กามโลภในใจจิตจาง

[ร้องสร้อยสอด ๒ วรรคต้น]

จะยืนจะยันจะพลันเกิดมवलชนผอง

รวมเป็นพี่น้องตัวอย่าง

แจกน้ำใจเจือเอื้อเพื่อเมตตาขยันสรรสร้าง

(๑) ล้วนสละล้วนต่างซึ่งตอบต่อกัน

[ร้องสร้อยสอด ๒ วรรคท้าย]

แล้วต่อด้วยสร้อยทั้งหมดอีกเที่ยว]

(๒) ล้วนสละล้วนต่างซึ่งตอบขอบคุณ

[ร้องสร้อยสอด ๒ วรรคท้าย]

แล้วต่อด้วยสร้อยทั้งหมดอีกเที่ยว]

